

STÊRKA CIWAN

Kovara
Ciwanan
a Mehane

Îlon 2019
Hejmar: 196

DI SOSYALÎZMÊ DE ISRAR DI MIROVAHIYÊ DE ISRAR E

MÊTINGERİYÊ NEJÎ Û NEDE JIYANDIN

Amara Gabar
(Şükran Altuğ)

Amara Hîwaroj
(Ayşe Başaran)

Amargî Arî
(Gülşen Doğru)

Amargî Zilda
(Bahar Uçak)

Gûlan Heştanîn
(Gami Zeybek)

Hêlîn Helena
(Leyla Karabaş)

Şevîn Bingöl
(Hülya Kül)

Sozda Kerboran
(Esra Arslan)

Viyan Sason
(Revşen Akıl)

Merhaba Güneş'in genç yoldaşları...

Eylül ayına Şehit Tîjda, Şehit Ümit ve Şehit Fîraz Dağ yoldaşların selamlarıyla giriyoruz. Bizim yolumuzu Kürdistan'dan Avrupa'ya kadar aydınlatan üç arkadaş, üç yıldız. Ve en zor günlerimizde bile bu yıldızlar bizim yolumuzu aydınlatmasını bilirler. "Yalnızca yıldızlara bakın, beni orada göreceksiniz" demişti Heval Fîraz. Heval Tîjda'nın "Her Kürt gencin bir PKK hayali var" sözleri de halen çınlıyor kulaklarımızda. Peki ya fedai arkadaşımız Ümit? Heval Ümit'in ateşlediği alev bizi Avrupa'nın soğuk ve soluk cadelerinde bile ısıtıyor ve bizi hemen şimdi ve burada mücadeleye çağırıyor: Önderliksiz yaşam yanlış yaşamdır. Ve yanlış yaşam doğru yaşanmaz!

Güneş'in genç yoldaşları! Kimimiz Avrupa'da doğmuş, kimimiz Avrupa'da büyümüş, kimimiz de kısa süre önce Avrupa'ya göç etmiş. Kapitalizmin göbeğinde Güneş'in düşmanları bizi kendi karanlığında yutmaya çalışıyor. Devrimin öncü gücü olan gençleri kapitalist modernite bataklığında boğmak istiyor. Bizlere yaşam kaynağımız olan Önder APO'yu, yolumuza meşale olan şehitleri ve tarihimizi unutturmaya çalışıyor. Fiziki olarak belki Avrupa bataklığında sıkışmış olabiliriz. Fakat Kürdistan'ı kalbimizde taşıyan gençler de ve bu bilinç ve bu sevgi ile bu bataklık kurutacak olan gençler de bizleriz!

Ve Kürdistan yaşıyor. Ne kadar Heskîf'i yıksalar, kayyumlar atasalar, eşsiz doğamızı bombalasalar ve anelerimize el kaldırsalar da: Güneş'imizi, ışığımızı ve ateşimizi söndüremezler. Bunun için mücadele edeceğiz ve yolumuzda asla zaman yalnız olmayacağız. Önder APO ile, Tîjdalarla, Fîrazlarla ve Ümitlerle yürüyeceğiz bu yolda, bir gün Kürdistan'ı kucaklayana kadar.

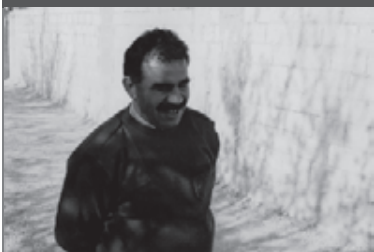
**Amed'de buluşmak dileğiyle
Genç kalın...**

TÊKILÎ

sterkaciwankovar@gmail.com

Hevalên hêja, hûn dikarin berhemên xwe, wekî wêne, nivîs, helbest û hwd., bişînin me! Ger ku pirsên we hebin jî, ji me re binivîsin.

RÊBER APO

Ucuz îlişki nedir? 03

La réduction à l'état de
femme au foyer est la source
de toutes les formes d'esclavage 07

PERSPEKTÎF

Sömürgeciliği yaşama
ve yaşatma 10

Bringen wir die Seifenblase
zum Platzen! 12

JINÊN CIWAN

Tu jî tehma jiyana rast
tehm bike, xwe ji hemû
kolebûyîne rizgar bike,
bibe nasnameya xwe 16

LEGERÎNA AZADIYE

Hier geboren,
hier aufgewachsen – Aber
meine Zukunft sollte ich
selbst in die Hand nehmen 20

BÎRANÎN

Wesyeta dawî ya Hevala Tîjda 23

Ümit Acar'ın eylemini
iyi anlamak gerekir 25

Mehmet Aksoy - Sohn,
Bruder und Genosse
seines Volkes 28

Letzter Brief von
Şehîd Mehmet Aksoy
an seine Familie 31

DÎROK

Yeni bir başlangıç:
Kürt tarihinin miladı
15 Ağustos Gerilla Atılımı 33

NIRXANDIN

Drehen wir den Spieß um
in der Familie 41

EzidInnen in Deutschland -
Aufgewachsen zwischen
zwei Welten 45

Heskîf – ein Weltkulturerbe
geht unter Wasser 48

Asimilasyonun misyonerleri-
ne karşı yurtsever duruş 51

Doğru çözümlenmesi gereken
bir kavram olarak aile 53

Zîn'i terk etmek,
ülkeyi terketmek 57

ÇAND Ê HUNER

Dağlar ve Toprak 61

Pirtûkên ku
em pêşniyar dikin 64

Ucuz ilişki nedir?

Geriliği davet eden, özgürlüğü engelleyen ilişkilerdir. Bu ilişkiye kul köle olmayı esas alanlar, "vazgeçemeyeceğim anam, babam, kardeşim, eşim var" diyenler, bu düşüncelerin ağır etkisi altında olanlar hiçbir zaman özgür bir devrimci olamazlar, yurtseverleşemezler, demokratlaşamazlar, sosyalistleşemezler. Bu ilişkilerin üzerine çıkmasını bilmek, eşit, özgür ilişkilerin, toplumsal gelişmenin ve siyasal faaliyetin önünde engel olmaktan çıkarmak ve devrimin hizmetine uygun ilişkilere dönüştürmek gerekiyor. Bu konularda kendinizi gözden geçirmeli, ilişkilerinize bu temelde çekidüzen vermeli ve ilişkilere bu doğru temellerde yaklaşmalısınız. Demek ki, her şeyden önce bu konudaki muazzam çocukluğu, bizi geriye iten ilişki anlayışını,

içine düşürüldüğümüz ya da düşmek üzere olduğumuz durumları görerek, bundan kurtulmayı başarmamız önem taşıyor. Geleneklerin ağır etkisi altında kalmış olabilir, iradeniz dışında bazı dayatmalar sonucu arzu etmediğiniz bazı durumları yaşamış olabilirsiniz. Bunlara karşı verilecek cevap mücadeledir. En kötüsü, kişinin kendini kaderciliğe terk etmesidir. "Oldu artık, kalkamam, bir şey yapamam" denilmemelidir. Bu, köleliğin kabul edilmesidir, kabul edildiği yerde de devrimcilik gelişmez.

Vatandan kopmakla aile kurtulur mu?

Özgürlüğe hizmet etmeyen hiçbir ilişkinin değeri yoktur. "Yüreğiğimde şöyle bir sevdam var,

Son zamanlarda bütün ülke boşaltılıyor. Bunun altında bile ailecilik ve sözde aileyi kurtarma sevdası yatıyor. Ama vatandan kopmakla aile kurtulur mu? Tam tersine bu bitiş ve tükeniş sürecine giriyor.

kafamda vazgeçmeyeceğim şöyle düşüncem var" dememelisiniz. Bunların hepsi birer hikayedir ve gerici hastalık belirtileridir. Bu duygular, bağlar ve kutsal bildiğiniz şeyler, sizleri geliştirmeyeceği gibi doğru da değildir. Tam tersine büyük yanlışlı ve köleliğe giden yoldur. Bunu önemle belirtiyorum. Çünkü, yeni ve vatansever bir neslin gelişmesi buna bağlıdır, bizim bütün ailelerimiz ilişkilerini vatana bağlılık temelinde halletmek zorundadırlar. Dünya uluslarının çoktan hallettiği, ama bizim yeni yeni tanımaya başladığımız çok normal bir yaklaşımdır bu. Son zamanlarda bütün ülke boşaltılıyor. Bunun altında bile ailecilik ve sözde aileyi kurtarma sevdası yatıyor. Ama vatandan kopmakla aile kurtulur mu? Tam tersine bu bitiş ve tükeniş sürecine giriyor. Bizdeki aile anlayışı, günü kurtarmaya dayanır. Ama kurtarma dediği nedir? Kendini metropollere atmıştır, her türlü rezilliğin içine itilmiştir, ama ona göre bu yeterlidir. Bu, aile reisliğinin en büyük sorumsuzluğudur. On çocuğu dünyanın en ücra köşesine atıp, sonra da "ben reislik görevimi yaptım, aileyi kurtardım" diyor. Bu suçtur. Neden suçtur? Çünkü vatandan kopmuştur, doğru mücadele yolundan kopmuştur. Bu adam iflah olmaz.

Elbette biz buna karşı çıkacak, bunun doğru bir gidişat olmadığını söyleyeceğiz. Elbette, bizim aileye doğru sahip çıkışımız ve çocuklara doğru bir gelecek sağlamamız böyle olacaktır. Bu, Parti çizgimizin doğal bir sonucudur. Fazla tartışmaya da gerek yoktur. Akıllı olanlar, kendiliğinden bu sonucu çıkarırlar. Bu konuya tekrar değinmenin nedeni sizin bazı geri ilişkileri ısrarla yaşamamızdır, geleneklerin ağır etkisinde kalmanızdır. Hepinizin üzerinde bu etkilerin olmasını yadırgamıyorum, ama bunlarla mücadele etmesini bilmek gerekiyor. Mesele yaşlı veya genç olmak da değil, doğru bir görüşe varmaktır. Doğru görüş temelinde durumunuzu düzeltmektir.

Bu konuda muazzam çocukluğu, düşürülmüş-

lüğü ve ilişkilerdeki sağlıksızlığı görmek, pratik olarak ne anlama gelir? Gençlerimizi bu hastalıklardan kurtarmak için devrimi dayatmak, onları devrimle beslemek, devrimci ilişkilerle kişilik kazanmalarına yol açmak, onları özgür ilişkiler içerisinde tanıştırmak ve özgür ilişkilere dayalı aile geliştirmek anlamına gelir. Parti içinde bu konuda iç eğitimi geliştirmeliyiz. Sadece olumsuzlukları aşmayla yetinmemeli, eşit özgür ilişkilerdeki olumlu yanlarımızı da geliştirmeliyiz. Yoldaşça ilişkiler egemen kılınmalıdır. Buna cesaret etmeliyiz. PKK, bu konudaki özelliğini etkinleştirmelidir.

Sahte erkeklik, sahte kadınsılık

Kadın gerçekliğine yaklaşım, bizde güçlü devrimci bir çözüme kavuşturulmuştur. Bunu uygulamak, sahte erkeklik anlayışı ile mücadele etmek gerekir. Erkekliğin bizdeki oluşumunu, kölelikle ilişkisini iyi görmek gerekiyor. Kadınsılığın nasıl ki kölelikle ilişkisi varsa, ben daha önce onu açmıştım, erkekliğin de ilişkisi var. Kadınsılık sadece cinsellikten ibaret değildir.

Kadınca hareketin, kadınsılığın geliştirilmesi, kadının yüzyıllardan beri her türlü ekonomik, sosyal, siyasal faaliyetin dışına itilerek sadece cinselliğe dayalı alışkanlıklara, ahlaka veya ahlaksızlığa düşürülmesi sonucudur. Bunların da normal özellikler veya cinse bağlı özellikler olduğunu söylemek fazla gerçekçi değildir. Kadınsılığın cinsellikten ziyade, sınıfsal ve toplumsal bir yönü vardır. Kadınlar yüzyıllardan beri egemenlik altında tutulmalarının bir sonucu olarak bu duruma düşürülmüşlerdir. Biliyorsunuz kadınsı erkekler de vardır. Demek ki kadınsılık, boyun eğdirilmişliğin, kişi yerine konulmamışlığın, sürekli düşürülmüşlüğü bir sonucudur.

Erkeklik olayına da böyle yaklaşmak gerekir. Erkeklik de, yalnız cinsel bir olaydan ibaret değildir. Erkeklik, özellikle bizim toplumsal koşul-

larımızda, diğer ülkelerde biraz aşılmıştır, çok sahte, yapay bir özellik olarak karşımıza çıkıyor. Ben bunu da daha erkenden fark etmiştim. Bizde, erkeğin en zayıf ve en sahte özelliklerinden birisi de şudur: Toplumda iflas etmiştir. Sağlıklı siyasi ilişkilere sahip değildir. Ekonomik temeli çok zayıftır. O buradaki düşürülmüşlüğü ve bunalımı, sahte erkeklik gösterilerine girişerek gidermek ister. Gerçek erkeklik, cinse bağlı bazı olumlu ve güçlü yanlar varsa ki bu kadın da olabilir, onun da kendine göre güçlü ve olumlu yanları vardır, bunların gereklerini yerine getirmektir. Bu da vatanseverlik yapmaktır, bunun için kuvvet oluşturmaktır. Köleliğe karşı iyi başkaldırmaktır, gerçek erkeklik biraz da budur.

Klasik anlayış belki hep şunu söyler: Kadın deyince %99,9 benim duygularım, benim bakışlarım, benim namusum. Benim, benim, benim olmalıdır! Bu felsefe çok tehlikeli. Çünkü %99 her şeyiyle senin olan kadın, toplumda neye yarayacak, vatanseverlikte ne yapacak? Vatanseverlik için, özgürlük için, örgüt için, hatta savaş için, hatta ekonomik-sosyal yaşam için yapılacak bir

şey bırakmamışsın ki. Avucunun içine almış, sıkılmış bir limon gibi veya bir içki bardağı gibi hep içiyorsun. Gerçekten kadın da böyledir. Bu kadının topluma, ulusa vereceği hiçbir şey yoktur. Erkeğin de vereceği bir şey kalmamıştır.

Erkeğin özellikle kendini cinsel boyutuyla, cins boyutuyla kendini erkek sandığı ve onun üzerine inşa ettiği hayallerden, ahlaki değer yargılarından hatta düşünce demeyeceğim düşüncesizliğinden kendisini kurtarması gerekiyor. Ölüm budur. Yani yeni yaşama başlangıç yapmak için ölmek denir buna. Kadın için bu daha fazla geçerlidir. Mevcut kadınlıkla bu haliyle hiçbir şey kurtarılamaz. Hatta bana göre kadın mevcut kadınlığı da, mevcut erkekliliği de en çok vurması gereken bir kişidir. Çünkü başına bela yağıdırmaktan öteye hiçbir değeri yoktur. Her şeyi anlamsız kılıyor, güçsüz kılıyor. Kadınlığı başına bela olmuş, korkunç bir işkence haline dönüşmüş. Erkekliliğe sunduğu kadınlık, erkeğe de felaket getirir. Giderek yalnızca tüm topluma, kaba anlamda soy sürdürür.

Bizde gerçek mertçe, erkekçe bir konumu bir

erkek yaşamadıkça sahtesine bürünür. Sahtesi ise bıyığına, boyuna posuna, pazu kuvvetine dayanarak güçlülük gösterisinde bulunmasıdır. Erkeklik böyle icra edilmemelidir. Kaba kuvvet, zayıflığın bir belirtisidir. Bununla ancak sahte erkeklik duyguları kamçılanabilir, gerçek erkeklik ve mertlik gösterilemez. Böyle tutumlardan uzak durmak gerekiyor. Kadın kadınsı olmaktan, erkek de sahte erkeklik özelliklerinden kurtulmalıdır. Eğer böyle olursa, daha dengeli ilişki durumu ortaya çıkar. Buna ise, ancak doğru mücadele içinde ulaşılabilir. Doğru mücadele içinde mertçe savaşım, kadın erkek ilişkilerinde sağlıklı bir gelişmeyi yaşamak demektir. Bu, hepimizde ilkesel bir yaklaşım olmalıdır. Bu ilkenin gereklerini yaşamınıza uygulamalısınız. Eşinize dostunuza, yoldaşça bağlı olabildiğiniz gibi, bütün insanlarımıza karşı da bu anlayışla hareket etmelisiniz. Devrimi temsil etmek, ancak böyle olmakla mümkündür.

Doğru aile anlayışı

Evlilik, aile diyorsunuz, ben de size şunu söylüyorum; aşksız veya sevgisiz yaşam olur mu? Olmayacağına veya katledildiğine göre biz bunu nasıl yaratacağız? Erkeklerimiz ve kadınlarımız nasıl düşünüyor? Ben bundan acı duyuyorum, hatta öğreniyorum. En başta kendi ailemi de eleştirdim. Bu temelde anamla da, babamla da kavga ettim. Bu nasıl bir ailedir dedim. Ve sonra baktım ki bu tamamen toplumun hikayesidir. Ama buna boyun mu eğelim; yaşamdan, yaşamın tutkusundan, aşkından vaz mı geçelim? O zaman nasıl olacak? Tarihe bakıyorsun, yaşam tümüyle elinden alınmış, ama günümüzde yaşamak istiyoruz. Büyük tutkuları olan, büyük güzellik arayan bir kişiyim. Büyük bir güzellik arayıcılığım da var. Fakat nasıl elde edeceğim, nasıl yaşayacağım? Bunu kaba anlamda, maddi anlamda söylemiyorum. Bu, başlı başına bir ideolojik sorundur.

Aile içindeki yetişme tarzı, bugün bu kişilikleri bir çırpıda imhaya götürüyor. Tabii ki bu büyük bir acıdır. Bir ana, bir oğlu veya kızı için ağlıyor, oysa benim dağ gibi binlerce yoldaşlarım var. Bunları sadece yürekte yaşatmak da yetmiyor, bunları beyinde çözmek ve ömürlerini uzatmak gerekiyor. Bu çok büyük bir sorun. Bunun içinde erkeği bu kadar bitik, bu kadar zayıf kılan nedir? Düşünemiyor, bunun ötesindeki tehlikeyi göre-

miyor. Bunu biraz aile ile bağlantılı kılıyorum. Bir savaş ihtiyacını çözebilmek için bunu yapıyorum. Burada daha birçok husus var. Benim derdim şüphesiz tüm aileleri kurtarmak değil veya hepimiz gelin ailelerinizle birlikte savaşa katılın demek de değildir. Bu mümkün de değil, gerekmiyor da. Ama kavramı, öncüyü geliştireceğiz, öncü kadını ve erkeği ortaya çıkaracağız. Kadınlara son zamanlarda şunu söyledim; ben de dahil, bize karşı kendinizi iyi örgütleyin. Çünkü kendi gerçekliğimizde erkeği tehlikeli görüyorum. Henüz erkek değişmiş, dönüşmüş değildir. Eşit, özgür, saygılı ve biraz da sevgiyle yaklaşılabilecek bir konumda değildir. Yani ben çeyrek bir erkeğim dedim. Bunu her zaman söylüyorum. Ne yapayım kendimi bu kadar geliştirebiliyorum. Eşit ve özgür yaşaması gereken bir kadın için, kendimi çeyrek adam durumunda görüyorum. Yaşımı başımı almış gidiyorum, ne yapayım böyle birisiyim. Önder, Başkan diyorsunuz, ama benim gerçeğim budur. Kadınların hayallerini, umutlarını ve dünyalarını fazla süsleyemem. Bu kadar savaşmama, kadınlar için bu kadar büyük çaba harcamama rağmen bunu ancak bu kadar yapabilirim. Onun için duygularınıza hükmedin dedim. Mümkünse örgütlenin, mümkünse bu erkeği değiştirmek için gücünüze biraz güç katın.

Bir çelişki çıkıyor. Kopuş, yeniden katılım, yeniden paylaşım olacak mı? Olacaksa, erkek kendini bilinçli, özgürlükçü, iradeli ve zaferli yaratmak zorunda. Hep şu örneği de veriyorum. Kuş yuvalarına dikkat etmişseniz, göreceksiniz ki bir insan eli o yuvaya veya içindeki yumurtaya değerse o kuş yuvayı terk eder. Bizim işgal edilmiş tek bir yerimiz, bir karış toprağımız bile kalmamıştır. Bir kuş beyni kadar beyin olsa, herhalde bu yuvada böyle namuslu aile kurulamaz. Bunu bilmeniz gerekir. Bu gerçeği söylersek diyecekler ki “vay yaşamayalım mı?” Yaşayalım, ama bu gerçeği de görelim ve çözelim. Çözemezsek ne olur? İşte Kürt, toprağında duramıyor, işte herkes ağlıyor. Kürdistan tümünden boşaldı. Kürdistan’da “ben Kürt’üm, ben özgür yaşamak istiyorum, ben onurluyum” diyen neredeyse tek bir kişi bile kalmamıştır. O zaman kendi kendimizi inkar etmeyelim, özgür yaşayalım, ama gerçekler karşımızdadır. Buna çözüm gücünüz olmazsa, ülkemizde kalmakta, eşit ve özgür ilişkilerde bilincinizle, iradenizle ısrar edemezseniz.

La réduction à l'état de femme au foyer est la source de toutes les formes d'esclavage

Le sexisme est l'idéologie de base du pouvoir depuis le bond en avant accompli par l'ordre hiérarchique. Il est lié de près à la division de classes et l'exercice du pouvoir. L'autorité de la femme ne se base pas sur le produit de surplus ; au contraire, elle prend sa source dans la fertilité et la productivité et renforce l'existence sociale. Fortement influencée par l'intelligence émotionnelle, elle est liée de près à l'existence communale. Le fait que la femme n'ait pas de position visible dans les guerres de pouvoir basées

sur le produit de surplus est dû à sa position dans l'existence sociale.

Il nous faut signaler une caractéristique institutionnalisée au sein des sociétés civilisationnelles, c'est-à-dire la tendance de la société à se prêter aux rapports de forces. Tout comme la réduction à l'état de femme au foyer était nécessaire à la recreation de la femme, la société devait être préparée afin que le pouvoir puisse garantir sa propre existence. La réduction à l'état de femme au foyer est la plus ancienne forme d'esclavage.

La jeunesse (et même les enfants) sont soumis aux mêmes stratégies et tactiques, à la même propagande idéologique et politique et aux mêmes systèmes d'oppression que la femme.

L'homme fort et son entourage vainquirent la femme-mère et tous les aspects de son culte par des luttes longues et globales. L'institutionnalisation de la réduction au statut de femme au foyer intervint lorsque la société sexiste devint dominante. La discrimination de genre n'est pas une notion limitée aux rapports de forces entre homme et femme ; elle définit les rapports de forces présents à tous les échelons de la société. Elle est indicatrice du pouvoir étatique ayant atteint sa capacité maximum avec la modernité.

Les caractéristiques de la société sexiste et hiérarchique

La discrimination de genre a eu sur la société un effet doublement destructeur. Premièrement, elle a ouvert la société à l'esclavage ; deuxièmement, toutes les autres formes d'esclavage ont été modelées d'après la réduction à l'état de femme au foyer. Celle-ci ne vise pas seulement à recréer l'individu en tant qu'objet sexuel ; elle ne résulte pas d'une caractéristique biologique. Il s'agit d'un processus intrinsèquement social, qui vise l'ensemble de la société. L'esclavage, la soumission, l'assujettissement à des insultes, les sanglots, le mensonge habituel, le manque d'affirmation de soi et l'affichage ostentatoire de sa personne sont tous des aspects reconnus de la réduction à l'état de femme au foyer et doivent être rejetés par la morale de la liberté. Il s'agit, en effet, de la fondation d'une société dégradée, la véritable fondation de l'esclavage. C'est la fondation institutionnelle sur laquelle furent établis tous les types d'esclavage et d'immoralité, des plus anciens aux plus récents. La société civilisationnelle reflète cette fondation dans toutes ses catégories sociales. Pour que le système fonctionne, l'ensemble de la société doit être soumis au statut de femme au foyer. Le pouvoir est synonyme de masculinité. Ainsi, la soumission de la société au statut de femme au foyer est inévitable, car le pouvoir ne

reconnaît pas les principes de liberté et d'égalité. S'il les reconnaissait, il ne pourrait exister. Le pouvoir et le sexisme partagent la même essence au sein de la société.

D'autres points importants qu'il nous faut évoquer sont la dépendance et l'oppression de la jeunesse établies par les anciens expérimentés au sein de la société hiérarchique. Alors que l'expérience renforce les anciens, l'âge les rend faibles et impuissants. Ceci pousse les anciens à enrôler les jeunes, ce qu'ils font en gagnant leurs esprits. Cette façon de faire renforce considérablement le patriarcat. Grâce à la force physique de la jeunesse, ils peuvent en effet réaliser tous leurs desseins. Cette dépendance de la jeunesse a été continuellement perpétuée et approfondie. La supériorité de l'expérience et de l'idéologie ne peut être facilement défaite. La jeunesse (et même les enfants) sont soumis aux mêmes stratégies et tactiques, à la même propagande idéologique et politique et aux mêmes systèmes d'oppression que la femme – l'adolescence, comme la féminité, n'est pas une réalité physique, mais une réalité sociale.

La contre-révolution la plus vile

Ceci doit être bien compris. Ce n'est pas par hasard que la première autorité puissante établie fut l'autorité sur la femme. La femme représente le pouvoir de la société organique, naturelle et égalitaire qui n'a pas encore fait l'expérience des relations d'oppression et d'exploitation. Le patriarcat n'aurait pu être victorieux si celle-ci n'avait pas été défaite ; qui plus est, le passage à l'institution étatique n'aurait pu avoir lieu. Briser le pouvoir de la femme-mère revêtait donc une importance stratégique, ce qui explique que le processus se soit révélé si ardu et compliqué.

Sans analyse du processus par lequel la femme fut vaincue socialement, il est impossible de

L'épée de la guerre brandie dans la guerre interétatique et la main de l'homme sur la famille sont deux mêmes symboles d'hégémonie.

différences biologiques. Pour le mâle dominant, la femelle est un objet destiné à être utilisé dans la réalisation de ses ambitions. Dans la même lignée, suite à la réduction de la femme au statut de femme au foyer, les hommes devinrent eux aussi des esclaves ; par la suite, les deux formes d'esclavage s'entremêlèrent.

En résumé, les campagnes visant à exclure les femmes et à produire une révérence pour la structure de l'autorité du mâle guerrier et conquérant étaient étroitement liées. L'État en tant qu'institution fut inventé par les hommes et les guerres de pillage représentaient quasiment son seul mode de production. L'influence sociétale de la femme, fondée sur la production, fut remplacée par l'influence sociétale de l'homme, fondée sur la guerre et le pillage. Le lien entre la captivité de la femme et la culture sociétale guerrière est étroit. La guerre ne produit pas, elle capture et pille. Bien que la force puisse être décisive pour le progrès social, sous certaines conditions exceptionnelles (ainsi, la résistance à l'occupation, à l'invasion et au colonialisme permet d'ouvrir la voie vers la libération), elle est, plus souvent qu'à son tour, destructrice et négative.

La culture de la violence intériorisée par la société est nourrie par la guerre. L'épée de la guerre brandie dans la guerre interétatique et la main de l'homme sur la famille sont deux mêmes symboles d'hégémonie. La société de classes toute entière, des couches supérieures aux couches inférieures, est coincée entre l'épée et la main.

La question que je me suis toujours posée est la suivante : comment le pouvoir détenu par la femme a-t-il pu tomber aux mains de l'homme, qui n'est ni très productif, ni très créatif ? La réponse se trouve bien sûr dans le rôle joué par la force. Lorsque l'économie fut, elle aussi, dérobée à la femme, une captivité atroce s'ensuivit de manière inévitable.

comprendre les caractéristiques fondamentales de la culture sociale à dominante masculine qui s'ensuivit. Il sera même impossible de parvenir à une simple conscience de l'établissement sociétal de la masculinité. Sans comprendre comment la masculinité s'est formée socialement, on ne peut analyser l'institution étatique et, donc, on ne peut définir de manière juste la culture du pouvoir et la guerre liée à l'État. Je mets l'accent sur ce point car il est essentiel que nous mettions à jour les macabres personnalités quasi-divines qui se développèrent en résultat de toutes les divisions de classe survenues par la suite, ainsi que tous les différents types de meurtre et d'exploitation commis par ceux-ci. La soumission sociale de la femme représente la contre-révolution la plus vile qui ait été menée.

L'État-nation représente le pouvoir porté à sa capacité maximum. Il tire principalement sa force du sexisme, qu'il répand et renforce en intégrant les femmes dans la force de travail, ainsi que par le nationalisme et le militarisme. Tout comme le nationalisme, le sexisme est une idéologie génératrice de pouvoir et constructrice de l'État-nation. Le sexisme n'est pas fonction de

Sömürgeciliği yaşama ve yaşatma

Özgürlük mücadelemizin içinde bulunduğu dönem itibariyle gerçekleşen her türlü sömürgeci ve işbirlikçi saldırılar karşısında, direnişimiz Kürdistan'ın tüm alanlarında büyüyerek devam ediyor. Özellikle mücadelemizin gelmiş olduğu bu zafer aşamasında sömürgeciliği hiçbir yerde yaşatmayarak, bu işgal saldırıları karşısında özgürlük mücadelemizi büyütmemiz ge-

reken bir sürecin içerisinde geçmekteyiz.

Yaşanan 3. Dünya Savaşı gerçeğinde şu görülmektedir ki, faşist işbirlikçi unsurlar, Kürdistan başta olmak üzere Ortadoğu genelinde halkların özgürlük mücadelelerinin büyümesi karşısında, soykırımcı saldırıları daha da yoğunlaştırarak sömürgeci sistemin ayakta kalmasını sağlamaya çalışmaktadır. AKP-MHP faşizmi

öncülüğünde devam eden Çökertme Planı, özelde devletler arası bir konsept olarak devletlerarası komplonun da devamı şeklinde, Kürdistan'ı tekrardan işgal altına alma ve Rojava Devrimi'nin tasfiyesini hedefleyerek Ortadoğu'da toplumların irade haline gelmesini engellemeyi amaçlamaktadır.

Gerçekleşen tüm sömürgeci saldırılarda, KDP öncülüğünde devam eden işbirlikçi ihanet

çizgisi, yine böylesi bir süreçte güçlendirilerek sömürgeci saldırıların en temel konsepti haline getirilmiştir.

Daha önce Bakurê Kurdistan ve Rojava'ya yönelik yoğun bir şekilde gerçekleştirilen soykırımcı saldırılar, bugün itibarıyla Başûrê Kurdistan'da sürdürülmeye çalışılmaktadır. Kürdistan'ın diğer alanlarında olduğu gibi yıllardır Başûrê Kurdistan'da da halkımızın sömürgeciliğe karşı vermiş olduğu mücadeleler sonucunda elde edilen kazanımlar, bugün açık bir şekilde KDP eliyle tasfiye edilmek istenmektedir. KDP'nin daha önce Rojava'da, Şengal'de, Mexmûr'da ve genel olarak Kürdistan'da izlediği kirli siyaset, bugün Kerkûk, Şengal ve son olarak TC'nin Başûrê Kurdistan'daki işgali, yine Mexmûr'daki Şehîd Rüstem Cûdi Kampı'na uyguladığı ambargo, başta Başûrê Kurdistan'ın olmak üzere Kürdistan'ın tüm kazanımlarının ortadan kaldırılmasını ifade etmektedir. Sömürgeci sistemin en büyük taşeron rolünü oynayan KDP'nin izlediği bu kirli saldırılar karşısında direniş çizgisini güçlendirmeliyiz.

Değerli yoldaşlar!

Bir sömürü sistemi olan kapitalist modernite, sömürgeciliğin ömrünü uzatmak için kriz ve kaosu tırmandırmak istemektedir. Gerçekleştirdiği tüm saldırılarda yoğun bir şekilde özel/psikolojik savaş temelli saldırılar yürütmektedir. Böylesi tarihi bir süreçte elbette sömürgeci saldırılar karşısında, onun birey ve toplumda yarattığı tahribatları güçlü çözümlerle

yebildiğimiz oranda sömürgeciliği yıkabilir, özgür bir yaşamı inşa edebiliriz.

Sömürgeciliğin temel hedefi, salt maddi sömürü düzeninden ziyade, sömürgeciliğe karşı duyarsız, bilinçsiz, reflekssiz bir birey ve toplum yaratma, onun en esaslı sömürge hedefi olmaktadır.

Kuşkusuz yıllardır verdiğimiz mücadeleler sonucunda Agitletin, Bêritanların, Zilanların çizgisinde bugün sömürgeci işgalci güçler imha ve inkar saldırılarında sonuçsuz kalmaktadır.

İçinde bulunduğumuz dönemde Kürdistan'ın dört bir tarafında devam eden özgürlük direnişimizi, bütün direniş mevzilerinde yer alarak daha da güçlendirmemiz gerekir. Özellikle diasporada yaşayan yurtsever devrimci gençler olarak, kapitalist modernitenin sömürgeci saldırıları karşısında alanları boş bırakmayarak mücadele alanlarını güçlendirmeliyiz.

Bugün Kürdistan'da devam eden işgal saldırılarının temel hedefi Kürdistan'ı geleceksiz, kimliksiz bırakmaktır. Sömürgeci işgal saldırıları sonucunda Avrupa'ya gelen toplum gerçekliğimizi Kürdistan'daki saldırılardan kopuk ele alamayız. Bugün modernitenin merkezinde dayatılan ülkesiz, kimliksiz yaşama karşı büyük bir mücadele içerisinde olunmalıdır. Unutmamak gerekir ki Ortadoğu'da, özelde de Kürdistan'da yürütülen bütün soykırımcı saldırıların temel planlayıcıları modernitenin merkezi olmaktadır. Toplumsuz, ülkesiz yaşam, yaşam olarak görülemez; her canlı kendi hakikatinde varlığını sağlayabilir. Bizi biz yapan

öz değerlerimizdir ve bugün bu değerler büyük saldırı altındadır. Hakikatimizi bilince, eyleme dönüştürdüğümüz sürece kurtuluşumuzu sağlayabiliriz. Sömürgeciliğin köleci sahte yaşamına karşı hakikatimizin izinden gidersek işgali def edebiliriz.

Bakurê Kurdistan'da halkımızın özgür iradesinin gaspına yönelik geliştirilen saldırılar, sömürgeciliğin nasıl bir çıkma-za girdiğinin yeni bir göstergesi olmuştur. Sömürgecilik devam ettiği sürece Kürt'e toplumsal alanın hiçbir yerinde kendi öz kimliğiyle yaşam hakkı tanınmayacaktır. Sömürgecilik koşullarında belediyelerin bir anlamı olmasa bile bu saldırılara karşı durmak, halkımızın iradesinin yok sayılmasına karşı koymak gerek. Peki bu saldırılar karşısında nasıl bir mücadele verilmeli?

Gerçekleşen tüm saldırıların hedefinde her zaman toplum-sallığımızı parçalama vardır. Sömürgeci işgal saldırıları karşısında, bulunduğumuz tüm alanlarda örgütlülüğümüzü daha da büyütmeliyiz. Örgütlülüğümüzü tüm alanlarda güçlendirip eyleme geçerek, tüm kültürel ahlaki değerlerimizi koruyup yaşatmalıyız. Sömürgeci işgal saldırılarına verebileceğimiz en temel cevap bilinçlenerek, örgütlenerek ve eyleme geçerek mümkün olabilir.

Önder APO ile Özgür Kürdistan'da yaşama hedefiyle, Çiyagerlerin, Axınların, Mahirlerin, Baranların bizlere bırakmış oldukları büyük intikam ve direniş ruhunu yaşatarak her nerede olursak olalım sömürgeciliği yaşamayalım ve yaşatmayalım.

Bringen wir die Seifenblase zum Platzen!

Auch wenn wir tausende Kilometer von unserer Heimat Kurdistan entfernt sind, beschäftigt es uns aus nächster Nähe, was in Kurdistan passiert. Obwohl die aktuelle Lage in Kurdistan brenzlich ist, werden wir durch einen massiven Informationsfluss geflutet. So wird ein Schleier über die Geschehnisse in Kurdistan gezogen und wir fangen an, uns nicht mehr auf die wesentlichen Dinge zu konzentrieren –

nämlich die Revolution.

Die tagtägliche Brutalität des Krieges und Realität vor Ort mitzuverfolgen, führt uns die Wirklichkeit vor Augen. Die auflodernde Wut und Reflexe, die gezeigt werden, verbinden uns stärker und intensiver und lassen nicht zu, dass wir uns von unserer Wirklichkeit entfremden. Das türkische Regime ist geschwächt, sein Gerüst ist eingerostet und bricht nach und nach zusammen. Nach

dem Motto „Angriff ist die beste Verteidigung“ versucht das faschistisch türkische Regime den vollständigen Zusammenbruch zu verzögern und greift deshalb die kurdische Bevölkerung auf allen Ebenen an. Aus demselben Grund wird nun auch der Krieg über die eigenen Grenzen geführt.

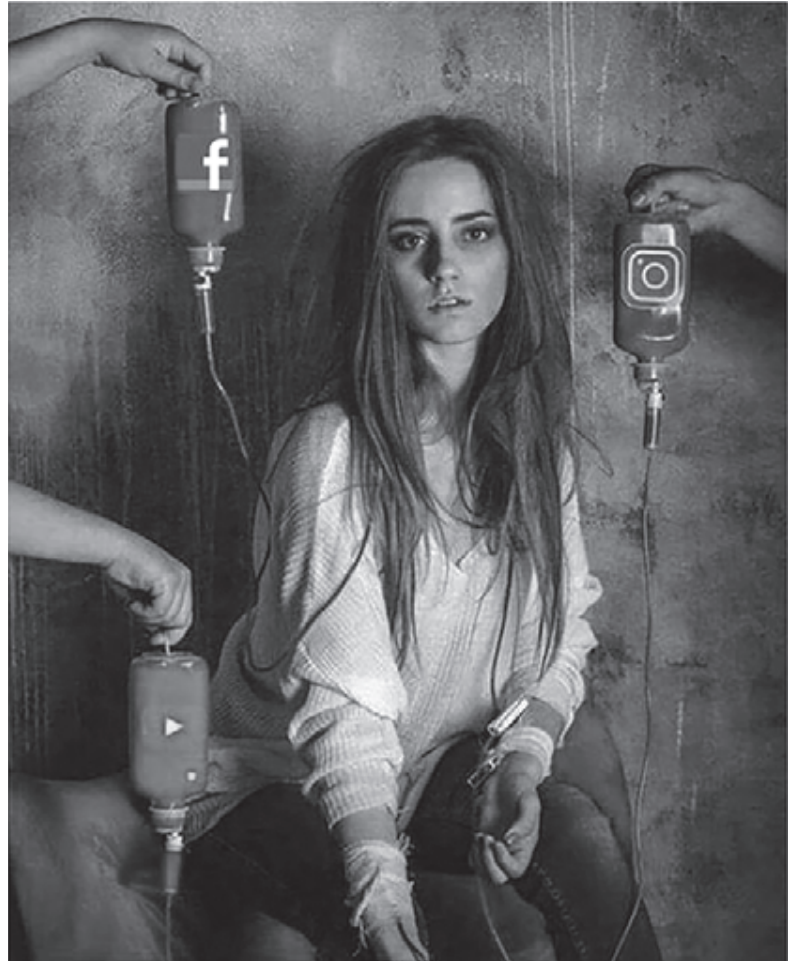
Die BürgermeisterInnen der Städte Amed, Wan, Mêrdîn wurden am 19. August abgesetzt und durch eine Zwangsverwal-

tung ersetzt. Es wurden zur gleichen Zeit 29 Razzien vollzogen und bis zu 500 HDP-AktivistInnen festgenommen. Dieser politischer Angriff ist kein unbekanntes Mittel. Offensichtlich ist diese Offensive eine Antwort auf die Aussagen Rêber APOs vom 7. August. Rêber APOs Message:

„Lasst uns die kurdische Frage lösen. Die Konfliktsituation kann ich innerhalb einer Woche beseitigen. Ich bin bereit für eine Lösung. Doch der Staat als auch der Verstand hinter ihm müssen ebenfalls das Notwendige tun.“

Diese Aussage hat einen großen Druck auf die Türkei aufgebaut und sie gezwungen, sich zu positionieren. Nicht überraschend kam es zu brutalen Putschen. Im ganzen Land sind seit Tagen tausende Menschen auf den Straßen und halten Mahnwachen gegen die eingeführte Zwangsverwaltung. Auch die Jugend Kurdistans ist erneut auf den Beinen, um ihre Haltung zu verdeutlichen. Der türkische Staat greift die Demonstrierenden an und zeigt, dass er nicht auf die Lösungsvorschläge Rêber APOs eingehen möchte.

Die Angriffe des faschistischen Staates sind nicht nur politisch. Ganz gezielt werden alle Lebensbereiche der Gesellschaft attackiert. Jeden Tag fallen Bomben der Türkei auf die Berge Kurdistans. Bislang wurden schon zahlreiche ZivilistInnen getötet. Ebenso werden vor allem historisch wichtige und kulturelle Orte zerstört, wie zum Beispiel Heskif (Haskankeyf). Heskif ist eine alte Stadtfestung, die eine 12.000

Jahre alte Geschichte hat. Seit Jahren wird dort ein Staudamm gebaut, sodass nach und nach Teile dieser Stadt überflutet werden.

Auf der anderen Seite werden seitens der Türkei Militäroffensiven in Südkurdistan durchgeführt. Die PDK (KDP) ist Teil dieser Offensive und spielt eine Hauptrolle im Krieg gegen die kurdische Freiheitsbewegung. Sie kollaboriert mit dem türkischen Staat und ist sogar bereit, ihre eigene Bevölkerung für die eigene Macht aufs Spiel zu setzen.

Auch Rojava wird gerade mit neuen Offensiven konfrontiert.

Die Türkei möchte eine „Sicherheitszone“ errichten, die ca. 30-35km breit und teilweise 14km tief ist. Riyad Halaf al-Hemis, einer der Kommandanten des Militärrates in Girê Spî bringt es kurz auf den Punkt: „Die Türkei will unsere Region mithilfe der Sicherheitszone besetzen.“

Junge Frauen und Politik funktioniert nicht?

Während all diese kritischen Dinge fast vor unserer Nase passieren, haben wir als junge kurdische und internationalistische Frauen in Europa eine extrem passive Haltung. Wir

Nicht nur von Verliebten, viele Facebook, Instagram oder Twitter-UserInnen präsentieren sich auf unrealistische Arten. Sie präsentieren sich als etwas, was sie nicht sind.

halten uns fern von der Politik, glauben, dass ist nichts für uns. Dabei ist Politik nichts weit Entferntes oder Langweiliges, was wir irgendwelchen alten Männern überlassen sollten. Politik gestaltet unser Leben und wenn die Politik nicht in unseren Händen ist, wird unser Leben nach den Richtlinien von patriarchalen Männern gezeichnet.

Wir junge Frauen wachsen vom ersten Atemzug an mit Regeln, Ordnungen, Bedingungen, Rollen und Entscheidungen, die über unsere Köpfe hinweg beschlossen wurden, auf. Mittlerweile haben wir uns so sehr an dieses krankhafte Leben voller Bedingungen, Anforderungen und Rollen gewöhnt, dass wir die schlechte Situation in der Familie, im Umfeld und in

den Bildungsinstitutionen als normal empfinden. Von klein auf werden wir so erzogen, dass wir ohne einen eigenen Willen leben und handeln sollen. Und ehe wir uns umsehen können, hat sich die „Mir egal, ich kann doch eh nichts ändern“-Haltung in unser Bewusstsein geschlichen. Weil wir immer gelernt haben, dass wir Frauen immer „Unrecht haben“ und „dumm sind“, sind wir langsam selbst davon überzeugt, dass wir nichts wert sind, dass wir nichts machen können. Und schon kapitulieren wir und vertrauen allem und jedem, nur nicht unserer Kraft. Mittlerweile haben wir die Lüge abgekauft, dass das Leben einer Frau nur mit einem Mann im Mittelpunkt ihres Lebens Sinn ergibt.

Es ist vor allem die Technologie, die uns dieses super Schnäppchen gut verkauft. Gerade in Sozialen Medien wird eine so rosarote Welt von Verliebten geschaffen, die im echten Leben schneller platzt als eine Seifenblase. Nicht nur von Verliebten, viele Facebook, Instagram oder Twitter-UserInnen präsentieren sich auf unrealistische Arten. Sie präsentieren sich als etwas, was sie nicht sind.

Wir sollten an dieser Stelle genauer auf Beziehungen eingehen. Beziehungen sind für jedes Lebewesen überlebenswichtig. Entscheidend dabei ist festzustellen, welche Intention eine Beziehung hat. In der Wildnis wurden die Beziehungen auf Grund von Notwendigkeiten gepflegt. Einfach ausgedrückt:

Seien wir eine Antwort auf das Patriarchat und lassen wir uns von den Anforderungen, den Lügen und den Ketten der Sklaverei befreien. Es ist Zeit, um Bewegung zu schaffen.

In der Wildnis war der Mensch zu schwach, um alleine zu leben. Später, als sich die natürliche kommunale Gesellschaft entwickelt hatte, entstanden wertvollere Beziehungen: Die Menschen vereinten sich aufgrund eines Glaubens, kollektiver gesellschaftlicher Werte und Gemeinsamkeiten. Ein Mitglied der Gesellschaft hat für das Gemeinwohl aller gearbeitet. Mit dem Aufkommen der herrschenden Mentalität begann Besitztum. Plötzlich hieß es „mein Acker“, „mein Mehl“ und noch viel später, mit der Entstehung des Staates, „meine Familie“, „meine Frau“. Die Frau ist nur noch Mittel zum Zweck: Die Gebärmachine, um die eigene Blutlinie fortzuführen. Die Liebe wird zunehmend mehr instrumentalisiert, gebräuchlich gemacht. Und wenn Liebe zur Funktion wird, wenn in der Liebe Intention, Ausbeutung, Herrschaft und Ausnutzung existiert, kann man nicht mehr von Liebe sprechen.

Augenklappe durch Technik

Der zunehmende Medienkonsum lässt uns vergessen, dass es tatsächlich wichtigere Dinge gibt als einer rosaroten Liebe hinterher zu rennen. Sehen wir eigentlich die Probleme der Welt, Gesellschaft, Nachbarn oder sogar unserer eigenen

Freundin? Wenn wir uns gänzlich einem Mann oder einer Frau widmen, ist das sowohl zeitlich als auch mental kaum möglich. Sagen wir, wir tun es doch. Dann ist es fraglich, wie sehr die Zweisamkeit wirklich Liebe ist. Wieviel Verständnis, Zusammenhalt und Aufopferungsbereitschaft kann eine Liebe in der kapitalistischen Moderne bieten? Wir werden manchmal Augenzeugen von Menschen, die sich „lieben“. Doch schaut man genauer hin, sieht man, wie Sexismus und Egoismus die Liebe zum Verfaulen bringt.

Eine junge Frau war in der 39. Woche schwanger. Ihr geliebter Ehemann saß trotzdem auf der Couch, während sie die Wohnung aufräumt. Man kann eher von einsamer Zweisamkeit reden.

Oder ein anderes Beispiel: Manchmal gehen Leute zusammen aus, sitzen physisch nebeneinander, doch haben nicht mal mehr viel zu sagen. Denn das Telefon, die Technologie kann attraktiver wirken. Die Technologie greift selbst das gemeinsame Leben an.

Dem Patriarchat antworten

Es ist unsere Aufgabe, die Grenzen zwischen uns Frauen aufzuheben und somit die patriarchalen Strukturen zu

zerschlagen. Die junge Frau ist nicht hoffnungslos. Sie ist die dynamischste Kraft der Gesellschaft. Durch das Zusammenkommen der jungen Frauen wird die Kraft der jungen Frauen zum Vorschein kommen. Man wird die eigene Stärke entdecken und somit ein besseres Bewusstsein dafür bekommen, wofür junge Frauen im Stande sind, sobald sie sich von der Scheinwelt lösen, sobald sie nicht mehr auf die „Stärke“ des Mann vertrauen, sondern ihrer eigenen. Nur dann werden wir unser Selbstbewusstsein entwickeln und unser Leben selber in die Hand nehmen – also die Politik bestimmen. Das geht nur gemeinsam, das geht nur organisiert. Das geht nur mit Überzeugung und Liebe fürs Leben.

Lasst uns uns gemeinsam organisieren!

Seien wir eine Antwort auf das Patriarchat und lassen wir uns von den Anforderungen, den Lügen und den Ketten der Sklaverei befreien. Es ist Zeit, um Bewegung zu schaffen. Von einer werden wir zu zwei, zwei werden zu zwanzig und morgen werden wir eine große Welle der Freiheit der Frau!

Jin Jiyān Azadî!
Hoch die internationale
Frauensolidarität!
Bijî Serok APO!

TU JÎ TEHMA JIYANA RAST TEHM BIKE

XWE JI HEMÛ KOLEBÛYÎNE RIZGAR BIKE

BIBE NASNAMEYA XWE

Xwe fehmkirin xwe nas-
kirin e. Kesên ku xwe
nasnakin, nikarin bibin
kesayet. Kesayet bi xwenaski-
rinê ve dest pê dike. Xwebûyîn,
xwenaskirin ji bo jiyaneke azad
û wekhev girîng e. Her ku mirov
rastiya xwe di gerdunê de digere
yekem car bi pirsê “ez kî me?”
ve dest pê dike. Hemû filozof û
lêgerînanên jiyaneke ji bo rastiyê
pirsa “ez kî me?” dipirsin. Her
mirov nikare bersiva rast bide
an jî wexta bersiv dide jî şaş
bersiv dide. Ji ber ku bersiv tenê
têra “em ê çawa bijîn” nake.
Heke bersiv rast be jiyana jî rast
tê jiyîn. Adorno dibêje “jiya-
na çewt rast nayê jiyîn.” Rêber
APO jî li ser zêde dike û tespîta
“Li ser riya jiyana şaş jî jiyana
RAST nabe. Li ser riya jiyana
xirab û kirêt jî jiyana QENC û
XWEŞIK nabe. Ji bo jiyaneke ji
şer û krîzan girantir felaketek
heye ew jî ew e, mirov bi awa-
yekî kolewarî bi qutiyên jiyaneke
yên ferazî girê didin û wan pê
bi awayekî bi kok ji têgihiştina

heqîqetê qut dikin; angû li ser
riya jiyaneke xirab, kirêt û şaş a
berê hatiye xêzkirin, mehkûmê
jiyanê dikin.”

Jiyana berê jî hêla zilam ve
hatiye avakirin angû jiyana
dewletwariyê ye. Her lêgerîna
rast bi êrîşan ên kevn angû yê
dewletê ve rû bi rû dimîne. Ev
ne tenê jî bo gel an jî kesan tê
meşandin.

Şikenandina jinê di mîtoloji û felsefê de

Her mirov di hundirê xwe de
di nav lêgerînê de ye. Ji ber vê
yekê her mirov di nav lêgerîna
azadiyê de beramberî êrîşan
dagirkerî, dewlet, zilam dibîne.
Ka em lê binêrin di dîrokê de ev
êrîş çawa dest pê kiriye. Yekem
car berovajîkirina jiyaneke bi hiş-
mendiya zilam a xapînok dest
pê dike. Zilamê xapînok yekem
car êrîşî xwedawendan dike. Em
her tim dibêjin dewleta Tirk bi
tinekîrîna Kurdan hebûna xwe
didomîne. Heman tiştî zilamê

xapînok yekem car bi tinebû-
na angû bi hilweşandina hemû
dewlemendiyên jinê ve hebûna
xwe domand. Yek jî êrîşan ku jî
mîtoloji tê naskirin çîroka xwe-
dawenda avê Tîamat û Marduk
e. Ji bo ku jî aliyê xwedeyan ve
bê qebûl kirin divê Marduk Tîa-
mat bikuje. Rih, beden û hemû
afineriya Tîamat ku her tiştî bi
hebûna xwe diparast û jiyaneke
diafirand bi 3 tîrê lawê xwe
Marduk ve hate hilweşandin. Di
mîtolojiyê de Tîamat mînakek
bû; di olê de jî xwişka Mûsa Ma-
riam jî mînakek din e rastiyê ye.
Kî jî me jî xwe re pîrskir ku go-
tina “bi destê xwe yê hevîr tevî
karê zilama nebe” jî ku derke-
tiye. Mûsa yekem car vê gotinê
jî xwişka xwe re dibêje. Heman
tiştî Sokrates, Aristo, Platon û
hwd. ku ev kes pêşengên felse-
feyê ne jî kirin. Sokrates hemû
zanista xwe pêşî bi jinên ku di
malên giştî de dixebitin re nîqaş
dike û dû re diçe di agorayan
ango di kolanan de nîqaş dike.
Paşê jî jinê weke makîneya za-

KÎ JI ME JI XWE RE PIRSKIR KU GOTINA "BI DESTÊ XWE YÊ HEVÎR TEVÎ KARÊ ZILAMA NEBE" JI KU DERKETIYE. MÛSA YEKEM CAR VÊ GOTÎNÊ JI XWIŞKA XWE RE DIBÊJE. HEMAN TIŞTÎ SOKRATES, ARISTO, PLATON Û HWD. KU EV KES PÊŞENGÊN FELSEFEYÊ NE JÎ KIRIN.

rokan dibîne. Heta jinê ewqas biçûk dibîne ku têkiliya zilam bi zilamê wek têkiliya pîroz bi nav dike. "Oğlancılık" pêş dixîne. Madem tu jinê biçûk dibînî tu çima diçî hemû zanista xwe pêşiyê bi jinan re niqaş dikî? Nêrîna wan weke nêrîna xwe dibînî? Hevjîna xwe weke mekîneya zarokan dibînî? Heke ev xapandin nîn be, wê wextê çi ye? Li ser van rastiyan dewlet hat avakirin.

Malbat çi ye?

Rastiya malbat yekem car di vir de derket rûyê cîhanê. Pevçûna yekem di malbatê de derket. Ji ber vê Rêber APO dibêje "malbat şênayê herî biçûk ê dewletê ye. Dewlet jixwe kombûyîna herî dawî ya baviksalarîyê ye." Ji ber vê heke ku dewlet naye hilweşandin em nikarin behsa azadî û wekhevîyê bikin. Kes bila xwe nexapîne. Teybetî jî jinên ciwan bila vê pîrsê ji xwe re bipirse "dewlet çi ye? Têkiliyên di navbera dewlet û malbatê de çi heye?"

Me got malbat şênayê herî biçûk ê dewletê ye. Rast e. Em li malbata xwe temaşê bikin. Bav çawa nêzî me dibe, dayik bi me re têkiliyek çawa datîne? Bira û xwişkên me çawa nêzî me dibin ango em çawa nêzî wan dibin?

Di pergala malbatê de têkiliya bav-dayik û zarokan her dem di nav qeyranê de ye. Wexta zarok

mezin dibe têkiliyên herî xwezayî jî bi pevçûn encam dibe. Em hinekî din têkilî û rola endamên malê vekin. Hin lêkolînanên femînîst û kesên ku bi jîneoloji re mijûl dibin gihîştine encamên pir sosret. Û rastiyan balkêş nîşanî me dikin.

Di malbatê de bav beramberî karmend (patronê) xwe bêdeng dibe. Karmend li ser bavê me zextî dimeşîne; ji ber ku pergala xwe encax wisa dikare bide meşandin. Bav beramberî hemû neheqiyên karmend bêdeng e. Lê wexta ku tê malê heman tiştî li ser dayik û zarokan dimeşîne. Dibe ku beramberî zarokên xwe pir vekirî vê nake lê beramberî dayikên me vê dike. Tenê em çavên xwe vekin û temaşê bikin, di hûndirê rojekê de bavê me çawa nêzî dayikên me dibin. Dayik jî ji ber ku her weke koleyê pergala û zilamê hatiye mezinkirin li hemberî bav bêdeng dimîne. An jî wexta ku bertek nîşan dide jî naye esas girtin, lêdan dixwe, tê qetilkirin. Lêdan carna fîzîkî dibe carinan jî psîkolojîk dibe. Bi wê psîkolojiya binketî ve wisa nêzî zarokan dibe. Lê rûxmê hemû êrîşan dayik dîsa jî dixwaze jiyanekê rast bijî. Lê çawa?

Kesayet di zarokatî de dest pê dike

Heke em derûnnaseke (psîkolog) biprisin her tişt bi zarokatî

ve dest pê dike. Çima? Ji ber ku kesayet di zarokatî de dest pê dike û li gorî derdorê û şiklê mezinkirinê kesayet ava dibe. Em çawa hatin mezinkirin? Me di destpêkê de bi kîjan lîstokan lîst? Me di destpêkê de çi temaşê kir? Pîrsa me ya yekem çibû? Sosyalitya civaka ku em tê de mezin bûn çawa bû? Ez ê mînakê pir ji rêzê bidim: Min destpêkê bi lîstokên weke bebek, amûrên mitfakê lîst. Cara yekem qincên min pembe-xemrî bûn. Xêzefilma yekem ku min temaşê kir "pamûk prenses" bû. Dê û bavê min her ji min re digotin "gula malê". Birayê min jî yekem car bi çek, erebe û gogê dilîst. Rengê cilê wî pîranî şîn bû. Dê û bavê min her jê re digotin "şêrê malê." Wateya van çi ye? Rengê xemrî li ku derê heye? Di kulilkan de. Kulilkên ku zû tîrî şikandin. Lîstokên ku min dilîst di jiyanê de li ku heye? Di karê malê de. Ango di nava çar diwaran de. Çima ji min re digotin "gula malê"? Ji ber ku gul her çiqasî xweşik tê ber çavên me jî bêhêz e. Ango gavên yekem ên cîhanê di nava malbatê de bêhêz em tîrî mezinkirin. Jinên ciwan wexta di zarokatiya xwe de van tiştan re rû bi rû dimînin, wexta mezin dibin bêbawer dibin. Li beramberî êrîşên baviksalarî ku me behs kir dibe hedef û bi vî şiklî kolebûyî dijî.

Lê xort çawa tîrî mezinkirin?

MIN DESTPÊKÊ BI LÎSTOKÊN WEKE BEBEK, AMÛRÊN MITFAXÊ LÎST.
CARA YEKEM QINCÊN MIN PEMBE-XEMRÎ BÛN. XÊZEFILMA YEKEM KU
MIN TEMAŞE KIR "PAMÛK PRENSES" BÛ.

Çek, erebe û gog çi ne an jî çi temsîl dikin? Hêzê temsîl dikin. Çima şîn ji bo zilaman tîn hilbijartin? Şîn ku heye? Di av û ezman de heye. Ango zilam dibêje ku ez di cîhanê de %80, di ezmanê de jî %100 heme. Li her

derê me. Ev gotin di ol de jî heye. Em ji bo çi ji xwedê ditirsin û em her gavê xwe diavêjin weke ku xwedê dibînî em davêjin. Ji ber ku li her derê ye. Lê zilam ji ber ku şîn ji xwe re ecibandiye, vî tiştî bê zanist her roj dibêje

ez li her derê me; li gor wê gava xwe diavêje. Xwe dixê dewsa xwedê jî. Zilam bi vî şiklî ji xwe re heq dibîne ku li ser jin û xwezayê hukim bike. Xwe ji her kesî mezintir û bi hêztir dibîne.

Di malbatên wisa de û bi şik-

EM JIBÎR NEKIN: HEMÛ TIŞT BI ÊRÎŞÊN ZILAMÊN XAPÎNOK DEST PÊ KIR. ÎRO HEKE JIN BINDESTIYÊ JIYABIN, SEDEMA WÊ LI DERVE NEGERIN, LI KÊLEKA WE, LI SER WE HER ROJ EV TÊ JIYÎN. EM BIHÊZ IN. HER YEK JI ME RIHÊ XWEDAWENDA DIHEWÎNE.

lekî wisa em mezin dibin. Di her deverê cihanê de ev kême wisa ye. Ji ber vê malbat dibe şeneyên herî biçûk ê dewletê. Dewlet kolebûyî tîne. He-man tiştî ji bo tîkiliyên di nava malbatê de jî derbasdar e.

Evîna jiyana azad

Em jibîr nekin: Hemû tişt bi êrîşên zilamên xapînok dest pê kir. Îro heke jin bindestiyê jiyabin, sedema wê li derve negerin, li kêleka we, li ser we her roj ev tî jiyîn. Em bihêz in. Her yek ji me rihê xwedawenda dihewîne. Her yek ji me beramberî Enkî, Mardûk, Mûsa, Sokrates, Aristo, Hitler, Erdoğan, Humanî, teybetî jî beramberî DEWLETÊ weke jinên berxwedêr Tiamat, Înanna, Lîlîth, Anahîtî, Nin-

hursag, Rosa Parks, Dolores Ibárruri, Mary Wollstonecraft, Amelia Bloomer, Simone de Beauvoir, Emma Goldman, Rindexan, Sara, Maria, Zilan, Bêritan in; jinên ku ji bo axa xwe, xwe ji qesra Dimdimê avêtin in, jinên ku di komkujîya Zilan de berxwe dan in. Heke ku hemû berhemên jinê, nasname, kesayet, hebûn, fikirê jinê jê hatibin standin, dîsa jî em dikarin bi berxwedan û tîkoşîna xwe ji wan bistînin. Rojava û gerilayên jin li ber çavan e. Ew jinên tîkoşer ji bo tiştêkî li berxwe dan. Ew jî “AZADÎ û WEKHÊVÎ” bû. Dewlet, zilam, malbat, evîn, heqîqet çibû wana baş dîtin. Pey riya heqîqetê ketin. Jixwe “heqîqet evîn e, evîn jî jiyana azad e” dibêje Rêber APO. Çima em nebin lêgerîn-

vanên HEQÎQETÊ?

Evîn hezkirina herî pîroz a jiyana ye. Ji ber vê divê destê dijmin negihêje evînê. Lê Rêber APO dipirse: Gelo cihek maye ku destê dijmin negihîştîye? Ji ber vê girîng e ku tîkoşîn were meşandin. Ji bîr neke çalakiya te yê welat, çalakiya te ya ax ew êrîşên dijmin vala derbixe. Ciheke rast ji bo evîna rast bî jiyîn nehiştine. Tenê ji bo vê jî be pêwîst e ku tu tîbîkoşî. Wexta ku te bi serkeftî welatê xwe ava kir, tu dikarî evînê jî bi serkeftî ava bikî. Vê serkeftinê her jinekî ciwan ango xortekê dikare bijî. Her ciwan û jin dikare tehma jiyane bitehimîne.

Tîbîkoşe, bibe nasname, bibe ya xwe! Azad bibe!

AMELIA Bloomer

ROSA Parks

SAKINE CANSIZ

Hier geboren, hier aufgewachsen

Aber meine Zukunft sollte ich selbst in die Hand nehmen

Ich bin wie die meisten von euch auch, als eine junge Frau einer kurdischen Familie in Europa geboren und aufgewachsen. Jedoch sollte mein Weg kein klassischer sein. Ich habe mich dazu entschieden, meinen Weg anders als gewöhnt einzuschlagen. Mein Weg sollte der Weg der Freiheit auf den freien Bergen Kurdistans sein. Ja, unser Leben ähnelt sich bis zu einem Punkt, aber ab einem Punkt fing mein

Weg an anders zu sein. Mein Weg ist geschmückt mit Freude, Hevaltî, Heimatliebe...

**Hier geboren,
hier aufgewachsen,
aber meine Zukunft sollte
nicht hier sein**

Wie viele vor mir, habe ich irgendwann mit dem Hinterfragen meines Lebens begonnen. Was ist Sinn des Lebens? Vor allem habe ich begonnen

meine Familienverhältnisse zu hinterfragen. Wieso leben wir überhaupt hier in Europa, wenn unsere Heimat, unser Ursprung so weit weg ist? Allein die Antwort auf diese Frage hat weitere Fragen aufgeworfen.

Wieso ist der Zustand meiner Tanten so? Wieso hört niemand unseren Hilfeschrei? Wieso gehe ich überhaupt zur Schule, wer entscheidet über mein Wissen? Habe ich einen Einfluss darauf?

Als wir damals wieder in Europa angekommen sind, fand ich mich in Stress, Trauer und Unzufriedenheit wieder. Ich fing an, mein ganzes Leben zu hinterfragen, fragte mich, was mein Lebenssinn sein sollte.

„Ungerechtigkeit“ und „Repekt“ waren Begriffe mit denen ich mich lange beschäftigt habe. Aber im Zentrum meines Lebens war immer die Heimat. Für mich ist meine Heimat das Schönste was ich jemals gesehen habe. Mit der Zeit und nach all dem Hinterfragen habe ich bemerkt, dass die Alternative zum Leben in Europa die Heimat und ihre Menschen ist. Ja, die Alternative zu meinem Leben in Europa.

Die Heimat, der Ort an dem alles von Neuem an Bedeutung gewinnt. Ich bin mir sicher, dass sich alle in ihrer Heimat am wohlsten fühlen, jede Person möchte am liebsten in der Heimat leben, wohnen, spüren, weinen. Aber nicht alle können sich aus diesem Teufelskreis retten. Ich habe es mit der Hilfe meiner Genossinnen geschafft einen neuen Weg einzuschlagen.

Schnipsel aus der Vergangenheit

Jedes Jahr flogen wir in die Heimat, aber an jenem Jahr sollte sich was ändern. Als ich an diesem Tag vor einigen Jahren in die Heimat flog, spürte ich, dass sich schon wieder etwas an meiner Heimat geändert hat. Diesmal hatte ich aber gespürt, dass es positive Veränderungen gab.

Aufgewachsen mit 4 Geschwistern, besuchten wir fast jedes Jahr Kurdistan. Jedes Jahr warteten wir auf den Sommer, um wieder ins Dorf zu reisen, in welchem meine Eltern aufgewachsen waren, bis sie in die Diaspora flüchten mussten. Schon von klein auf besuchten wir unser Dorf. Ich fühlte mich wohl in Kurdistan und hatte meine schönsten Momente dort erlebt. Das machte mich zu einer heimatverbundenen Person.

Wie schon erwähnt, diesmal wusste ich, dass etwas anders sein würde. In der ersten Nacht im Dorf habe ich erfahren, dass die Hevals ins Dorf kommen werden. Jeden Abend spürte ich eine enorme Aufregung, dass ich die GenossInnen treffen könnte. Die GenossInnen zu denen auch meine Cousins gehörten.

Und wir warteten jeden Abend darauf, um endlich die FreundInnen zu sehen, die wir immer nur im Fernseher oder in Musikvideos sahen. Eines nachts auf dem Weg zu meiner Tante, sahen meine Cousine und ich einen Lichtstrahl auf uns zu kommen. Im ersten Moment bemerkt ich nichts, aber als ich richtig hinsah, konnte ich Mekaps¹ sehen. Ich kniff meine Augen noch mehr zusammen und konnte einen großen Genossen vor mir sehen, der einen

schwarzen Keyfiye² auf seinem Kopf trug. Sie kamen auf uns zu und wir begannen uns zu unterhalten. In diesem Moment spürte ich, dass sich etwas in mir geändert hat.

Ich hatte das erreicht, was ich schon seit langer Zeit erreichen wollte, die freien Menschen zu Gesicht zu bekommen. Und so kam es dazu, dass ich in diesen Sommerferien mehrmals die Gelegenheit hatte, die FreundInnen zu treffen, um mich mit ihnen unterhalten zu können. In diesem Jahr wurde zeitgleich auch das Pakrewangeh³ der GenossInnen gebaut. Als Andenken an die MärtyrerInnen, die im Kampf gefallen sind, sollten an mehreren Orten Pakrewangeh gebaut werden. Ich konnte mit eigenen Augen die Freude der GenossInnen über die Erbauung der Pakrewangeh sehen. GenossInnen, die neben ihnen im Kampf gegen den Feind gefallen waren, konnten sie damit den letzten Respekt zollen. In Europa zurück haben wir ein Jahr nach der Erbauung der Pakrewangeh im Fernseher über ihre Zerstörung gehört. Selbst die Leichen von den GenossInnen Haci Lokman Birlik, Ekin Wan und vielen anderen wurden geschändet. In mir löste sich unbändige Wut.

Das hatten meine GenossInnen nicht verdient, sie sind schließlich im Kampf für uns

Kefiye

Mekap

gefallen. Nicht mal vor Leichen hatte der Feind Respekt. So ein ekelhafter Feind stand uns gegenüber. Als ich jene Videoaufnahmen sah, wuchs meine Sehnsucht zur Heimat immer mehr. Die ganzen Erinnerungen kamen wieder hoch. Das Hinterfragen wurde intensiver. Wie sollte es auch anders sein, wenn man die Guerilla Kurdistans kennenlernt und dadurch die Sehnsucht immer größer wird. Ein Handschlag, ein Blick, vor allem dieses Lächeln in jenem Guerillaanzug, lässt die Welt für einen Moment still stehen. Ich kann mich bis heute an jedes Gespräch erinnern. Ich kann mich bis heute an das „Serkeftin“ von Heval Şoreş er-

innern...

Als wir damals wieder in Europa angekommen sind, fand ich mich in Stress, Trauer und Unzufriedenheit wieder. Ich fing an, mein ganzes Leben zu hinterfragen, fragte mich, was mein Lebenssinn sein sollte. Genau zu dieser Zeit bekam ich die Nachricht, dass meine Cousine aus der Heimat den Weg zu Freiheit eingeschlagen hat – sie hatte sich den Reihen der Guerilla angeschlossen. Sie war nun Teil der Berge Kurdistans. In diesem Moment freute ich mich, aber zur gleichen Zeit war ich auch traurig. Ich war traurig darüber, dass ich meinen Egoismus nicht überwinden konnte, um auch beizu-

treten.

Nach paar Monaten kam die Nachricht, dass sie im Kampf für die Freiheit fiel. Für mich bedeutete es nur eins: Ich musste auch ein Teil dessen sein, ihre Waffe erheben und die Rache der GenossInnen nehmen. Diesmal sollte ich die Heimat nicht als eine Fremde sehen, sondern ich wurde ein Teil Kurdistans.

¹Mekap: Schuhe, die die kurdische Guerilla trägt

²Kefiye: Kurdischer Schal mit kultureller Bestrickung

³Pakrewangeh: Grabstätte der MärtyrerInnen

WESYETA DAWÎ YA HEVALA TÎJDA

Mirov di dîrokê de, di demên şer de xwe û rastiya xwe dibîne. Mirov herî zêde xwe di nava şer de nas dike. Lewma şer, demeke wiha ye ku li hemberê rastiya mirovahiyê hem nefret û hem jî hezkirin pêş dixê. Mirov di nava hezkirinê de dikare bibe xwedî derfeta xwejinûvejandinê û di nava nefretê de jî dikare bibe xwedî derfeta jiholêrakirina kesên ku li hemberê wê derdikevinê.

Şer çawa dibe bila bibe, herkesî digire nava xwe. Dema mirov qala şerê Kurdistanê bike û Kurd û Kurdîstanî be, nikare li derveyî vî şerî bisekine.

Herkes bi awayekî bandora şer a ku mirovan bi rastiya xwe re rûbirû dike, hîs kir, jiya û dît.

Her îşaret, gavek herî biçûk a

ji bo jiyanê, bû îşaretekê şer.

Bi taybetî şervanên pir ciwan, li ser mirinê wekî ku mezin difikirin nafikirin. Ciwan mirinê wekî tiştekî dûr dibînin. Ji bo wan mirin, tiştekî “dûr” e ku mirov li ber bêdeng dibe û ji bo kêliyekê li kûrbûna mezin dinêre...Piştî vê, jiyan li hemû deşt û çiyayan dewam dike. Hişmendiya mirinê, li cem şervanên ciwan ên ku ji bo pêşwaziya wê ew ewqas azad in, pirî caran ji kesên gihîştî bêtir rasteqîn e.

Em êdî endamên tevgerê ne ku hejmara şehîdên wê 40 hezar e. Bi mezinbûn û berfirehbûna şer, em nikarin ji berdêlên giran birevin. Û em rojane vê rastiye dijin.

Hevala Tîjda jî yek ji rêvahevalên me yê şehîd e ku parçeyekê vê rastiya me ye.

Ew, rêhevalek jin a pir ciwan bû. Ew pir zêde ketibû bin tesîra şehadeta hevala Sakîne Cansîz (Sara).

Ji wê rojê û şûn de lêgerînên wê dest pê kirin.

Ev bûyer ewqas li ser wê tesîr kiribû ku ew ê wiha bi axaviya: “Piştî ew şehîd bûn, ez nikaribûm raketama. Min xwend, pirs kir û bi bavê xwe re nîqaş kir.”

Êdî Tîjda di asta biryardayînê de bû... Ew, wekî jineke ciwan difikirî ku cihê wê nava refê tevgera azadiyê ye.

Beşdariya Tîjda li PKKê ne macerayek an ji reva ji malê bû. Ew li Almaniyayê hatibû din-yayê û li wir mezin bûbû. Wê hemû “derfetên” pergala kapîtalîst red kirin. Ma bi tenê red kir? Na. Ew têgihîşt ku vê sistêmê heta dawiyê mirovan bi

HEVALA TÎJDA BI ARMANCA XEYALAN XWE DI NAVA JİYANÊ DE PÊK BÎNE DEST BI TÊKOŞÎNÊ KIR, ŞER KIR Û JI BO VAN ARMANCAN JIYANA XWE DOMAND.

kar tîne û wan bêşexsiyet dike. Û ew, bi vê famkirina xwe tevli tevgerê bû.

Lêgerîn, azwerî û evîna wê xurt bû. Wê PKKê wekî welatê ku li ser azad dibe dît û wiha jiyana xwe domand.

Ew, keçek Kurd a gewr, bi bejna xwe dirêj û xweşik bû. Dema cara pêşiyê min ew dît, ez fikirîm ku ew ê nikaribe li hember diwariya têkoşînê li ber xwe bide. Paşê, her ku min ew nas kir û min îradeya wê dît,

kek sirgûnê bû... Wê digot "Ez Amedî me." Paşê wê gelek caran bikeniya û bigota "Ez wekî we ne xwediye şexsiyetek sirgûnê me."

Ew, zaroka malbatek welatparêz bû. Bavê wê di xebatan de cih digirt. Ew bi awayekî din qala bavê xwe dikir. Ji ber vê yekê, hevala Tîjda di temenê xwe yê biçûk de PKKê nas kir û li nav endamên partiyê ku dihatin mala wan, mezin bûbû. Bi rastî ew zaroka partiyê bû.

min fam kir ku ez şaş im.

Bi rastî jî ew rêhevalek wisa bû ku dikaribû li hember her diwariyên têkoşînê li ber xwe bide.

Erê, hevala Tîjda hevalek pir ciwan bû. Ew kesekî Kirmançkî yê li diyaspora dijiya. Ew, zaroka malbatek ku 200 sal berê ji Amedê mişextî Aksarayê hatiye kirin, bû.

Ji Anatoliya Navîn gelek şervan beşdarî nav refên PKKê bûn. Kesayeta sirgûnê Kesayeteke piştigiriyê dike û herdem xemgîn e. Ew, ji rastiya gel a li Kurdistanê hinekî dûr e. Berê rewş hinek wiha bû. Tîjda ji me hemûyan cûda bû. Ew qet ne wekî zaroka sirgûnê bû...

Wê digot "Ez Amedî me." Paşê wê gelek caran bikeniya û bigota "Ez wekî we ne xwediye şexsiyetek sirgûnê me."

Ew, zaroka malbatek welatparêz bû. Bavê wê di xebatan de cih digirt. Ew bi awayekî din qala bavê xwe dikir. Ji ber vê yekê, hevala Tîjda di temenê xwe yê biçûk de PKKê nas kir û li nav endamên partiyê ku dihatin mala wan, mezin bûbû. Bi rastî ew zaroka partiyê bû.

Wê xwe wiha hîs dikir û bi vî çavî li xwe dinêrî. Lê dema tevli partiyê bûbû, li hemberê bavê xwe û malbata xwe serî rakir û tu car li ber wan serî netewand.

Ew, kesekî cidî, bêhnfireh lê bibiryar bû û wekî her Kirmanç serhişk bû.

Rojekê, di civînek me de ew hatibû rexnekirin. Piştî civînê, wê bigota "Hîn ez kadroyek sê çar mehî me. Hûn hemû di temenê dê û bavê min de ne. We bi qasî qemyonek rexne li min kir." Hevalên ku ew rexne kirin jî ji xwe şerm kirin.

Hevala Tîjda bi armanca xeyalan xwe di nava jiyânê de pêk bîne dest bi têkoşînê kir, şer kir û ji bo van armancan jiyana xwe domand.

Wê ji Amedê pir hez dikir û dixwest li wir gerilatiyê bike. Yek ji xeyalên wê yên herî mezin ev bû. Wê digot, "Piştî du sed salan ez ê ji Aksarayê vegerim Amedê."

Ji me re got ku "Eger ez şehîd bikevim, binivîsin ew hevalek jin e ku ji Aksarayê tevli partiyê bûye." Ev, wesiyeta dawî ya hevala Tîjda bû.

"Ez dixwazim gund, bajar û her derê ku mirov di dawiya rêwitiya xwe de digihîje wir, biterikînim" û piştî vê gotinê derket serê çiyê. Tîjda tevli zarokên ku tune kirina hebûna wan a neteweyî tê xwestin bû, li Zagrosan ket ser axê. Qet xeman nexwe tu. Rêhevalên te ji Cûdî heta Amedê meşa azadiyê didomînin.

Tîjda êdî leşkerek artêşa şehîdan e û aniha di nava hembêza germ a dayika axê de radize.

Te li dûv xwe ronahiyek ji me hemûyan re hişt Tîjda...

Bîranîna wê ji têkoşîna me re rêberî dike!

Ümit Acar'ın eylemini iyi anlamak gerekir

26 yaşındaki Ümit Acar, 27 Eylül 2018 tarihinde Almanya'nın Ingolstadt kentinde Önder APO'ya karşı uygulanan tecridi ve Almanya-Türkiye işbirliğini protesto etme amacıyla bedenini ateşe verdi. Eylemini gerçekleştirmeden önce, şu sözleriyle tüm dünyaya anlamlı bir mesaj verdi: "Herkes biliyor ki Kürdistan gençliği Önder APO'ya fedai bir ruhla bağlıdır. Bu bağlılığın ifade edilmesine yasak koymak Kürt gençlerinin varlığını yasaklamakla eş anlamlıdır."

Eğer bir Kürt genci bedenini Avrupa'da ateşe veriyorsa, bundan Almanya ve Türkiye devle-

ti doğrudan sorumludur. Kürt halkına, özellikle Kürt gençlerine yönelik baskı ve faşist politikalarıyla, Kürt'ü kendi toprağından sürgüne zorlayan Türk devleti ve bu sürgünde payı ve çıkarı olan Alman devleti, Ümit Acar arkadaşın şehadetine birinci derecede sorumludur. Diktatör Erdoğan'ın Kürt'e karşı yürüttüğü politikalarından kaçan gençlerimiz; kendi dili, kültürü, kimliği ve değerleriyle yaşamına devam etmek üzere Almanya'ya geldiler. Ama burada da aynı politikalarla karşılaştılar. Kürt'ün kendi kimliğiyle yaşamına güya müsaade eden 'demokratik' Almanya devleti,

Türkiye'nin işbirlikçisi olarak Kürt'ün tüm değerlerine saldı-
rıyor.

Ümit Acar'ın eylemini iyi anlamak gerekir

Önder APO, Kürt gençlerinin kırmızı çizgisidir. Kürt halkı O'na bağlıdır. O'na karşı yapılan her şey büyük bir tepki getirir. Alman devletinin hiçbir şekilde Önder APO'ya, O'nun düşüncesine ve sembollerine tahammülü olmadığı ve Türk devletinin suç ortağı olduğu için Önder APO'nun bayraklarını yasaklamış ve tecride karşı hiçbir eylemi kabul etmeyerek

müdahale etmiştir. Kürt gençlerinin her yıl düzenlediği Uzun Yürüyüşler birer örnektir. Kürt gençlerinin tecride karşı haklı öfkelerini demokratik zeminlerde ifade etmelerine fırsat tanımayan Alman devletinin tecridi daha da derinleştirmektedir. İşte bundan dolayı bu eylemi en iyi anlayan Kürt gençleri olmalıdır. Bu eylemi çok iyi anlamak gerekir. Önder APO'nun sağlığı ve yaşamı hakkında hiçbir bilginin olmadığı ve Türk devletinin Kürtlere karşı baskılarını arttırdığı bir süreçte Heval Ümit'in bu eylemi gerçekleştirmiş olması çok anlamlıdır.

Tabii ki bu eylemle Kürt halkına da bir mesaj vermek istemiştir. Çünkü eğer Kürt halkı baskılara ve tecride karşı yeterli düzeyde ayaklansaydı, böyle bir eyleme gerek kalmazdı. Ümit Acar bedenini ateşe vererek, bu eylemi gerçekleştirerek, devrim ateşini yakarak, bize Önder APO'ya olan bağlılığımızı hatırlatmış ve şehitler kervanına katılmıştır. Biz Kürt gençlerine düşen onun anısına sahip çıkmak, onun gerçekleştirdiği eylemi bir talimat olarak kabul etmektir; Önder APO'ya olan bağlılığımızı, düşmana karşı duruşumuzu ve düşman gerçekliğini gözden geçirerek devrim ateşini gürleştirmek, zafere götürmektir.

Kürtler için ateş bir sembol haline geldi

Özgürlük Mücadelesi tarihinde bu tarz eylemler çok defa yaşanmıştır. Mazlum Doğan'ın üç kibrit yakarak, Newroz günü gerçekleştirdiği anlamlı eylem, hiçbir zaman unutamayacağı-

mız ve her yıl Newroz ateşini yaktığımızda yakından hissedeceğimiz bir eylemdir. Aynı şekilde Dörtler'in eylemi de Kürdistan ve PKK tarihinde önemli ve anlamlı yerini almıştır. Ateş artık Kürdistan'da çok daha büyük bir sembol haline gelmiştir. Özgürlüğün, direnişin ve mücadelenin sembolüdür Kürdistan'da yakılan ateş... Demirci Kawa'dan sonra zulme boyun eğmeyen 'Çağdaş Kawalar', 37 yıl önce bu defa zindan karanlığında özgürlük ateşini yaktılar. Bedenlerini direniş kalesi haline getiren 'Çağdaş Kawalar', özgürlük tutkusunu zindanlardan dağlara, dağlardan ovalara taşıyarak 37 yıldır yenilmez bir mücadele gerçekliği yarattılar. 12 Eylül faşist darbesinden sonra tutuklanıp Diyarbakır Zindanı'nda giren Mazlum Doğan, 1982 Newroz'u'nda Kürt halkı üzerindeki imha ve inkar politikalarına karşı kendi bedeniyle direniş kıvılcımını çaktı. Kısa zaman içinde Diyarbakır Zindanı'ndan dağlara yayılan bu kıvılcım, Demirci Kawa'dan 1370 yıl sonra zulme ve zorbalığa karşı direniş tarihimize geçmiştir.

Zekiye Alkan, Rahşan Demirel, Ronahî, Bêrivan ve Sema Yüce... Bu özgürlük davetine en fazla cevabı Kürt kadınları verdi ve Newrozlar'da bedenlerini özgürlük meşalesi haline getirerek özgürlüğe giden yolu aydınlatılar. Önder APO, Zekiye Alkan'ın eylemine ilişkin şu değerlendirmeyi yapıyor: "Sınırsız cesaret ve fedakarlığın örneğidir. Yönünü özgürlüğe dönen bir kadın için bu kolay bir şey değildir, bunu küçük göremeyiz. Dünya devrimleri ve özelde Kürdistan Devrimi eğer kadın-

lar olmazsa yarım bir devrim olur. Demokratik sosyalist devrimlerde ve Kürdistan özgürlüğünde kadınlar rollerini oynamalıdır. Kürt kadınları aydınlandığı sürece adım adım özgürleşecektirler. Onların uyanışı Kürdistan'ın uyanışıdır."

1992 yılında Kürdistan ve Türkiye metropollerinde Kürt halkına karşı amansız bir imha konsepti devreye konulmuştu. Zulmün katmerleştiği bu yıllarda Cizir ve Nisêbîn'de devlet güçleri Newroz kutlamalarına saldırmış ve katliam gerçekleştirmişti. Bu katliamlara karşı İzmir Kadifekale'de 17 yaşındaki Rahşan Demirel Newroz Bayramı'nda bedenini ateşe vererek, "Ben Kadifekale'de kendimi Newroz yapıyorum. Mardin, Cizre ve Nusaybin'e cevap olmalıyız" sözlerini tarihe not düştü.

1994 yılında Kürdistan'da özgürlük mücadelesinin zirveye ulaştığı zaman, Avrupa alanında kapitalist sisteme, Türkiye'nin inkar ve imha politikalarına en iyi cevabı Kürt kadınları verdi. 1994 Newroz'u'nda genç Kürt kadınları Bedriye Taş (Ronahî) ve Nilgün Yıldırım (Bêrivan) Almanya'nın Mannheim kentinde bedenlerini ateşe verdi. Bu eylemi özgürlük eylemi olarak niteleyen Önder APO, "Özgürlük kolay olsaydı, Ronahî ve Bêrivan kendisini yakmazdı. Varlığı kabul edilmeyen bir halka mensup olmak ve kadın olmak kendi başına tarihsel bir mücadeleyi gerektirir. Bu yoldaşlarımız bunu en güçlü başaranlardır." değerlendirmesini yaptı.

Sema Yüce, 1971 yılında Agirî'nin Dutax ilçesine bağlı Aşağı Kargalık köyünde dün-

"Özgürlük kolay olsaydı, Ronahî ve Bêrîvan kendisini yakmazdı."

Rêber APO

yaya gelir. İlk, orta ve liseyi Agirî'de okuyan Yüce, daha sonra üniversite okumak için Ankara'ya gider. Burada Özgürlük Hareketi ile tanışan Yüce, Merdîn'de PKK saflarına katılır. Suriye'de Önder APO'nun eğitiminden geçen Yüce, 1992 yılında eğitimden sonra Kürdistan'a geri dönüp Serhed Bölgesi'nde görev alır. Bundan kısa bir süre sonra bir ihbar üzerine gözaltına alınarak tutuklanır. Mücadeleyi zindanda da sürdüren Sema Yüce, 1998 Newroz'u'nda bedenini ateşe vererek eylemini zirveye ulaştırır. Yüce, ardından bıraktığı mektubunda, "Aklım, yüreğim ve bedenimle 8 Mart'tan Newroz'a bir köprü kurmak istiyorum. Çağdaş Kawa, Mazlum Doğan ve bütün şehitlerin iyi bir öğrencisi olabilmek için, Zekiye gibi yanmalı, Raşan gibi Newroz olmalıyım. Newrozlaşan şehitlerimiz Bêrîvan, Ronahî, Mîrza Mehmet ve Eser'in yolundan yürümeliyim" diyerek, Kürdistan Devrimi'ne olan inancını dile getirir.

Kürt gençlerinin Önder APO'ya bağlılığı keskindir

Önder APO'ya yönelik devletlerarası komployu protesto etmek amacıyla Viyan Soran Arkadaş bedenini 1 Şubat 2005 gecesi Heftanîn'de ateşe verdi. Viyan Soran eylemini gerçek-

leştirmeden önce Önder APO'ya yazdığı mektupta şunu belirtti: "Başkanım! Gerçekleştirdiğim eylemin nedeni sizin ve Kürt halkının üzerindeki komplo-yu kabul etmemek ve egemen devletler tarafından size ve Kürt halkına karşı uygulanan haksızlığa karşı başkaldırmak içindir. Aynı zamanda yetersiz yoldaşlığımın bir özeleştirisi, halk ve tarih karşısında utanç duygusundan kurtulmak içindir. Bir tek kişi kalsak bile sizin ideolojik çizginizin ve felsefenizin başarıya ulaşacağına dair iddialı ve inançlıyım."

Ümit Acar Arkadaş aynı eylem tarzıyla faşizme karşı tepkisini ve Önder APO'ya olan bağlılığını ifade etti. Önder APO 20 yıldır düşmana karşı mücadele ediyor ve Kürtler'in özgür bir yaşama kavuşması için rehin tutulduğu bir odada, 70 yaşında özgürlük mücadelesini sürdürüyor. Kürt halkı O'na sonsuz bağlıdır ve kurtuluşunun anahtarı olarak Önder APO'yu görüyor. Önder APO özgürlüğün anahtarıdır. Bundan dolayı herkes O'na saldırıyor. Başta Kürt gençlerinin bunu kabul etmemesi ve tepkilmesi çok doğaldır.

Şehitlerin vasiyetine sahip çıkmalıyız

PKK'de her eylemin bir anlamı vardır. Bize düşen bu ey-

lemleri iyi anlamak ve harekete geçmektir. Şehitlerin bir vasiyeti var. Bu vasiyeti yerine getirmekte biz de sorumluyuz. Her şehit bize bir sorumluluk yükler. Şehitleri unutmak ihanettir. Bir Kürt'ün asla ülkesini, şehitlerini ve Önderliğini unutmaması gerekir. Bunlar yurtseverliğin temel taşlarıdır. PKK, şehitlerin kanıyla bu aşamaya gelmiştir. Çünkü her şehit PKK için yeni bir dönüm noktası olarak anlaşıldı ve mücadele böyle büyüdü. Bundan dolayı Ümit Acar Arkadaş'ın eylemini bir talimat olarak kabul etmemiz ve bize bıraktığı vasiyeti yerine getirmek için direnişimizi ve mücadelemizi en üst düzeye taşımamız gerekir. Kürt gençleri Önder APO'ya yapılan hiçbir saldırıyı kabul etmeyecektir. Önder APO'ya yapılan bir saldırı, Kürt halkına yapılan bir saldırıdır. Bundan dolayı Kürt halkı ve özellikle Kürt gençleri Önder APO konusunda çok hassastır.

Ümit Acar şahsında tüm Kürdistan Devrim Şehitleri'ni anıyor ve onların mücadelesini sürdürme sözümüzü yeniliyor, onların bize bıraktığı özgürlük bayrağını hiçbir zaman yere düşürmemeyi esas alarak, onlara olan bağlılığımızı tekrardan ifade ediyoruz.

Mehmet Aksoy

Sohn, Bruder und Genosse seines Volkes

Heval Mehmet Aksoy erblickte das Licht der Welt im Februar 1985 in Meletî Kürecik, im Norden Kurdistans und zog in jungen Jahren gemeinsam mit seiner Familie, ursprünglich aus Elbîstan, nach London, in eine der größten Metropolen der Welt.

Im Zentrum des Kapitalismus wuchs Şehîd Mehmet als das älteste Kind seiner Familie auf und kämpfte von Beginn an mit den Einflüssen, mit welchen uns das barbarische System von Beginn an zu vereinnahmen versuchte.

Mit diesem Umbruch in seinem Leben begann sein Kampf gegen den Identitätsraub, gegen die Assimilation, dem das zerstreute kurdische Volk an jedem Ort der Welt in all seiner Form ausgesetzt war. Als jemand, der

den Boden Kurdistans früh verließ und in das Leben in einer Weltmetropole gestoßen wurde, begann er das Leben eines Revolutionärs.

Mehmet zu kennen, Mehmet zu gedenken und über Mehmet zu erzählen ist eine unermessliche Ehre.

Şehîd Mehmet war ein Genosse, der es schaffte, mit nur zwei Händen um die gesamte Welt zu greifen. Der es schaffte, seiner Nachwelt ein wundervolles Erbe zu hinterlassen.

Bereits im jungen Alter verinnerlichte Genosse Mehmet die schmerzzerfüllte Geschichte seines Volkes und gleichzeitig die Schönheit eines aufrichtigen und revolutionären Lebens.

Schon als kleines Kind wurde ihm bewusst, dass er nicht das Leben leben wollte, was man ihm vorgab. Dass er nicht

das Leben des Systems annehmen wollte, welches ihm seine Wurzeln zu entreißen versuchte. Dass er die jahrzehntelange Verfolgung seines Volkes nicht akzeptieren konnte und Teil der Wende sein wollte. Früh fing er daher an zu lesen, zu reisen und zu analysieren.

In Europa, dem Ort, an welchem das Unheil brodelte, Kurden und Kurden sich von ihren Wurzeln entfremdeten und all die zerstörerischen Auswirkungen des Kapitalismus lebten, verfolgte Şehîd Mehmet mit Hingabe die Linie der kurdischen Freiheitsbewegung.

Als jemand, der sein Ziel niemals aus den Augen verlor, ebnete er gleichzeitig auch denen einen Weg, die in Europa verloren zu gehen drohten. Verständnissvoll und emphatisch näherte sich Heval Meh-

met Jugendlichen von Londons Straßen, tauschte seine Ideen und Überzeugungen aus und gewann im Gegenzug dafür die Herzen von hunderten Jugendlichen, bei denen er Bewunderung und Sehnsucht hinterließ.

Heval Mehmet besaß die Fähigkeit eines Magneten, Menschen an sich zu fesseln, sich mit ihnen von jedem Ort der Welt zu vernetzen und ihnen mit seiner Überzeugungskraft zu verstehen zu geben, dass es einen Kampf gibt, für den er brennt. Ein Kampf, für den es sich lohnt, ein großes Risiko einzugehen.

Mit unerschütterlichem Vertrauen zur Linie der Arbeiterpartei Kurdistans, drückte Heval Mehmet seine Verbundenheit und Liebe in jeder seiner Handlungen aus. Seinen von morgens bis abends aus Politik bestehenden Alltag in schönster Form zu leben, kennzeichnete die Leidenschaft Heval Mehments und seine Mühe, immer dort etwas zu verändern, wo auch immer er war.

Im Aufstand zu Hause gab Şehîd Mehmet mit der Zeit sein Zimmer im Elternhaus auf und entschied sich dazu, die Wohnzimmer seines Volkes zu seinem neuen zu Hause zu machen. Damit machte er sich möglich, das kurdische Zentrum in London in noch kürzerer Zeit zu erreichen und seinen Arbeiten diszipliniert nachzugehen. Das völlige Unverständnis der Familie brachte ihn nicht von seinem Vorhaben ab, er hatte einen Plan, den er mit all seiner Kraft zu verfolgen versuchte.

Mit den Jahren schuf Şehîd Mehmet zahlreiche Projekte, initiierte vielseitige Aktionen,

organisierte dutzende Menschen und wurde zum Gesicht der Londoner Jugendbewegung. So war es undenkbar, das Kurdish Community Centre in London zu betreten und nicht auf Mehments Spuren zu stoßen.

Ein junger Mann, unser Genosse Mehmet, voller Energie und Liebe, mit Klugheit und Weisheit beschert.

Heval Mehments Durst nach Nähe zu seinen Wurzeln und zur Wahrheit drängten ihn mit der Zeit so stark, dass er sich dazu entschied, im Spätsommer des Jahres 2017 nach Rojava zu gehen und die Kamera seiner kürzlich gefallenen Genossinnen und Genossen aufzuheben und ihr Versprechen fortzuführen. In Reqa wollte er in den Reihen der YPG den heldenhaften Widerstand seines Volkes gegen den vom Imperialismus erschaffenen sogenannten Islamischen Staat festhalten und machte sich zur Aufgabe, die revolutionäre Befreiung von Reqa zu dokumentieren.

Schnell zeigte Heval Mehmet große Zufriedenheit und wurde zum geschätzten und geliebten Freund; sowohl für seine Genossinnen und Genossen als auch für die Bevölkerung von Reqa, welcher er sich liebevoll näherte. Mit seiner Energie schaffte er es, selbst zwischen den Ruinen von Reqa eine Glücksquelle für seine Genossinnen und Genossen zu sein und mit all seinem Dasein zu untermauern, dass es die richtige Entscheidung war, London zu verlassen und das Leben unter der Bevölkerung Rojavas zu wagen.

Şehîd Mehmet, ein beispielhafter Revolutionär, der in

Reqa die Liebe der Bevölkerung gewann, jemand, der seinen GenossInnen mit offenen Armen begegnete, jeden grüßte, mit Kindern selbst zu einem Kind wurde und sich im Umgang mit seinen Mitmenschen immer als zärtlich, verständnisvoll und geduldig bewies. Mit Stolz trug er das Abzeichen der YPG, er wuchs mit jedem Tag, er liebte es, die Revolution, die er mit all seiner Kraft von zu Hause aus verteidigte, nun selbst riechen zu können und sich am Wiederaufbau und am Widerstand zu beteiligen.

Seine Kamera, mit welcher er die Kriegsspuren und die lächelnden Gesichter von Reqa aufzeichnete, machte Şehîd Mehmet zu einem Symbol. Lachend begann Heval Mehmet jenen seiner Tage und war willig, für seine Visionen immer wieder aufs Neue all seine Energie und sein Herz zu schenken.

Umso schmerzvoller ist es, ihn bereits nach drei Monaten verloren zu haben, ohne ihn zu sein, seinen Sarg auf zitterigen Armen getragen zu haben.

Umso schmerzvoller ist es, ihn nicht die Siegesszenen eines befreiten Reqas filmen gesehen zu haben.

Nach nur wenigen Monaten verloren wir Heval Mehmet, unseren Genossen, unseren Sohn, unseren Bruder. Wir verloren unseren wertvollen Freund der Kinder, unseren Helden Londons, unsere strahlenden Augen hinter dem Objektiv.

Am 26. September 2017 erschütterte uns die Nachricht über Şehîd Mehments Tod. Wie tausende seiner Gefährten hatte nun auch er den Weg in die Unsterblichkeit geegnet. Heval

Kämpfername
Fîraz Dağ
Vor- und Nachname
Mehmet Aksoy
Namen von Mutter und Vater
Zeynep - Kalender
Geburtsdatum und -ort:
1985, Meletî
Märtyrertod
26.09.2017, Reqa

Mehmet war nun fort.

Ein weiterer Stern erleuchtete nun den Himmel der Unsterblichen, er war zu ihnen gestoßen, zu all seinen Genossinnen und Genossen, die ihr junges Leben dem würdevollen Kampf der Revolution gewidmet hatten. Zu all denjenigen, die ihre Schulbänke, ihr zu Hause, ihre Familien verließen, um ein neues Kapitel in der Geschichte des kurdischen Volkes zu schreiben. Um die Fesseln zu zerbrechen, die unserem blutenden Volk auferlegt wurden, um denen zu trotzen, die uns zu vernichten versuchten.

Şehîd Mehmet war nun bei ihnen, ein mutiger Held seiner Zeit, ein Revolutionär mit dem Herz in der Hand.

Schmerz und Wut überrannten tausende Herzen, „Şehîd Namirin“ hallte durch die Stra-

ßen Londons, Heval Mehmet war angekommen. Heval Mehmet war gekommen, um sich von Londons Straßen zu verabschieden. Ein letztes Mal winkte er durch die Räume, in denen er Tage und Nächte verbrachte. Er verabschiedete sich von dem Ort, an dem es begann.

Am 10. November 2017 sah Londons Straßen eine Zeremonie, wie sie in der Form keiner erlebt hatte. Tausende Menschen waren zusammengekommen, um Şehîd Mehmet in die Unendlichkeit zu verabschieden. Londons Straßen standen still, Trauer aber tiefe Entschlossenheit zeichnete sich in tausenden Gesichtern seines Volkes.

Heute schmückt auch Heval Mehmet das Buch der Unsterblichen Kurdistans. Das Buch derjenigen, die uns lächelnd die

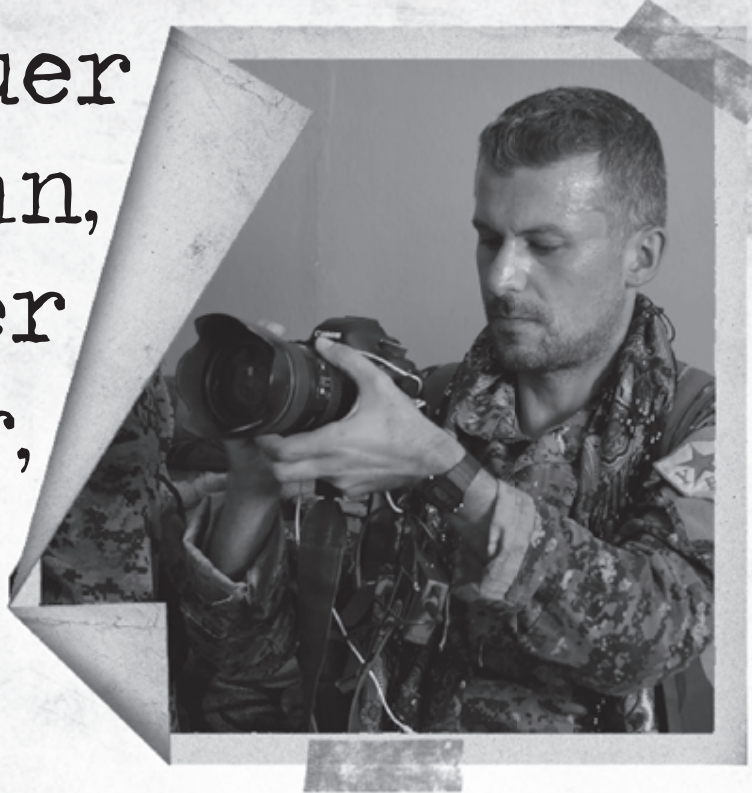
Trophäe der Freiheit übergeben.

In dem Wiederaufbau von Reqa leuchtet heute das Licht Şehîd Mehments und all seiner Genossinnen und Genossen, die Hand in Hand die Befreiung Reqa zeichnen.

Mit tiefem Respekt, endloser Liebe und großer Dankbarkeit haben wir unserem Genossen Mehmet versprochen, seinen Kampf fortzuführen. So liegt es in unserer Hand, jeden Tag als die Genossen Şehîd Mehments zu starten. Ihn zu ehren, ihm zu danken und ihn mit unserem Handeln immer am Leben zu lassen.

Lebe wohl Fîraz Heval, deine Kamera halten wir in der einen, deine Waffe in der anderen Hand.

Euer
Sohn,
Euer
Bruder,
Euer
Genosse

Letzter Brief von Şehîd Mehmet Aksoy an seine Familie

Ich schreibe Euch diesen Brief aus Südkurdistan. Wenn Ihr diesen Brief lest, werde ich bereits nach Westkurdistan, nach Rojava hinübergereist sein. Seid nicht sauer auf mich, dass ich Euch nicht im Vorhinein Bescheid gesagt habe. Ich wollte nicht, dass Ihr Euch Sorgen macht.

Eigentlich hätte ich Euch diesen Brief schon vor Jahren schreiben sollen. Jahrelang habe ich diesen Brief in meinem Kopf wieder und wieder geschrieben, aber ich wollte Euch nicht traurig machen. Selbst auf Kosten eines Lebens in einem System, dass ich ablehne, in dem ich unglücklich bin, habe ich versucht dieses Leben zu leben, aber es ist mir nicht gelungen. Die Zeit vergeht. Jetzt ist die Zeit, mutigere und entschlosseneren Schritte zu gehen und genau diese Schritte versuche ich zu gehen.

In diesem Sinne gehe ich diese Schritte und schreibe Euch diesen Brief nicht mit meinem eigenen Stift, sondern mit den Stiften von Deniz, Mahir, İbrahim, Mazlum, Bêrîtan, Firaz und den anderen VorreiterInnen und dem Glauben und Mut, den ich durch sie gewonnen habe. Ich möchte, dass Ihr das versteht.

Wisst Ihr, dass die Rückkehr in meine Heimat allen voran von der Befreiung der Frau bestimmt ist? Ich bin hierher gekommen, um sie zu unterstützen, mit ihnen zusammen zu leben und in gemeinsamem Kampf mit all den Frauen zu sein, die Widerstand leisten, kämpfen und ein neues, freies Leben mit ihren eigenen Händen schaffen.

Zu guter Letzt kann ich folgendes sagen: Von nun an will ich mein zukünftiges

Leben in meinem eigenen Land, ganz nah bei meinem Volk leben. Eine unendliche Menge an Arbeit, Veranstaltungen, Liebe, Schmerz, Freude, Überlegungen, Menschen und Hoffnungen, die mich zu dem gemacht haben der ich bin, haben mich zu dieser Entscheidung getrieben. Es hätte nicht anders geschehen können. Nie habe ich für individuelle Dinge gelebt, für Geld, Macht, für Zwang oder materielle Dinge. Seit meiner Kindheit war ich immer auf der Suche, habe Neues geschaffen und mich bemüht Liebe, Freundschaft und die Gabe zu Teilen, zu vermehren.

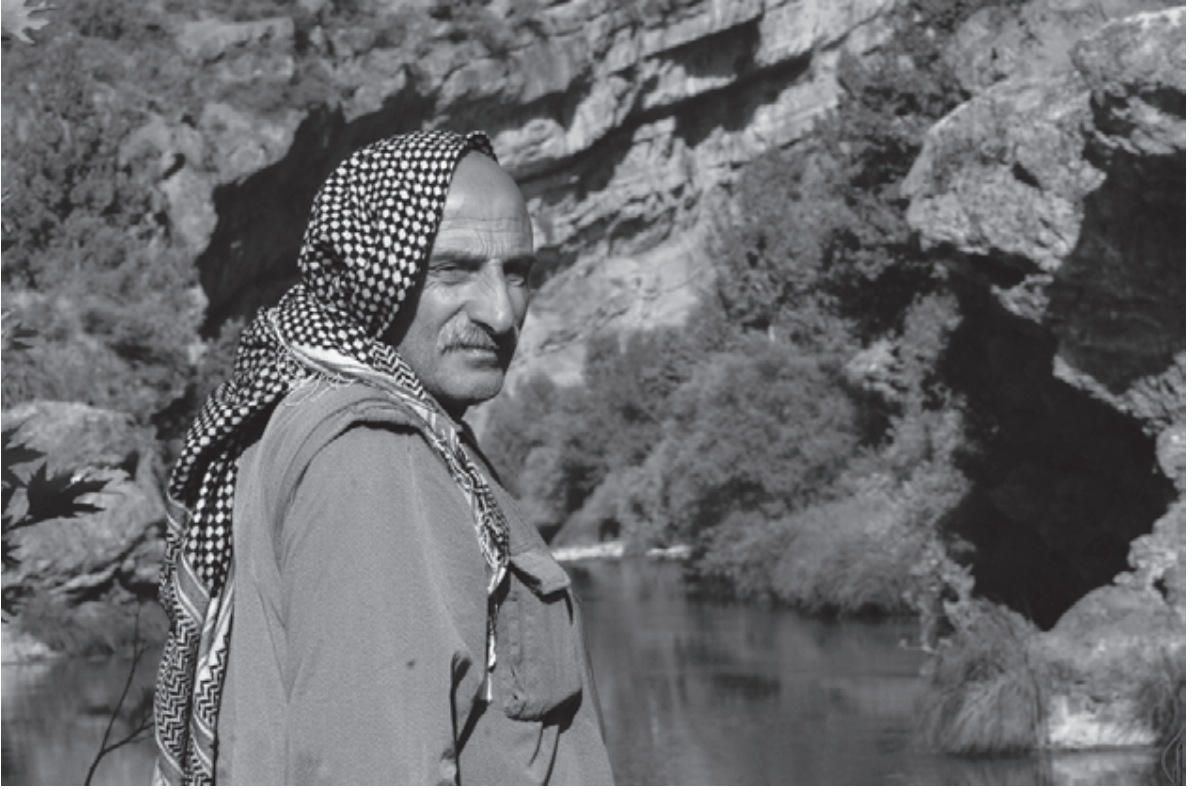
Und ich habe Glück, ich habe wundervolle FreundInnen gehabt. Ich schicke ihnen meine Grüße und meine

Liebe von hier. Jede/r einzelne/r von ihnen ist für mich unbezahlbar. Trotz allem habe ich die schönste Freundschaft von allen in dieser Bewegung gefunden, in dieser Partei. Von allen Dingen bin ich zu allererst hier wegen dieser Genossenschaftlichkeit. Und natürlich verbunden damit für all unsere MärtyrerInnen und unsere Vorsitzenden, die diese Genossenschaftlichkeit erschaffen haben. Dieser Bewegung und den Menschen zu dienen, verleiht mir die allerwertvollste und bedeutungsvollste Form von Freude. Ich hoffe, ich kann dem gerecht werden. Macht Euch keine Sorgen um mich.

Mit dem Wunsch sich erneut zu treffen,
in einem freien Land,
mit einem freien Vorsitzenden...
Euer Sohn, Euer großer Bruder, der Euch bis
in alle Ewigkeit liebt.
Mehmet.

Yeni bir başlangıç: Kürt tarihinin miladı 15 Ağustos Gerilla Atılımı

12 Eylül darbesinden sonra 22 Eylül 1980'de İran-İrak Savaşı başlamıştı. İran-İrak savaşının diğer önemli bir sonucu Kürdistan'ı egemenlik altında tutan devletler arasındaki ortak yönetimi parçalamasıydı. Evet, Kürdistan parçalanmış, her bir parçası başka bir devletin yönetimi altına verilmişti, ama Kürdistan üzerinde ortak bir yönetim var-

dı. Hem Kürdistan'da egemen olan devletler hem de kapitalist modernite sistemine öncülük eden devletler Kürdistan üzerindeki inkar ve imha sistemini birlikte yönetiyorlardı.

Gizli ya da açık şöyle bir karar vardı: Hiçbir devlet kendi başına Kürtlere ilişkin karar almayacak, hiçbir devlet diğerinin aleyhine Kürtlere destek vermeyecekti. Böylece Kürtler

birlikte kuşatılıyor, tecrit ediliyordu. İlişkisiz ve desteksiz bırakılarak Kürt direnişleri boğuluyordu. Kürtler bu biçimde denetim altında tutuluyorlardı. İran-İrak Savaşı bu anlaşmayı bozdu. Artık gizli, açık, ne türden bir anlaşmaydı bunu bilemiyoruz, ama fiili durum böyleydi.

1970 yılı başında Irak yönetimi Kütlere otonomi verdiği

Türk devleti derhal müdahale ederek otonomiye işlemez kıldı. Saddam yönetimi otonomiye uygulamadı değil, Türkiye yönetimi uygulatmadı. Türkiye'nin talebi üzerine Irak yönetimi derhal otonomiye yürürlükten kaldırdı, işletmedi. Çünkü böyle fiili bir mutabakat vardı. Ama ortak yönetim de vardı. Daha önce Sadabat Pak-tı, Bağdat Pak-tı, CENTO Pak-tı (Merkezi Antlaşma Teşkilatı) gibi paktlar kurmuşlardı. Bun-ların temel amacı Kürdistan'ın ortak yönetimiydi. İşte bunu İran-Irak Savaşı bozdu. İran ve Irak öyle bir savaşa tutuştular ki, bu anlaşmayı bir yana iterek karşılıklı olarak Kürtleri yan-larına çekmeye çalıştılar. İran, Başûrê Kurdistan Kürtleri'ni; Irak, Rojhilatê Kurdistan Kürt-leri'ni yanına çekmeye çalıştı. Böylece Kürdistan üzerindeki ortak yönetim parçalandı. Or-tak siyasi egemenlik kırıldı. Bu önemli bir siyasi-askeri boşluk oluşturdu. Gerilla bir de bu si-yasi boşluğa dayanarak gelişme gösterdi. Demek ki, İran-Irak Savaşı'nın yarattığı siyasi-as-keri ve pratik sonuçlar Bakurê Kurdistan'da gerillayı geliştirmek için elverişliydi.

Diğer yandan 12 Eylül faşist askeri rejimi deşifre ve teşhir olmuştu. Herkes 12 Eylül darbe-sine karşı Kürdistan'da ve Tür-kiye'de silahlı direnişin gelişe-ceğini bekliyordu. Öte yandan darbe yönetimi saldırılarını sürdürmüş, gücünü büyük öl-çüde kullanmıştı, artık durak-lama devrine girmişti. Fakat bir yandan da hızla üzerine siyasi kılıf geçirmeye, 12 Eylül faşist askeri darbesi temelinde oluş-turduğu faşist askeri diktatör-lüğü sivil yönetimle maskele-

yerek 'demokrasi' demek için topluma ve bütün dünyaya yut-turmaya hazırlanıyordu. Böyle-ce hem direnişi geliştirmek için Türkiye cephesinde de elverişli bir zemin vardı hem de geri kal-mamak gerekiyordu.

1982 Büyük Zindan Direnişi direnme kararı vermişti

Diğer yandan kararı zindan direnişi vermişti. 1982 Büyük Zindan Direnişi'nin en önemli özelliği Kürdistan'ın bağımsız-lığı ve özgürlüğü için 12 Eylül faşist askeri rejimine karşı di-renme kararı vermesidir. Karar verilmişti, gerisi uygulamay-dı. Geriye kalanlara uygulama düşüyordu. Karar vermek gibi bir sorunları kalmamıştı, ka-rar verenler eyleme geçenler olmuş, eylemde ideolojik başarı kazanılmış, bütün sorumluluk eylemciler tarafından üstle-nilmişti. Böylece 12 Eylül faşist askeri darbesine karşı direnişin önü açılmıştı.

79 sonundan itibaren Rojhila-tê Kurdistan'a görevli olarak Karasungur Arkadaş gönderilmiş, 80 baharında ulaşmış, 80-81-82 olmak üzere üç yıl çalışmalar yapmıştı. Rojhilat'ı, Başûr'u tanımıştı, çeşitli siya-si güçler ile ilişkiler kurmuştu. Ayrıca çeşitli halk kesimleriyle sınır boylarında belli ilişkiler oluşturmuştu. 81 yılı sonunda gidip, 82'de Agit Arkadaş'ın da katılımıyla bu çalışmalar ge-rillaya pratik hazırlıklar teme-linde daha da hızlandırılmış, Başûr ve Rojhilat'ın Bakurê Kurdistan'a sınır olan kesim-lerinde gerilla kampları oluş-turulmuştu. Ülkeye Dönüş bu kamplar üzerinden olacaktı. Bu temelde geri dönüş 1982 Eylül

ayından itibaren gerilla grup-ları biçiminde gerçekleşti. Ge-nel olarak kadro gücü teorik ve askeri bakımdan iyi eğitilmiş ve donatılmıştı. Pratik olarak herkesin sınırlı bir donanı-mı vardı. Kendini savunacak ve çatışmaya girecek kadar si-lah ve cephanesi bulunuyordu. Böylece hazırlıklı ve donanımlı olarak geri dönüşler gerçekleşti.

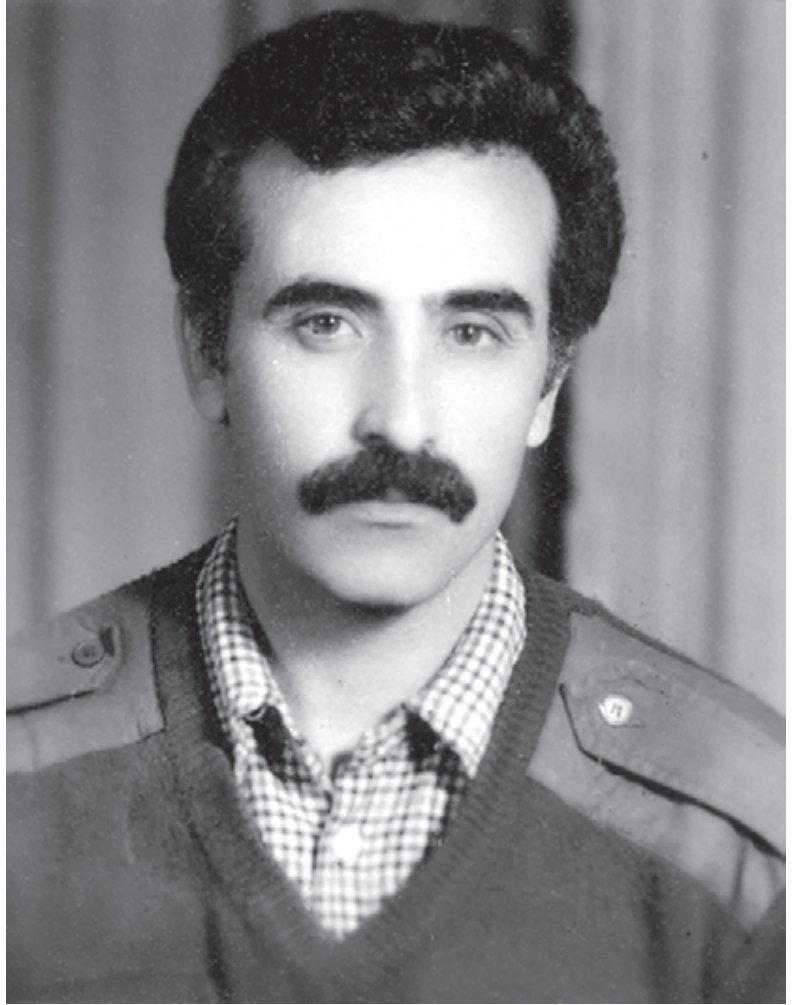
82 Eylül ayından itibaren gruplar Karasungur ve Agit arkadaşların hazırladığı kamplara ulaştılar

Pratik olayları kısaca şöyle özetleyebiliriz: 82 Eylül ayın-dan itibaren gruplar Karasun-gur ve Agit arkadaşların ha-zırladığı kamplara ulaştılar. 82-83 kışında bu kamplarda üstlendiler. Ülkeye Dönüş kıs-men örgütlüydü, çok hazır yol-lar ve kuryeler yoktu. Bizim bir kuryemiz vardı, birkaç grubu götürdü. Bazı gruplar KDP güç-leriyle birlikte dönüş yaptılar. Bazıları kılavuzsuz olarak dö-nüş yaptılar. Başûr'a gidiyoruz diye Rojhilat'tan çıkan gruplar oldu. Haftalarca yollarda kalan, gideceği yeri bulamayan grup-lar oldu. Zorluklara karşı mü-cadele ederek, engelleri aşarak dönüş gerçekleştirildi. Çünkü geri dönüş yapılan sahayı, geri dönen kadrolardan hiçbirisi ta-nımıyordu. Sadece Karasungur ve Agit arkadaşların 81-82 sü-re-cinde yürüttükleri çalışmala-rda oluşturdukları dar ilişkiler vardı. Arazi hiç tanınmıyordu. Onun için zorluklar oldu. Öyle kolay olmadı, hazır bir ortama elle tutulur gibi birlikler götü-rülmediler. Öyle birlikler oldu ki pusulayla gittiler, kılavuzsuz gittiler. Şemzînan'dan bir tek

pusulayla yola çıkıp Tendûrek'e kadar pusulaya bakarak yürüyen gruplar oldu. Yiyecek ve içeceklerini yolda kendileri temin ettiler. Hiç kimseyi ve araziye tanımadan gidiyorlardı. Botan, Colemêrg sahası PKK için henüz yeni bir sahaydı. Kürdistan'ın merkezidi, ama o zamana kadar hiçbir çalışma yapılamamıştı, hiçbir ilişkisi yoktu, örgütsel tabanı yoktu. Tıpkı sıfırdan başlar gibi yeni başlangıç oluyordu.

PKK, Bakur'da ve Rojava'da doğup gelişmişti, şimdi orta Kürdistan'a giriyordu ki, orada sıfırdan başlayarak ilişkileri geliştirmek durumundaydı. Bu dönüşün somut olumsuz olayı, Şahin Kılavuz ve komutasındaki gerilla grubunun Kasım ayı sonunda Rojava'dan Botan'a geçip oradan Başûr'a Behdînan'a geçmek isterken Hêzil Çayı'nda sele kapılarak şehit düşmeleri oldu.

Onun dışında 82-83 kışı karlı geçti. Gerilla çok fazla hareket edemedi, kamplarda kaldı. Ülkeye dönük pratik planlamayı yapan toplantı 83 Nisan ayında Lolan'da oldu. Rojhilat'tan arkadaşlar geçtiler. Önderlik Sahası'ndan yeni arkadaşlar gelmişlerdi. O alanda olan yönetim toplandı. 7-8 arkadaştan oluşuyordu, pratiği yürütme-yey aday yönetim; içinde resmi Merkez Komite üyeleri de vardı. Ama aday olan pratikte gerillaya öncülük eden arkadaşlar da vardı. O toplantı ilk planlamayı yaptı. Hiçbir yeri tanıımıyordu. İlçelere göre üçer-dörder kişilik birimler dağıtmayı, coğrafya ve halk ilişkilerini kurmayı, savaş için asgari bir hazırlık yapmayı hedefleyen bir çalışma planıyla böyle bir görevlendirme yapma

öngörüldü. Plan buydu.

Gizli askeri ve siyasi üslerin hazırlanma faaliyeti deniliyordu. Gizli askeri üs; coğrafyayı tanımak, sığınaklar yapmaktı. Gizli siyasi üs; halkla ilişkiler kurmaktı. Tanıdık insanlar bulmak ve böylece bir savaşa girildiğinde halkın ve doğanın gücüne dayanacağını bir hazırlığın olması gerekiyordu. Önce bu hazırlıkların yapılması, sonra onun üzerinde savaşın geliştirilmesi öngörülmüştü. Üç aylık böyle bir hazırlıktan sonra yeniden bir durum değerlendirmesi yaparak hamlenin gerçekleştirilmesi hedefleniyordu.

Üç senelik hazırlığı yapan ve tecrübe sahibi olan Karasungur Arkadaş'tı

Planın ikinci bir boyutunu da Karasungur Arkadaş önerdi: Başûrlu ve Rojhilatlı Kürt örgütleriyle görüşmeler yapıp onlardan biraz silah desteği istemektir. İki-üç yıl o alanda kalmıştı, onlarla birçok kez görüşmüş tanışmıştı. Biraz hatırlamak istiyordu. "Artık Kuzey'e geçeceğiz, bir daha göremeyiz, son bir görüşelim, habersiz gittiler demesinler. Bir de silah isteyelim bizim silaha ihtiya-

cımız olacak, belki biraz silah alabiliriz” diyordu. Bu üç aylık hazırlık için bunu kendisi önerince yönetim bir şey söyleyemedi. Zaten pratiği hazırlayan kendisiydi. Hilvan (Curnê Reş) ve Siverek (Sîwereg) Direnişi’ne öncülük etmişti, dolayısıyla yeni gerilla hamlesinin komutanı da kendisi oluyordu. Sürece komuta edip götürecekti.

Yönetim böyle bir iş bölümü temelinde ikiye bölündü ve iki yönde çalışmalar başladı. Bir grup sınır üzerinden gerilla gruplarını örgütleyip içeriye göndermeye yöneldi. Karasungur Arkadaş üç kişiyle birlikte Rojhilat’a geçerek oradan Qendil’e geçiyor. Qendil’de Komünist Partisi kampına gidiyor, onlarla görüşüyor. Oradan da YNK kampına gidecek görüşme yapacaktı. Şafakla YNK’liler Komünist Partisi’nin kampını basıyorlar. O süreçlerde baskınlar yapıyorlardı, herkesi vuruyor katlediyorlardı. Karasungur Arkadaş durdurmak istiyor, ama dinlemiyorlar. O saldırıda Mehmet Karasungur Arkadaş ile İbrahim Bilgin Arkadaş şehit düştüler.

Karasungur Arkadaş’ın şehadeti bir bütün olarak o yılı etkiledi, ama ondan sonraki sürecin hepsini de etkiledi. Üç senelik hazırlığı yapan ve tecrübe sahibi olan da Karasungur Arkadaş’tı. Pratiği geliştirecek, öncülük edecek, komuta edecek durumdaydı. Bütün pratik çalışmaları hazırlayan planlayan konumundaydı. Şehadetiyle, yürütülen çalışma bir yerde duraksadı, ortada kaldı gibi oldu. Karasungur Arkadaş Çewlik-Sancaklı’yı. Lise öğretmeni idi. Grup içerisinde en yaşlı olan oydu. Herhalde Ön-

derlikten de bir yaş büyüktü. Öğretmen hareketi içerisinde sol harekete katılmıştı, hareket Kürdistan’a dönünce Aydın Hareketi’nde, Aydın Gençlik grubu olarak tartışmalara girince Karasungur Arkadaşla tanışılmıştı, tartışmalar sonucunda hareketin görüşlerini kabul edip katılmıştı.

Bir süre Çewlik çevresinde çalışmalar yürüttü. Daha sonra 78 yılı yazında Kemal Pir yakalanınca Hilvan Direnişi’ne sorumlu olarak katıldı. Siverek Direnişi’ni örgütleyip yürüten komuta gücüydü, Merkez Komite’nin askeri sorumlusuydu. Daha sonra da Rojhilat ve Başûr’da çalıştı. Gerillanın pratik hazırlıklarını yaptı. Gerçekten de dinamik ve yiğitti; aktif, etkili mücadele ediyordu. Daha sonra, konferanstan sonra araştırma-inceleme yapmış, epeyce özeleştiril yaklaşım geliştirmişti. Kendini yenilemiş, yeni sürece hazırlanmıştı. 83 yılı başında mücadeleyi planlarken mevcut planlamayı da geliştiren, böyle pratiğe hazır konumda olan bir düzeyi kazanmıştı. O büyük tecrübesine dayanarak Bakur’da gerillanın gelişimine öncülük edebilirdi. Şehadeti bu anlamda talihsiz oldu. 2 Mayıs 1983 günü şehit düştü.

İbrahim Bilgin Arkadaş da Tuzluca’yı’dan katılan bir arkadaşı. Belli bir donanımı vardı, pratik ve emekçi bir arkadaşı. Çalışmalara aktif kadro düzeyinde katılım gösteriyordu. Birçok alanda pratik çalışmalara katılmış, belli sonuçlar almıştı. 83 yılında gerillaya yönelimin süreci etkileyen ile önemli olayı budur.

Başûrê Kurdistan’da ilk ope-

rasyon 25 Mayıs 1983’te oldu. Ondan sonra defalarca çok daha ilerilere, 30-40 km içeri girecek kadar TC ordusu operasyon yaptı. Şimdiye kadar da yapıyor. Başûr’a karşı saldırılar o zaman başladı.

83 yılındaki planlama hayalciydi. Bir tarafta Karasungur Arkadaş şehit düştü, bir tarafta Agit Arkadaş Botan’da kaldı. Birimler üç ayda önlerine konan görevleri yapamadılar. Gidip hazırlıkları yapıp dönmek ya da bilgi ulaştırmak, örneğin Gever grubu Temmuz’a kadar Gever’e geçemedi. Cilo ve Çarçela’yı aşamadılar, kar vardı. Zaman doldu, onlar da Başûrê Kurdistan’da kalmışlar, hiçbir şey yapmamışlardı. Böylece o plana göre hareket olmadı, bilgiler ulaşmadı. Ancak ilk bilgiler güzün ulaşabildi. Geç kalınmıştı. Planlama koşullardan uzaktı, hayalciydi. Pratikte yerini tutmamıştı.

Uygulama gücü olarak yönetimden şehit düşenler olmuştu, dağınıktı. Dolayısıyla güzün de olsa gelen bilgileri değerlendirip pratiğe geçirecek bir yönetim gücü olmadı ve o nedenle 83’te gerilla eylemliliği etkili, aktif biçimde gelişmedi. Aslında coğrafyaya daha uygun bir planlama olabilirdi, her yerde değil ama bazı yerlerde üç aylık bir hazırlık yapılabilir, Temmuz’dan itibaren de daha üst eylemliliğe geçilebilirdi. Öyle olmazsa bile yeterli bir yönetim ile öncülük edilse güzün ortaya çıkan bilgileri değerlendirerek güz sonu kış başında etkili bazı eylemler ile 83’te de çıkış yapılabilirdi. Yanlış hesaplar, olumsuz olaylar bunda rol oynamadığı gibi, direnişe öncülük edilememesi, pratiğinin geliş-

Değişik yerlerde kasabalara gerillanın girip afişleme yapması için afişler hazırlandı. Ozan Sefkan gelmişti. Sefkan ses sanatçısı olduğu kadar iyi bir ressamdı da, çizgileri kuvvetliydi. Afişleri çizdi ve basıldı.

memesinde etken oldu. Geriden ertelemeci bir yaklaşım, sağ savunmacı bir duruş ortaya çıktı. Ancak mevcut bilgileri değerlendirek 84 yılına hazırlanma biçiminde bir pratik gelişti. 83-84 kışında sonuçlar ve o bilgiler değerlendirildi. Kapsamlı bir hazırlık çalışmasıydı.

Önderlik kapsamlı ideolojik, örgütsel, taktiksel değerlendirmeler yaptı

84 Ocak sonu Şubat ayı başında kongreden sonraki Merkez Komite toplantısının aldığı karar doğrultusunda bir yıl geçmişti. Merkez Komite, Önderlik Sahası'nda dar bir toplantı yaptı. Zaten bazıları provokatör tasfiyeciler çıkmışlardı. Geriye kalan da pratiği geliştirmede tasfiyeciliğe karşı durmada zayıftı. Önderlik kapsamlı ideolojik, örgütsel, taktiksel değerlendirmeler yaptı. Şubat toplantısındaki kararlar, değerlendirmeler ve çözümler kitap olarak düzenlendi. Mevcut yaklaşımları yetersiz buldu, özeleştiri istedi. Yönetim, yönetim olacak mı? Göreve sahip çıkacak mı çıkmayacak mı? Toplantıya katılan yönetim üyeleri özeleştiri verdiler. Pratiği geliştirmeye söz verdiler. O toplantının sonuçları 84 Nisan ayında ülkeye taşındı. Bir grup ülkeye geldi. Çelê'de (Çukurca) geniş bir toplantı oldu. Bu toplantı bir konferans niteliğinde oldu. Bütün

Başûr'daki güç toplanmıştı. Agit Arkadaş onlar gelmişti. Önderlik değerlendirmeleriyle ülkeden edinilen bilgiler toplanmıştı. Uzun bir toplantı da oldu. Bir aya yakın tartışmalar, planlamalar, düzenlemeler yapıldı.

HRK'nin kuruluşu

Pratiği geliştirmek üzere Qilaban (Uludere) ve Çelê'de eylem yapma kararına varıldı. Çelê eylemiyle Abdullah Ekinci Arkadaş görevlendirildi. Qilaban'da eylemi geliştirecek gruba Agit Arkadaş görevlendirildi. Qilaban'da bazı arkadaşlar ihbar edilmiş, yakalanmışlardı. Bir tür intikam mücadelesi olacaktı. Çelê'de de bazı arkadaşlar yaralı yakalanmışlardı. Dolayısıyla ajan işbirlikçi yapıdan hesap sormak gerekiyordu. Bu temelde bir eylemlilik öngörülüydü. Çelê'de eylem oldu. Çevrede çok fazla bir yankısı olmadı. Qilaban'da ise herhangi bir eylemlilik gelişmedi. Sonuç pratik etkili olmadı.

Haziran sonu Temmuz başında Xinêre'de dar bir yönetim toplantısı oldu. Toplantıya Önderlik perspektifleri aktarıldı. Ülkedeki bilgiler aktarıldı. Yönetim tartıştı ve orada HRK'nin kuruluşuna karar verildi. Önderlik eylem birliklerinin örgütlenmesini öneriyordu. Bu temelde "Silahlı Propaganda Birliği"nin örgütlenmesine karar verildi. Takım düzeyinde

olacaktı. Üçer gruptan oluşuyordu. Bir; yedi kişilik gruplar. İki; yirmi birer kişilik gruplar. Üç; silahlı propaganda ve eylem birliği. HRK (Hêzên Rizgariya Kurdistan) olarak tanımlandı. Buna göre komutası, savaş güçleri düzenlendi. Onun dışındaki güç kasabalara göre yerel gruplar olarak; kitle çalışması yapan gruplar olarak görevlendirildiler. HRK'nin kuruluş bildirisi hazırlandı. Bir eylem yapılsa HRK üstlensin deniliyordu. Önemli bir örgütsel planlama toplantıda açığa çıktı.

15 Ağustos eylem planlaması

HRK'nin ilanına dönük bildiri hazırlandı. HRK ilanı ardından gelişme olursa bir ay sonra da cephe ilanına gidilecek diye kararlaştırıldı. Değişik yerlerde kasabalara gerillanın girip afişleme yapması için afişler hazırlandı. Ozan Sefkan gelmişti. Sefkan ses sanatçısı olduğu kadar iyi bir ressamdı da, çizgileri kuvvetliydi. Afişleri çizdi ve basıldı. Propaganda malzemesi hazırlandı ve onlarla birlikte hareket eden bir güç ikinci bir toplantıyı Şikefta Birîndara'da yaptı. Sınır üzerinde Şemzînan'dan Çelê'ye, Heftanîn'e kadar olan alandaki güçler geldiler, toplantıya katıldılar. Xinêre'deki toplantının sonuçları aktarıldı, bu örgütlenme nasıl eyleme dönüştürülecek, bu toplantıda da o tartışıldı. Şem-

Düşman önce ayaklanma oluyor korkusuyla iki gün gizli tuttu. Gücünü alarma geçirmişti. Sonra gerilla eylemleri olduğunu anlayınca geri çekti, 17 Eylül akşamı BBC radyosu haber verdi. O zamana kadar gizlediler, daha fazla gizleyemediler. Eylemler bütün dünyaya yayıldı.

zınan grubu Şemzînan'ın kro-kisini çizmişti. Onun üzerinde tartışılırken burası basılabilir mi basılamaz mı tartışmasında kasaba baskını yapma fikri gelişti. Genelde kabul gördü. 20 kişilik bir birlik baskın yapacak, ama basılacak olan kasabalar küçük olacaktı. Aynı zamanda genel savaşın siklet merkezi Suriye-İran arasındaki coğrafya olan Botan ve Colemêrg alanı oluyordu. Stratejik planlamaya göre gerillanın merkezi burası olacaktı. Düşman duyurmazsa öyle olmalıydı ki pratikte bütün alan halkı duysun. Onun üzerine hem küçük kasaba olması hem bütün alanı içermesi itibarıyla tartışılınca Şemzînan, Şax (Çatak) ve Dihê'nin (Eruh) buna uygun olduğu değerlendirildi. Hem küçük kasabalardı, güç yetebilirdi, hem de bir üçgen oluşturuyordu. Colemêrg, Wan ve Şirnex'i etkisi altına alıyordu. Bu eylem planı böyle ortaya çıktı.

Eylem planlaması ayrıntılı yapıldı. Sadece bir askeri eylem değildi. Hem askeri eylem hem de propaganda eylemiydi. Karakol basılacak, adliye basılacak, silah soygunu yapılacak, bildiriler dağıtılacak, afişleme yapılacak; böyle altı-yedi eylemin bir arada yapılması uygun görüldü. Zamanlama 15 Ağustos olarak kararlaştırıldı. Çünkü bunların hiçbirisi not alınmıyordu.

Bucak eylemi başarısız olmuştu, ondan sonraki süreç başarısız gelişmişti, dolayısıyla bu sefer sürecin başarılı gelişmesi için ilk eylemin mutlaka başarılı olması öngörülüyordu. Başarının sırrı da gizlilikten geçiyordu. Düşmanın kulağına gitmemesi gerekiyordu. Düşmanı habersiz, hazırlıksız aniden yakalamaktı amaç. Bunun için not tutma yoktu, yazılı hiçbir şey oluşturulmuyordu. Hiç kimse bir şey aktaramıyordu. Her şey doğrudan görüşerek oluyordu. 15 Ağustos Atılımı böyle belirlendi.

Yeni bir süreci başlatan 15 Ağustos eylemleri oldu

Temmuz ayının sonuna doğruydı. Ağustos başına yetişmek mümkün değildi. Şikefta Birindara'dan Dihê'ye gitmek, Şax'a gitmek, ulaşmak imkansızdı. En erken zaman Ağustos ayının ortası oluyordu. 15 Ağustos tarihi de böyle akılda kalacak bir tarih olarak belirlendi. Birlikler netleştirildi.

Dihê eylemini, "14 Temmuz Silahlı Propaganda Birliği" yapacaktı. Birliğin komutanı olarak Agit Arkadaş görevlendirildi. Yardımcıları ise Erdal Arkadaş ile Mustafa Çimen'di. Şax eylemini "18 Mayıs Propaganda Birliği" yapacaktı. Şemzînan eylemini Abdullah Ekin-ci Arkadaş komuta edecekti,

yardımcıları vardı. Böylece her komutanın bir askeri bir de siyasi yardımcısı oluyordu. Kitaplarda öyle yazıyordu. Gerilla birlikleri öyle örgütleniyormuş; biz de kitaplara göre örgütlenme yapıyorduk. Sonuçta bir grup Botan'a gitti, Agit Arkadaş onlar Botan'daydılar. Gittiler Çirav'da buluştular. Görevi anlattılar. Zaten Mehmet Sevgat Arkadaş birlikteydi, onlar eylem birliğine katıldılar. Oradan Gabar'a geçtiler, keşif yaptılar ancak 15 Ağustos'a yetiştirdiler, eylem yaptılar.

Dihê eyleminde karakol operasyonuna çıkmış, içeride değildir. Bir küçük grup kalmış, onları da kolaylıkla teslim aldılar. Çok çatışmalı olmadı. Adliyeyi bastılar, 60 silah aldılar. Cami hoparlöründen bildiri okudular. Bütün kahvelerde afişleme yapıp bildiri dağıttılar. Dolayısıyla Dihê eylemi propaganda da silah aldığı için ve askerleri etkisizleştirdiği için etkili oldu.

Şemzînan grubu büyük ölçüde zaten Şikefta Birindara'yıydı. Onlar ikinci bir hazırlığı Govendê eteğinde Herguş'ta yaptılar. Ondan sonra Şemzînan'a gittiler. Eylemleri, subay lojmanlarını ve karakolu bisiyng ile vurmuşlardı. Rütbeliler dahil ölenler ve yaralananlar oldu. Kısmen kahvelerde bildiri dağıttılar. Adliye baskını yapamamışlardı. Şax eylemi olmadı. Yetişip grubu bulama-

dıklarını, görevi devredemediklerini söylediler. O zaman öyle inandık, gerçekten öyle miydi, yoksa ağırdan aldı ulaşmak mı istemedi, dolayısıyla eylem yapılmadı mı? Bunu net bilemiyoruz. Fakat sonuçta 15 Ağustos günü planlandığı gibi Dihê ve Şemzînan'daki eylemlerle süreç ilan edildi. Tıpkı partinin ilanı gibi HRK de ilan edildi, bildiri dağıtıldı. Eylem yapıldı.

Düşman önce ayaklanma oluyor korkusuyla iki gün gizli tuttu. Gücünü alarma geçirmişti. Sonra gerilla eylemleri olduğunu anlayınca geri çekti, 17 Eylül akşamı BBC radyosu haber verdi. O zamana kadar gizlediler, daha fazla gizleyemediler. Eylemler bütün dünyaya yayıldı. Genel olarak zaten herkes neden 12 Eylül darbesi-

ne karşı bir direniş olmadı diye bekliyordu. PKK bu kadar çalışıyor, neden pratiğe dönüşmedi, onun beklentisi içindeydi. Nihayet eylemlerle karşılaşınca genel kanaat zaten beklenen oldu dedi, hatta gecikmiş olarak gerçekleşti. Çünkü 83'te olması gerekirken bir yıl ertelenmişti.

Eylemler başarılıydı, ama planlandığı gibi yüzde yüz başarılı da değildi. Üçte iki başarılıydı. Zaten üç kasaba basılacaktı, ikisi basıldı. Basılan kasabalarda yapılanlar da üçte ikisiydi. Üçte biri de yapılamadı. Ama bu kadarı da yeni bir süreci başlatmaya yetti. Artık uzun süredir yapılan hazırlık eyleme dönüşüyordu. Siwereg'de planlanıp da yapılamayan, Lübnan-Filistin alanından manevra yapıp dönüp gelerek

Botan'a ulaşma ve pratikleşme temelinde yapılmış oluyordu. Zindan direnişi, dağ direnişi haline gelmiş, gerilla hamlesine dönüşmüş oluyordu. 12 Eylül faşizmine karşı ilk büyük direniş zindan direnişiydi, ama o ilk ideolojik direnişti. Şimdi yenisi askeri direniş, 15 Ağustos eylemleriyle başlamış oluyordu. Böylece 15 Ağustos eylemleri yeni bir süreci başlattı. Buna "İlk Kurşun" dendi. "Kürt tarihinin miladı" dendi. PKK'nin doğuşu ve kuruluşuyla birlikte başlayan süreç 15 Ağustos gerilla eylemleriyle ete, kemiğe, örgüte ve eyleme dönüşüyordu. Taktiğe ve tarza kavuşuyordu. Böylece parti, teori-program ve stratejisine uygun bir taktik düzeyi kazanıyordu. Gerçekten de halka öncülük edecek bir parti

gücü ve direniş hareketi bu biçimde başlamış oldu.

15 Ağustos Gerilla Atılımı'nın etkileri

15 Ağustos gerilla eylemlerinin yankısı kuşkusuz büyük oldu. Herkes üzerinde şu ya da bu düzeyde etki yaptı. Her şeyden önce TC devleti ve hükümeti üzerinde etkileri oldu. Belirttiğimiz gibi önce ayaklanma olarak değerlendirdiler. Alarma geçtiler, sonra gerilla eylemi olduğunu anlayınca gerillaya karşı mücadeleye dönüş yaptılar. Derhal "Güneş Operasyonu" denen bir operasyon başlattılar. "48 saatte bitireceğiz" dediler olmadı. "72 saatte bitireceğiz" dediler yine olmadı. O gün bu gündür devam ediyor, hala da bitirecekler.

Devlet yönetimi derhal toplandı, değerlendirmeye aldı. Özal dönemin başbakanıydı, bazı çevreler "bu eylemleri hafife aldı, gerekli tedbirleri geliştirmeyemedi" diyorlar. Gerçek öyle değildir. Devlet yönetimi derhal toplandı, gerekli tedbirleri değerlendirdiler. Gerillaya karşı mücadele görevini cumhurbaşkanı olarak Kenan Evren üstlendi. Tedbirleri aldıktan sonra Turgut Özal tekrar tatile gitti, güya çok önemsemiyorlardı. Topluma ve kamuoyuna olayın çok büyük olmadığı izlenimini vermek istiyorlardı. Kenan Evren de basının önüne çıktı "bir şey yok, birkaç kılıç artığının girişimidir, kısa sürede hepsinin kökü kazınacak, yok edilecekler" dedi. Ama gerçekte ciddiye aldılar. Kenan Evren Şemzînan'a kadar geldi. Eylem yapılan yerleri ziyaret etti, moral vermeye çalıştı. Geri

dönüşte arkadaşlar konvoyunu vurdular, iki asker öldü ve yaralıları oldu. 15 Ağustos eylemleri kadar bu eylemler de etki yaptı. Kenan Evren'in konvoyuna kurşun sıkmak, onun güvenliğini vurmak, çok daha fazla etki yapıyordu. Böylece yeni bir savaş süreci Bakurê Kurdistan'da ve Türkiye'de başlamış oldu.

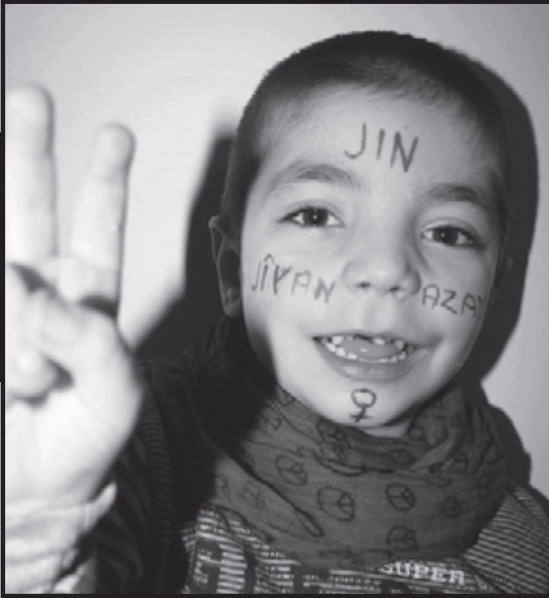
15 Ağustos eylemlerinin siyaset üzerindeki etkisi, özellikle Avrupa siyaseti üzerindeki etkisi şöyle gerçekleşti: 12 Eylül cuntasını bazı devletler Avrupa Konseyi'ne vermişlerdi. Avrupa Konseyi'nden çıkarılmasını istiyorlardı. Bu gerçekleşmemiştir ama Avrupa Konseyi düzeyinde çalışmalar dondurulmuştu. 15 Ağustos eylemlerinden sonra o devletler başvurularını geri çektiler. Avrupa devletleri, 12 Eylül yönetimine, TC devletine sahip çıktı. Hazırlıklı, örgütlü bir biçimde gelişen gerilla eylemleri karşısında inkar ve imha sisteminin bir parçası olarak TC'nin yürüttüğü savaştan yana tavır aldılar. Gerillaya karşı TC'ye destek vermeye çalıştılar.

15 Ağustos eylemlerinin halk üzerindeki etkisi ziyadesiyle olumlu oldu. Botan alanında halkta bir hareketlilik başladı. Zaten o zamana kadar gerilla köylerde halkla iç içeydi. Belli bir tanıma bilgilenme durumu vardı. Gençler sempati duyuyorlardı. Eylemlerle birlikte Botan gençliğinin gerillaya katılma süreci başladı. Bakur'da iç kesimlerde çok fazla etkisi duyulamadı. 12 Eylül baskısı vardı, toplum duyamıyor, bilemiyordu. O nedenle çok fazla toplumun tepkisi ölçülemedi. Toplumun eylemler karşısındaki durumunu Botan dışında Avrupa ve Rojava'daki halkın

durumundan anladık. PKK Avrupa'da büyük bir sıçrama yaptı. Ülkedeki durum o alana taşmıştı. Avrupa'daki bütün yurtseverler PKK sempatisini oldular. PKK'nin kitle tabanı hızlı bir biçimde büyüdü. Öyle ki PKK bir-iki yıl içerisinde Avrupa'nın en geniş kitle tabanına sahip Kürt örgütü haline geldi. Demokratik Ulus çekirdeği yurtdışında 15 Ağustos eylemlerinden hemen sonra oluştu. Yeni bir toplum, yeni insan ilişkileri, yeni bir yaşam Avrupa'da ortaya çıkmaya başladı.

15 Ağustos eylemlerinin parti içindeki etkisi de olumlu oldu. Tasfiyeciliğe öldürücü darbeyi vurdu. Adeta TC devletine sıkılan kurşunu tasfiyeciler kendilerine sıkılmış gibi gördüler ve canlarını kurtarmaya çalıştılar. Bütün o karamsar, kötümser, dedikoducu, bireyci, orta yolcu eğilimler, muğlaklık, ne yapacağını bilememe, sıkıcı durumların hepsi aşıldı. Devrimci çizgi ortaya çıktı. Militan olmak isteyenlerin ne yapması gerektiği netleşti. Devrimciysen savaşacaksın, savaşmıyorsan devrimciliğin yoktur. Böylece parti dışı, çizgi dışı anlayışlara, eğilimlere öldürücü bir darbe vuruldu. Devrimciliği, devrimci militanlığı geliştirdi ve hakim kıldı. Parti içinde devrimci durumu netleştirdi ve güçlendirdi. Her türlü zayıf, geri çeken orta sınıf eğilimlerini gerilettiler, zayıflattı, darbe vurdu. Parti içinde olduğu gibi, parti dışında da kendine sol, sosyalist, devrimci diyen hareketler üzerinde 15 Ağustos Atılımı'nın çok büyük etkisi oldu.

DREHEN WIR DEN SPIEß UM... ...IN DER FAMILIE

Wie würde es aussehen, wenn wir in den Familien Tekmil¹ machen würden? Wenn sich die Familie plötzlich erhebt, wenn die Mutter ihre Lebensumstände ändern möchte und die Kinder sich gegen den Vater stellen? Schauen wir uns doch mal eine mögliche Situation an.

In unserem heutigen Programm „Schritte zur Freiheit“, werden wir über die demokratische Familie diskutieren. Wir haben die Familie Özkürt bei uns. An meiner rechten Seite sitzt der aggressive Vater Silo, an meiner linken Seite sitzt die bedrückte Mutter Soz-

dar. Gegenüber von mir sitzt der Sohn Ferhat, der gerade auf Spielentzug ist. Auch Zine ist da, die irgendwie voll in einer anderen Welt zu leben scheint. Nicht zu vergessen ist die jüngste der Familie – die übermotiviertere, zappelnde Nûjiyan auch da.

Dies, meine lieben Freunde, sind meine heutigen Gäste. Eine wirklich sehr chaotische, aber genauso klassische, Familie. Wir wollen uns heute trotzdem ihre Gedanken zu einer demokratischen Familie anhören.

Was denken sie darüber? Was sind wohl die Schwierigkeiten? Wer sollte zum Beispiel herrschen dürfen? Die erste Frage geht an Silo. Keko Silo die Apoisten haben heute die Fernsehsender gestört und in ihrer Stellungnahme geteilt, dass sie die Welt demokratisieren werden und nicht aufhören zu kämpfen, ehe sie ihr Ziel erreicht haben. Dafür soll das Patriarchat, also die Herrschaft der Männer über die Frauen, abgeschafft werden. Was denkst du darüber?

»

Das ist einmal mehr der Grund, warum ich meiner Familie verbiete, ins Komel zu gehen. Sie sind voll naiv und können sich nicht wie ich vor der Gehirnwäsche schützen. Im Komel kann ich zwar nichts sagen, aber mein Zuhause ist mein Reich. Vielleicht muss ich mir mein Çay im Komel selbst holen, aber Zuhause ist wieder was anderes. Da sieht mich eh keiner. Letztens hatte meine Frau Bildung im Komel. Jinekolojî oder so was.

SIL

Ich glaube du meinst Jineolojî.

»

Jaja. Es war irgendein Quatsch über die Freiheit der Frau. Als ich am selben Abend nach Hause kam, und hungrig war, wollte Sozdar mir nichts zu essen machen. „Geh und mach dir dein Essen selber“, waren ihre Worte!!! Frauenbefreiung... Lieber sollte man die Männer vor den Frauen und ihr nerviges Gemeckere befreien.

Und außerdem verstehe ich auch gar nicht, warum die Apoisten wollen, dass ich dieser nervigen Sozdar im Haushalt helfen soll. Ich komme von der harten Arbeit nach Hause, bin kaputt und will mich eigentlich nur ausruhen. Yani ich bin auch derjenige, der das Geld für diese undankbare Familie einholt. Dann ist es wohl nicht zu viel verlangt, wenn ich mein Essen auf dem Tisch haben möchte, wenn ich zurückkomme. So sollte auch das gemeinsame Leben Zuhause ablaufen. Jeder hat seine Rolle und ich eben die Hauptrolle.

Du bist ja lustig. Du tust so als wenn wir von dir abhängig wären, aber eigentlich bist du es von uns. Wenn wir dir kein Essen machen, würdest du verhungern, weil du nicht mal den Weg zur Küche kennst. Tu jetzt bloß nicht so, als würdest du die härteste Arbeit haben. Ich mache Tag und Nacht den Haushalt, koche, kümmere mich um die Kinder und gehe einkaufen. Eigentlich schaffe ich die Basis für das Leben. Für was wärst du nützlich, wenn ich nicht hier wäre? Ohne mich würdest du die Bedeutung des Lebens nichtmal annähernd kennenlernen.

Aber das wollt ihr nicht sehen. Immer bin ich schuld, sobald etwas nicht mehr an seinem Platz ist. Aber wenn ihr mal hinter euch selbst sauber machen würdet, wüsstet ihr wo alles ist. Aber nein...

Manchmal träume ich von einer Zeit, wo wir Frauen an die Macht kommen. Ja eigentlich ist das sogar nur fair, wenn wir endlich nach 5000 Jahren Männerherrschaft herrschen könnten und den Männern alles heimzahlen könnten. Ich möchte auch laut werden, wenn man mir mein Essen nicht rechtzeitig bringt, oder mir keiner Aufmerksamkeit schenkt. Ja genau... Ich finde so muss die neue Demokratie bei uns aussehen. Êdî bese!

Vielleicht sollten doch lieber die Kinder an die Macht? Ich glaube die haben noch nie geherrscht?

Ich verstehe nicht warum ich nicht so viele Freiheiten habe wie dieser dumme Ferhat!

Warum diskutiert ihr gerade darüber wer die Macht über die Gesellschaft haben sollte? Lassen wir diese Machtpläne Planktons Aufgabe sein. Beschäftigen wir uns lieber mit der Demokratie. Demokratie bedeutet Mitbestimmung – das hat mein Lehrer gesagt. Also sowas wie Gleichberechtigung.

Wisst ihr, ich habe gemerkt diese sogenannten Hevals wirken anders. Sie sind zwar nicht miteinander verwandt, aber leben wie so eine riesengroße Familie zusammen, wisst ihr wie ich meine? Sie haben eine enge Verbindung ohne dass eine Person über die andere herrscht. Warum können wir das nicht auch so machen? Warum diskutieren wir gerade wer die Macht über die Gesellschaft übernehmen sollte? Eigentlich sollten wir über Demokratie diskutieren. Demokratie ist Gleichberechtigung.

Sie teilen nicht nur materielle Dinge, sondern auch Gefühle und Gedanken. Sie gestalten sogar ihr gemeinsames Leben zusammen. Und wenn etwas nicht passt, kritisieren sie sich sogar. Das nennen sie dann Tekmîl. Das hat mich zum ersten Mal in meinem Leben zum Nachdenken, ja sogar zum Hinterfragen gebracht. Denn irgendwie habe ich gemerkt, dass man auch ohne Gegenleistung, ohne Hintergrundgedanken und ohne Hierarchie leben kann.

Vielleicht können wir auch so eine Familienplattform machen. Zum Beispiel wenn Baba wieder laut ist, können wir dann auch sein Çözümlemez machen, um ihm bei seiner Demokratisierung zu helfen. Das wäre eine Revolution! Ja bei so einem Vater hört es sich schwer an, aber es ist machbar.

Ich sehe Nûjiyan, die Hevals haben bei dir wie bei vielen anderen auch etwas geweckt – eine klarere Sicht auf ein anderes Leben. Ja, der feste Glaube an diese Art von Revolution bringt uns echt zum Nachdenken. Anscheinend macht der feste Glaube an eine Sache vieles aus.

Die Familiensituation ist schon seit Jahrhunderten gleich. Es ist eine Art von Tradition geworden, die für uns undenkbar ist. Kaum jemand kann sich heutzutage eine Alternative vorstellen. Aber diese Alternative machen uns die FreiheitskämpferInnen vor. Schauen wir uns unsere Familie, unsere Freundschaften und Beziehungen an und vergleichen sie mit den Beziehungen innerhalb der PKK: Wir sehen klar, dass Demokratie und demokratische Beziehungen neu definiert werden müssen. Am besten fängt man in der Familie an, sie ist ja die erste Form von sozialen Kontakt, die der Mensch hat. Vielleicht sollten wir ja alles auf den Kopf stellen. Darüber können wir ja diskutieren.

Das heißt ich muss dann auch sauber machen?

» Oh Yabo! Wir müssen noch viel an dir Arbeiten. Wenn du weiterhin auf Macht beharrst, kannst du niemals ein Demokrat werden. Egal nicht schlimm. Wir teilen unsere guten und schlechten Seiten miteinander und arbeiten gemeinsam an unserem kollektiven Leben. Çözümleme hört sich gar nicht mal so schlecht an. Du hast noch viele patriarchale Charakterzüge. Eigentlich haben wir die alle mehr oder weniger. Das bedeutet dann wohl ein Reinigungsprozess für uns alle...

ZÎNE

» Ich glaube ich könnte mal ab und zu sauber machen, aber nicht mehr...

SİLO

» Dein „ab und zu sauber machen“, würde der Revolution nicht helfen, die Probleme sind viel tiefer. Es geht um deine, unsere und meine Denkweise. Wenn wir die nicht ändern, gibt es keine Revolution. Die muss ja von Zuhause aus anfangen. Was bringt uns dein Putzen, wenn du deine Denkweise nicht änderst, wenn du uns nicht ins Komel lässt, wenn du nicht willst, dass wir mit dir auf Augenhöhe reden können? Wir müssen uns vom Neuen erschaffen. Rêber APO redet davon die Männlichkeit zu töten. Hast du schonmal davon gehört?

NÜJYAN

» Keçe wollt ihr mich jetzt umbringen, euren eigenen Vater?

SİLO

» Na Yabo. Es ist glaube ich alles eine Sache von Mühe. Rêber APO meint damit traditionelles Denken zu ändern und die Freiheit der Frau zu akzeptieren. Wenn wir wirklich frei werden wollen, also so eine richtig freie Familie, müssen wir alle an uns arbeiten. Dann kannst du nicht immer alles Vorschreiben. Vielleicht kommen wir Kinder und Jugendliche nicht an die Macht. Aber trotzdem sind wir diejenigen, die eure komische Hierarchie nicht akzeptieren wollen. Ich glaube vor allem wir Jugendlichen müssen viel für unsere Zukunft machen.

FERHAT

» Und ihr müsst vor allem mich respektieren und meine Mühen sehen! Das ist doch nicht so schwer, wenn wir uns wirklich ändern wollen. Wenn wir uns alle wirklich lieben und respektieren wollen, geht das nur, wenn ihr mich nicht als eure Dienerin ansieht und wir euch nicht als unser Besitz. Den Schutz der Familie können wir nicht dadurch garantieren, dass wir euch Zuhause einsperren, oder in dem wir versuchen euch früh zu verheiraten, um die Blutlinie fortzuführen. Wir müssen aus diesen traditionellen Rollenverteilungen raus. Selbst ich kriege langsam keine Luft mehr!

SOZDAR

» Ich glaube es ist Zeit für mich zu gehen... Wie viel Uhr ist es?

SİLO

EzidInnen in Deutschland

Aufgewachsen zwischen zwei Welten

Wer sind die EzidInnen? Eine Gemeinschaft die vielleicht für viele nicht bekannt gewesen ist und einige Fragen aufwirft. Was zeichnet sie aus? Was für eine Geschichte haben sie erlebt, als eine Glaubensgemeinschaft die Jahrtausende alt ist?

Diese Glaubensgemeinschaft ist ungefähr vor 3000 Jahren entstanden. Wobei man hier betonen muss, dass damals die Religionen wie in unserer heutigen Zeit nicht existierten.

Es ist eine Religion, die in ihrer Wirklichkeit und Essenz von natürlichen, moralischen

und kulturellen Werten geprägt ist. Vor allem basiert sie auf menschliche Werte, die im Einklang mit der Natur, Moral und der Gesellschaft sind. Für das Wohlbefinden der Gemeinschaft investiert sie Kraft und Energie. Das Ezidentum hat eine Geschichte die von systematischen Genoziden gekennzeichnet ist, aber auf der anderen Seite auch von unfassbaren Widerständen. Um ihre Überzeugung und ihren Glauben zu behalten, haben die EzidInnen während vieler Genozide alles aufgegeben und sich darauf konzentriert

ihren Glauben zu beschützen. Das zeigt uns nochmal, dass die gesamte Natur und auch der Mensch eine der größten Waffen in die Wiege gelegt bekommen hat – seinen Glauben und seine Überzeugung, um für die eigene Existenz zu kämpfen. Jeder Genozid hat einen Teil von Stärke, Wissen, Willen, Glauben und Widerstand aus ihrem Leib herausgerissen. Auf gesellschaftlicher, politischer und kultureller Ebene hat eine Marginalisierung, also eine Abschottung von anderen Gemeinschaften, stattgefunden. Diese tief verwurzelte Gemein-

schaft verlor aufgrund dieses hierarchischen und ausbeuterischen Systems immer mehr Blut.

Flucht nach Deutschland

Die Welt hörte das erste mal von den „EzidInnen“ nach dem Genozid bzw. Feminizid, der am 03.08.2014 in Şengal angefangen hat. Vielleicht haben die meisten Menschen erst nach diesem Genozid/ Feminizid von den EzidInnen gehört, doch der Ursprung vieler ist in der tausendjährigen Geschichte dieser Minderheit versteckt.

Die EzidInnen gehören zu einer Religionsgemeinschaft, die vor über tausenden von Jahren ihre Wurzeln im Nahen Osten geschlagen haben. Heute haben sich die EzidInnen in den weiten Teilen der Welt verbreitet, und sind von ihrer Heimat tausende Kilometer entfernt. Aus Nordkurdisten sind die ersten EzidInnen ende der 70er und 90er Jahre nach Deutschland geflüchtet. Sie haben auf der Grundlage der Genfer Flüchtlingskonvention innerhalb kurzer Zeit in Deutschland Asyl gewährt bekommen. Die damalige Situation in der Türkei war sehr zugespitzt, auf Militärputsch folgte Militärputsch und das faschistische Regime versuchte jede politische Aktivität brutal zu zerschlagen. In Kurdistan sind tausende Dörfer verbrannt und zerstört worden. Ihre Lebensgrundlage wurde ihnen aus den Händen gerissen. Viele tausende KurdInnen, darunter auch EzidInnen, suchten überall auf der Welt nach Zuflucht. Diese starke Strömung der Flucht resultierte aus den

Genoziden in Kurdistan. Die Flucht hat erst nach dem zweiten Weltkrieg stärker zugenommen. Anlaufstaat Nummer eins war die Bundesrepublik Deutschland. Die BRD hatte versucht darauf zu antworten, indem sie in ihrer Struktur eine homogene Masse erschaffen wollte. Alles was vielfältig oder anders war, wurde zur Zielscheibe. Man verfolgte damit eine starke Assimilationspolitik. Das ist auch heute noch so. Diese faschistische und ausbeutende Mentalität wird heute in ihrer ausgefeiltesten Form unter dem Namen „Integration“ praktiziert.

Spezielle Kriegsführung

Von der natürlichen Gesellschaft bis zur heutigen Zeit, sind es die Jugend und die Frau, die die Avantgarde der freien Gesellschaft waren. Diese Kraft führte zu vielen Fortschritten in der Gesellschaft. Darauf aufbauend sieht man vor allem in der Geschichte, welche tragende Rolle die Frau gespielt hat, und dass durch die Versklavung der Frau, die komplette Gesellschaft nach hierarchischem und patriarchalischem Denken gelenkt worden ist. Diese Abhängigkeit des patriarchalischen System hat versucht, jeden Weg der Selbstorganisation zu verschließen.

Um eine Gesellschaft auszurollen ist die physische Vernichtung das erste Werkzeug, aber nicht das letzte. Der Staat und seine Institutionen haben vielfältige Methoden entwickelt um die EzidInnen auch kulturell zu vernichten. Diese Form von Krieg und Genozid nennt

man spezielle Kriegsführung, denn es wird kein Krieg im klassischen Sinne ausgeführt. Vielmehr wird versucht durch andere Methoden die Menschen zu manipulieren, ihre Kultur zu vernichten, mit ihrer Psyche zu spielen und sie Gefügig zu machen. Hier ist natürlich zu betonen, dass spezielle Kriegsführung nicht nur gegen die ezidische Gesellschaft verwendet wird, sondern auf alle Gesellschaften. Zum Beispiel werden falsche Rollenbilder vermittelt und besonders Jugendliche nehmen sich diese als Vorbild. Das entfernt sie von ihrem eigentlichen Selbst, von ihren kulturellen und geschichtlichen Werten. Sich selbst zu belügen ist der „Selbstschutz“, um dieses falsche Rollenbild aufrecht zu erhalten. Das ist eine spezielle Kriegsführung die vor allem über Medien und Bildungsinstitutionen geführt wird. Eine Jugend, die ständig im Wettbewerb gegeneinander konkurriert, als Individuum entfernt von der Wirklichkeit ist und ständig nur denkt, sich beweisen oder präsentieren zu müssen.

Ein anderes Beispiel für spezielle Kriegsführung ist die Verbreitung von Lügen und falschen Informationen über die Geschichte und die Kultur. Das wird besonders stark gegen EzidInnen verwendet. Es gibt sehr viele ezidische Familien und Stämme, die sich selbst nicht als KurdInnen sondern nur als EzidInnen definieren. Damit schotten sich die EzidInnen von einem Teil ihrer Kultur und ihrer Herkunft ab, und die Spaltung zwischen den KurdInnen wird immer weiter gefördert.

Diese Politik wird besonders von deutschen Staat gefördert, der Individuen dazu bringt, diese Lügen zu verbreiten.

Schutz oder Isolation?

Zwischen zwei Welten zu leben ist zerreißend und wirkt sich sehr negativ auf die Entwicklung des Menschen ab. Die vielen Genozide, und die zunehmende Isolation der EzidinInnen haben auch großen Einfluss auf die ezidische Erziehung. Schon als Kind erleben wir, dass Eltern den Drang haben ihre Kinder zu „schtzen“. Das was hier Schutz genannt wird, ist eher eine enorme Einschränkung. Es gibt strenge Verbote und Regeln. Kinder werden über ihre Geschichte nicht aufgeklärt und können so weder ihre Geschichte verstehen, noch sie aufholen. Eher entwickelt sich das Kind zu einer verunsicherten Person und

ohne großes Selbstbewusstsein. Das prägt sich nochmal stärker bei den Kinder aus, die in Europa aufgewachsen sind, da sie im stndigen Zwiespalt leben. Vor allem lebt die junge Ezidin diesen Zwiespalt nochmal intensiver. Auf der einen Seite gibt es die zum Teil rückständigen Ordnungen, Gebräuche, Regeln und auf der anderen Seite die erbarmungslose Assimilationspolitik die geführt wird. Dieser enorme gesellschaftliche Druck der beiden Welten ist nicht immer standzuhalten. Dieser Problematik müssen sich junge ezidische Frauen nicht nur in engal, sondern auch hier in Europa bewusst sein und sich dem stellen. Auch gegen kulturellen Genozid müssen wir starken Widerstand leisten.

Neue Hoffnung in engal

Die Selbstverwaltung in engal, die sich nach der Le-

bensphilosophie Rber APOs gestaltet hat, sorgte nach dem Genozid wieder für große Hoffnung. Durch diese Selbstverwaltung haben die EzidinInnen aus engal verstanden, dass sie sich nur durch Selbstverteidigung schtzen können. Es ist schön zu beobachten, welche Fortschritte dort tagtäglich gemacht werden. Diese kleinen Schritte geben vor allem uns, die hier in der Diaspora leben, sehr viel Moral zu handeln.

Um die gesellschaftlichen Probleme zu lösen, ist die Selbstorganisation eine Voraussetzung. Sich voll und ganz diesen gesellschaftlichen Arbeiten hinzugeben, ist die grte Erfüllung, die der Mensch erleben kann. Junge ezidische Frauen sind sowohl in engal als auch in der Diaspora die Hoffnungsträger ihrer Gesellschaft.

Heskîf

ein Weltkulturerbe geht unter Wasser

Heskîf (Hasankeyf) ist ein Landkreis in Êlih (Batman). Es ist ein antiker Ort, der durch die türkische Regierung mit einer Zerstörung konfrontiert ist. Eine 12.000 jährige Geschichte soll geflutet und damit ausradiert werden. Für tausende von Menschen wird das die Zwangsumsiedlung bedeuten.

Kulturerbe

Heskîf ist eine Stadt mit ca. 3.326 Einwohnern, welche zu der Provinz Êlih (Batman) gehört. An der Stadt entlang fließt der Fluss Dicle (Tigris). Das

macht diese Gegend auch so nährreich.

Seit über 12.000 Jahren leben hier Menschen aus verschiedenster Herkunft. Bevor es die Sumerer, Babylonier und Hurriter gab, existierte Heskîf bereits. Die ersten Ansiedlungen entstanden an diesem Ort. Heskîf ist somit eines der längsten ununterbrochenen Ansiedlungsorte der Welt.

Es gab schon viele Imperien, Kaiser- und Königreiche, die Heskîf eroberten. Einer der Gründe, weshalb sich die Mächte um Heskîf bekriegt haben, waren die versteckten ökologischen Ressourcen. Auffällig

ist, dass keine dieser Mächte je vorhatte, das Kulturerbe zu vernichten. Stattdessen hat jedes Imperium ein Teil seiner Kultur dort verewigt. Bis heute haben sie noch Bestand. Das macht die Stadt so reich an Geschichte, Kultur und Natur.

An diesem Ort kann man Zeuge einer Geschichte sein, die bis zum Neolithikum reicht. Durch ihre alten Bauten, ihrer besonderen Architektur, die Geografie und ihre Historik, ist die Stadt in eine mysteriöse Atmosphäre eingehaucht. Doch es ist eine Stadt voller geschichtlichem und kulturellem Reichtum. Hunderte von Befunde

Seit über 12.000 Jahren leben hier Menschen aus verschiedenster Herkunft. Bevor es die Sumerer, Babylonier und Hurriter gab, existierte Heskîf bereits. Die ersten Ansiedlungen entstanden an diesem Ort. Heskîf ist somit eines der längsten ununterbrochenen Ansiedlungsorte der Welt.

sind in dieser Stadt geborgen. Noch ist die Stadt nicht gänzlich erforscht. Viele Geheimnisse liegen noch im Verborgenen. Deshalb weiß man bis heute noch nicht viel über Heskîf.

Vermutet wird, dass die ersten Ansiedler kurdischer Herkunft waren. Das heißt auch, dass Heskîf für uns ein wichtiger Teil unserer Kultur ist. Das allein ist für die türkische Regierung nur ein weiterer Grund zur Vernichtung dieses Kulturerbes, da die kurdische Identität und Kultur bis heute noch verleugnet, und offiziell als eine Abzweigung des Türkentums betrachtet wird.

Ilisu Staudamm Projekt

Und dieser einzigartige Ort soll schon bald nicht mehr existieren. Dafür soll der Ilisu-Staudamm sorgen. Dieses Projekt stellt das größte Staudamm Projekt der Türkei dar. Es handelt sich bei diesem Staudamm um ein Milliardengeschäft von dem die türkische Regierung, Großgrundbesitzer und einige Großunternehmen profitieren. Dafür sollen 22 Talsperren und 19 Wasserkraftwerke gebaut werden. Die Anwohner Heskîfs jedoch werden gezwungen ihre Stadt zu verlassen, die bald unter Wasser stehen soll.

Entstehen soll ein künstlich

erzeugter Stausee, so groß wie München, also ca. 310,7 km². Das ist eine immens große Fläche. Geplant ist das Projekt schon seit über 20 Jahren. Dafür wurden in der Vergangenheit schon viele Vorbereitungen getroffen. Vorher wurden Brände gelegt, worunter die Natur, Tiere und die Bewohner schon stark gelitten haben. Ein Teil der Stadt ist bedauerlicherweise schon vom Wasser verschluckt worden. Es konnten daher schon große Schäden festgestellt werden und in jeder Sekunde wird die Zerstörung weiter vorangetrieben. Im November diesen Jahres soll Heskîf gänzlich unter Wasser liegen und irgendwann selbst nur Geschichte sein.

Das alles geschieht unter dem Deckmantel vom „Wirtschaftswachstum“. Man darf dieses Projekt nicht unterschätzen, denn es würde nicht nur bloß eine einfache Stadt verschwinden. Das Dicletal stellt eine Lebensgrundlage für rund 100.000 Menschen dar. Es gibt der Gesellschaft eine besondere Vielfalt und ist ein Teil unserer kurdischen Identität. Dieses Herzstück Ober-Mesopotamiens würde also untergehen. Trotz der Zahl von Anwohnern wird dieses Projekt so weit vorangetrieben, wie es nur geht.

Die Überflutung der reichen Kulturlandschaft würde für

über 100.000 Menschen somit Zwangsassimilation bedeuten. Die KurdInnen und AraberInnen, die dort gemeinsam leben, wären dazu gezwungen alles aufzugeben, weil ihre Lebensgrundlage vernichtet wird. Für die Anwohner Heskîfs ist als „Alternative“ ein Siedlungsbau geplant, der teilweise so teuer ist, dass man sich das Wohnen kaum leisten kann. Dazu kommt, dass man die massiven ökologischen Auswirkungen außer Acht lässt, u.A. die Verschlechterung der Wasserqualität oder auch das Absterben von Organismen, welche in tieferen Schichten des Dicles leben. Auch die Natur wäre von der Überflutung massiv bedroht. Ebenso würde es zur Klimaänderung führen. Die Liste ist noch länger...

Man kann sich kaum vorstellen mit welchem Grad der Umweltzerstörung man damit konfrontiert wäre. Es wäre eine Katastrophe!

Beste Partner der Türkei: Europa

Die Türkei allein könnte sich dieses Projekt nicht leisten, da sie grade am Rande einer Inflation und von Schulden geradezu überschüttet ist. Europa war dabei ein relevanter Finanzpartner der Türkei. Eu-

ropäische Banken wie Societe Generale, Dekabank und Bank of Austria/UniCredit, Alstom aus der Schweiz und Züblin aus der BRD, die das Zwei-Milliarden-Euro-Projekt mitfinanzierten, zogen ihre Finanzierungsgarantien nach großen Protestwellen zurück. Das österreichische Wasserkraftwerksbau Andritz profitiert noch immer von dieser Zerstörung.

Protestwellen

Der Kampf um Heskif läuft noch. Seit über 15 Jahren regt sich Widerstand gegen den Staudamm auf, welcher bis heute anhält. Gäbe es diesen Widerstand dagegen nicht, wäre Heskif schon längst unter Wasser.

Aber vor allem die Jugend sollte sich dieser bevorstehenden Naturkatastrophe bewusst

werden und trotz den Repressionen die Fahne des Widerstandes erheben. Geht Heskif unter, geht auch ein Teil der Geschichte unter. Die Überflutung Heskifs ist ein direkter Angriff auf 12.000 Jahre alte Kultur. Es ist ein Angriff auf unsere kurdische Kultur! Wir dürfen diese Geschichte nicht so einfach untergehen lassen, denn Heskif ist unsere Identität, ist unsere Würde.

Asimilasyonun misyonerlerine karşı yurtsever duruş

Sömürgecilik özü itibari ile faşizmdir. Çünkü sömürgecilik başka insanları, toplumları ve kültürleri küçümsemez, horlamaz, değersiz görmez ve çoğu zaman yok etmez. Sömürgecilik bu bağlamda insanlık dışı bir eylem biçimidir.

Sömürgeciliğin bir de sömürü altına aldığı toplumları kendi içine alarak eritme politikaları vardır. Toplumları cendereye alarak kendisinden uzaklaştıran politikalar bunlar. Kimi yerde buna asimilasyon deseler de özü itibariyle bir toplumu kültürel olarak bitirme eylemidir yapılan.

Sömürgeciliği derinliğine uy-

gulayanlar sömürü altına aldıkları toplumları bitirmek için özel misyonerler de çıkarırlar. Bunlar da halkları devşirme misyonerleridir.

Sömürgecilerin bir nevi avangardları, yani öncü misyonerleri olma rolünü üstlenmiş olanlarını adeta kahraman ilan ederler. Halbuki bu kişiliklerin kendi sömürgeci kültürlerini götürdükleri yerler başka halkların kültürlerini yaşadıkları yerlerdir. Onlar da başka halklar gibi kendi kültürlerini yaşamayı esas alırlar. Ancak bu misyonerler her devşirdikleri insan için sömürgeci rejim tarafından aferinler alırken, kendileri de bu görevi çok fazla

gönüllüce sürdürürler.

Tuhaf gelebilir, ancak bu misyonerlerin bir kısmı adeta tam birer gönüllü savaşçı olarak başka toplumların bağırklarına birer hançer gibi saplanmaktan asla tereddüt etmezler.

Bu hançerlerden bir tanesi “Dağ Çiçeklerim” kitabının yazarı olan Sıdika Avar isimli ve sömürgeciliğin kültür yayılmasının öncülerinden olan kişiliktir. Dağ Çiçeklerim kitabı boydan boya “Kürt çocuklarını nasıl devşiririm, nasıl Türkleştiririm?” çabası ve çalışmasıdır. Bir Kürt kızını Türkleştirmek için katlanmayacağı bir zorluk yoktur. Adeta sanki dünyaya Kürt kızlarını ve erkeklerini

küçük yaştan alarak devşirmek için gelmiştir. Başkalarını erittikleri halde sanki dünyanın en kutsal işini yapmışçasına bir de bu işi kitaba dökmüştür.

Evet, Kürt halkının yüreğine saplanmış bir hançer. Özelde çalışma yürüttüğü yer ise 1937-1938 yılları arasında katliamların yapıldığı yerler olan Dersim topraklarıdır. Bir nevi Kızıl Katliam ile katlettiklerinden geri kalanları bu kez beyinsel yok etmeyle, yani Beyaz Katliam ile katletmektedirler.

Kitabın bir sahnesinde Kürtlerin en büyük katili olan İnönü, yani nam-ı diyar Sağır İsmet devreye girer. Kürt çocuklarının devşirildiği Kız Enstitüsü'ne gelir. Kürtlerin nasıl Türk haline getirildiğini ve nasıl kendi kültürlerinden uzaklaştığını görmek ister. Elmas ismindeki Dersimli kız elini uzatmaz, selam vermez sağır paşaya. Sağır paşa rahatsız bir şekilde bu durumu öğrenmek ister. Kürt kızlarını devşiren hoca hanım devreye girer:

“Çünkü "Büyük elini uzatmadan küçük uzatamaz. Paşa, vali gelse, onlar elini uzatmazsa başımla selamlarım, elimi uzatmam" diye anlatmıştım. İnönü tatlı tatlı gülerek, “Ben elimi veriyorum”, diye uzanınca Elmas koştı, yere diz çöküp iki elinin üstünde o büyük eli hürmetle öptü ve alnına koyup durdu. Herkes duygulanmış, gözleri yaşarmıştı. İnönü Elmas'ı omuzlarından tutup kaldırdı. Mebusumuza hitaben, “İşte eser bu; KÜRT” dedi. Bu söz üzerine ayağa fırlayan milletvekili, Elmas'ın sağ bileğinden yakalayıp havada sallayarak, “Bu el silah tutmaz, bu el kılıç tutmaz, bu el dost eli, bu yürek dost yüre-

ğidir! Kalem tutar, iğne tutar” diye bir nutuk çekti.”

Dikkat edilirse Kürt, devletin elini öpendir. Kürt bir el işaretiyle eli öpendir. Ve tabii bir de ortaya çıkarılmış olan Kürt artık kendi değerleri için mücadele edemeyecek olan Kürt'tür. Boyunduruk altına alınmış Kürt'tür.

Evet, gerçeklik bu olduğu halde kitabın yazarı ve öncü bir misyoner olan hanım ne kadar da büyük bir iş yaptığıyla övünür durur. Sadece kendisi övünmez, başkaları da onunla övünür.

“Tokat'ta denedik sizi, burada misyonerliğinizi görmeliyiz. Bir Türk misyoneri. Bu konu üstünde sessiz sedasız çalışmazsak oradaki vatandaşlarımızı gücendirirsiniz” sözleri Kürdistan'daki kızların devşirilmesi için sarf edilen sözlerdir. Ve bu sözleri sarf edenler devletin resmi eğitim görevlileridir.

Yine başka bir sahnede bu hoca hanım Kürt kızlarını toplayıp yatılı okullara götürmek için köy köy dolaşırken, bir köyde ilginç bir sahneyle karşılaşırız:

“Yukarı Mahalle'de bizi askerden yeni dönmüş iki genç karşıladı. Evleri beraber dolaştık. Onlar da kızların okumaya gönderilmesini istiyorlardı. “Volga ana, biz askere gidende okuma-yazma öğrenirik, dünya görürük. Askerden dönende canımız istemez ki bu kızlarla evlenek. Bu köyde ne görüler ki örgeneler. Hepi eşek. Biz de eskere gidende örgendik her şeyi. İnsan dünya göri, gözü acili.” İkisinin de kız kardeşi vardı.”

Türklerin askerliğini yapıp da gelen iki sözde Kürt gencinin kendi köylerinde yaşayan kızlar

için söylediği “hepi eşek” sözleri esasta ne hale getirildiklerini göstermesine rağmen, sömürgecinin misyoneri için müthiş bir duygu seli ve kabarmasına yol açıyor. Halbuki dünyanın neresine gidersek gidelim kendi toplumuna bu kadar uzaklaşmış olan insanlar, insanlıktan çıkmış olarak kabul edilir. Ancak söz konusu sömürgecilik oldu mu durum farklılaşır. Sömürgecilik için en iyi insan devşirilmiş ve kendi öz değerlerinden uzaklaşmış insandır. Kendisini başkalarının değerlerine yatan insandır. Haşa ama “eşek” haline gelen insandır.

İnsan böyle kitapları okuyunca sömürgeci kültürün neden bu denli halen içimizde çok güçlü yaşadığını daha iyi anlıyor. İnsan sömürgecilerin bir Kürt kızını düşürmek için ne kadar çaba sarf ettiğini görünce bizlerin bu sömürgeci ve yayılmacı kültüre karşı ne kadar zayıf durduğumuzu da iyi görüyor. Günlük olarak yaşadığımız oto-asimilasyonu gördükçe bu söylediklerimizin ne kadar doğru oldukları da net görülüyor.

Sözü uzatmadan, sömürgeciliğin yürütülmüş olan binbir türlüüne karşı yeniden bir kültür hamlesi temelinde kendi kültürümüze sahip çıkarak, ama bu kez yaşamın her anında bunu yaparak bizler sömürgeciliğin üzerimizdeki kültür soykırımını kırabiliriz. Ancak sömürgecilerin misyonerlerinden çok daha fazla çalışarak, çok daha büyük bir inatla kendimize yüklenerek ve de bu mücadelenin kutsal bir çalışma olduğunu bilerek yüklenirsek bu soykırımı kırabiliriz.

Doğru çözümlenmesi gereken bir kavram olarak aile

Gözümüzü ilk açtığımızda karşımızda gördüğümüz, ilk paylaşımlarımızı yaptığımız, bize bir şekil vermeyi en çok isteyen insanlar, devletin kutsal kabul ettiği “aile” sözlük tanımıyla toplumun - ama aslında devletin demek istiyor - en küçük yapı taşı, okuduğumuz ilk ve en önemli okul...

Çocuklarına kendilerini adadığını, onların yaşamlarını kendilerine en temel amaç olarak edindiğini her fırsatta belirten aile aslında ne kadar gerçekçi veya bu samimi duygular ne kadar devlet ve kapitalist modernitenin emri ve etkisi altında? Aile ile ilgili doğru sorular sormak bizi onun çok çarpıtılan öz anlamına götürmeye yardımcı

olacak yegane anahtar olarak görünüyor. Şu anki duruma baktığımızda karşımızda yapılacak en acil işlerin başında bu öz anlama varmak geliyor.

Ulusal mücadele ve devrim mücadelesi, kurtuluşu hedeflenen insanların omuzlarında yürür. Çünkü ezene, sömürgeleştirene, katile ve faşiste en büyük öfkeyi onun kanlı çarkları içinde ezilen insanlar duyar ve hisseder. En güçlü başkaldırıışlar, isyanlar ve militanlar da yine bu ezilen insanlardan çıkar. Çünkü bu insanlar bilir ki mücadele edilmeyen her an düşman onu imha edebilir ve karşıdaki düşman “su uyur düşman uyumaz” misali hiçbir zaman boşluk affetmeyecektir.

Dolayısıyla aslolan zafer

elde edilinceye kadar, düşman tamamen bertaraf edilinceye kadar mücadelede ısrar etmek, mücadeleyi büyütmektir. Ve mücadele onu en iyi temsil edenlerin yarattığı güçlü değerler üzerinden kendini büyütür, başkaca insanların moral değerlerine etki eder, umut yaratır, umudu yükseltir. Bunun son aşaması ise toplumda devrimci bir karakter yaratmaktır. Sistemin yarattığı bunalımlı kişilikler, doğanın bir diyalektiği olarak kendi kurtuluş umutlarını kendileri yaratmaya doğru meyil gösterirler. Düşmanın-dan kurtulmanın en güçlü yolunu “kendini bulmak, tanımak ve kendi olmak” olarak anlayan insan toplumun devrimci karakterinin en önemli parça-

sı olacaktır artık. Bu aşamada elbette ki kapitalist modernite ve onun hipnotize edilmiş köleleri de böylesi devrimci bir karakterin ortaya çıkmaması için ellerinden geleni ortaya koymaktan çekinmemektedir. Toplumun mücadeleye katılmaması için her türlü engellemeler ve zorlukları çıkarmak ve en nihayetinde mücadeleyi tasfiye etmek için ne gerekiyorsa yapabilmektedir. Kuşkusuz Kürdistan için bu belirttiğimiz durumlar daha gerçekçidir ve en çok bilinç yaratılması gereken konulardan olmaktadır.

Biz de bugün sistemin bu hipnotize olmuş kölelerinden en önemlisi olan aile üzerinde yoğunlaşarak bu soruna bir çözüm geliştirmeye çalışacağız. Çünkü Kürdistan için parçalanmamış hiçbir değer bırakılmamıştır. Toplumdan aileye, bireye ve bireyin düşüncesinin her bir hücresine kadar sistem tarafından paramparça edilmeyen hiçbir zerre bırakılmamıştır.

Önderliğin aile kurumuna karşı duruşu

Tüm konularda olduğu gibi Önderlik gerçeği bu konuda da bizlere en iyi örneklerden biridir. Önder APO'nun Üveyş Ana ile olan diyalogları başta olmak üzere, ailesi ile olan ilişkileri hepimiz için derslerle doludur. Önderlik kendi hayatından örnekler verirken babasına karşı "ilk isyanım" dediği karşı çıkışından, ailenin ablasını bir çuval buğday ve biraz para karşılığıyla evlendirmesinden ve Üveyş Ana'ya bir parça kumaş bile almamasından bahseder. Önderlik aile içerisinde O'nu

geriye çekmeye çalışan, çocukluk hayallerine ve yaşam heyecanına müdahale eden deneyimlerle karşılaşmıştır. Ancak Önderliğin duruşu her seferinde mücadele etmek, hakikatte ve kendisi olmakta ısrar etmek ve kalıpları reddetmek olmuştur.

Peki bu karşı çıkışlar Önderliği hayırsız bir evlat mı yapmıştır? Üveyş Ana Önder APO'ya "Sen memur oldun artık, bana bir parça kumaş al" talebine

karşı Önder APO "Hayır, ben sana bir parça kumaş değil, özgürleşmiş bir ülke vereceğim" demiştir. Önderliğin, kız kardeşinin bir çuval buğdaysatılmasına karşı duyduğu öfkeyi koruyarak "Ben bunu kabul edemezdim, bu kızları canavarların önüne atamazdım" deyip Kadın Kurtuluş İdeolojisi'ni yaratması kadar değerli başka bir şey olabilir mi? Ailesinin bu talep ve pratikleri karşısında Önder APO ailenin küçük

Üveyş Ana Önder APO'ya "Sen memur oldun artık, bana bir parça kumaş al" talebine karşı Önder APO "Hayır, ben sana bir parça kumaş değil, özgürleşmiş bir ülke vereceğim" demiştir.

bir devlet olduğunu, devlete ve kapitalist moderniteye gönüllü ajanlık yapan bir yapı olduğu gerçekliğini kavramıştır. Ve bu, aslında Önder APO'nun ilk savaş mevzisi olmuştur. En güçlü savaşını hala da köhnemiş, gelenekçi feodal aile yapısına karşı yürütmektedir.

Her insan isyanının büyüklüğü kadar değerlidir

Peki biz Kürt gençliği olarak ne kadar bu bilinç düzeyinde yaşıyoruz? Kendimizi ne kadar belirlenmiş rollerin dışına taşırebiliyoruz? Ya da ilk isyanımızı neye karşı ve ne zaman yaptık? Hangi toplumsal gerçekliğimize işaret etti o ilk isyanımız? Yeni bir telefon, kıyafet veya araba için mi yoksa ülkemiz Kürdistan'ın gerçekliği için mi? Onursuz ve anlamsız bir yaşama karşı mı yoksa güdülerimizin ve egolarımızın tatmini için mi? Çoğumuzun bu sorulara cevabı - biraz da utangaç olursak ne ala - birbirine ne kadar da yakın oysa. Halbuki gözümüzü görmesi gereken doğru yere çevirdiğimizde ilk fark edeceğimiz gerçeklik şudur; dünya bizim etrafımızda dönmüyor ve yaşamın var olma sebebi bizim doymaz egolarımızı doyurmak değil. Aslında biz toplumumuz, halkımız, ülkemiz ve ahlaki-politik değerlerimiz olmadan koca bir HiÇ durumundayız.

Eğer ülkemiz işgal altındaysa,

halkımız soykırım kısıracındaysa, değerlerimiz, tarihimiz yok ediliyorsa yapılması gereken ilk iş isyan etmektir. İnsan isyanı kadar değerlidir ve isyan ne kadar büyürse toplumsal değeri de o kadar artar. Var olan geleneksel alışkanlıklara isyan, bunu dayatanlara karşı isyan, devlete ve sisteme isyan... İşte bize değer katacak olan, bizi biz yapacak olan, aslımıza döndürecek olan noktalar bunlardır.

Ailenin ve kapitalist modernitenin iç içe geçen çarkları

Peki aile bu işin neresinde? Var olan haliyle kabul etmemiz mümkün mü? Aile hangi yöntemle ikna edilebilir? Kapitalizmin ilk çıkış zamanlarının aksine bugün sızması gereken her yere varması gerektiğine inandığını ve bunun için en ince özel savaş yöntemlerini kullandığını belirtmiştik. Elbette bunun için yapılacak ilk ve en karlı iş de kendi çarklarında ezdiği insanlara da kendi mantalitesini aşlamak olacaktır. Aile kurumu bu iş için biçilmiş bir kaftandır adeta. Sistem tarafından belirlenen anne ve baba rolleri öylesine incelikli dizayn edilmiştir ki bu rollerin sahibi de kendisine amentü derecesinde bir imanla sisteme eleman yetiştirmeyi görev edinir. Sistem tarafından çizilen ideal bir aile yapısı vardır. Bu tabloda

baba çalışır, anne ev işi yapar ve çocuklar da okul, kariyer, evlilik süzgeçlerinden geçer. Bu hep bu şekilde ilerler durur. Aileler, sistem tarafından en önemli tehlike olarak algılanan "toplumsal mücadeleye" girmemeleri için çocuklarını sürekli telkin, tahdit ve tehdit ederken aslında onları özgürlükten alıkoyduklarının farkındadırlar. Fakat sistem tarafından öylesine hipnoz edilmişlerdir ki, farkında değillermiş gibi görünmektedirler. Anne babamızdan sürekli duyduğumuz "olaylara karışma, okulunu oku, yoluna bak" sözleri tam da sistemin biz gençlere, özgürleşme iddia ve arayışındaki kişilere karşı oluşturduğu kutsal bir motto'dur. Ve sistemin bu kutsal ayetlerini dile getirme görevi aileye verilmiştir. En yurtsever ailelerimizden bile bu veya benzeri sözleri çokça duymaktayız. Mesela çoğu - belki de tüm - yurtsever aileler çocuklarının toplumsal bir eyleme katılması için ilk şart olarak okulunda dersleri geçmesi gerektiğini söyleyebilmektedir. Özgürleşme eyleminin kölelik kurumunda başarılı olması şartına bağlı olması çelişkisi bile sistemin ne kadar incelikli olarak her yere nüfuz ettiğini açıkça gösterebilmektedir. Buna benzer diğer bir örnek de anne babaların en mutlu günlerinin çocuklarının düğün günü olmasıdır. O kadar derin bir köleliğe bu kadar iç-

ten bir rıza gösteriliyor olması akıllara Maya uygarlığındaki tanrıya gönüllü verilen çocuk kurbanları getirmektedir. Oysa aileler bu şekilde çocuklarının ellerine kendi elleriyle kölelik kelepçelerini takmaktadır. Bu kelepçenin altın yüzük şeklinde olması bu gerçekliği değiştirmemektedir.

Aile ve sistem girdabından APOCU çıkış

Öyleyse tespiti doğru koymak gerekir. Varolan haliyle ne ailelerin bize verebilecek bir özgürlük değeri ne de bizlerin onlara verebileceği özgür bir gelecek vardır. Yapılması gereken ailenin de çocuklarının da hemen ülkenin özgürlük mücadelesi ile kendilerini özgürleştirme süreci ve yoğunlaşmasına girmesi, devrimcileşen bir halk gerçekliğinin birer neferi olma-

larıdır. Bizler ailenin kendisine karşı değiliz, ama bu haliyle ailenin de kabul edilemeyeceği çok açıktır. Özgürleştirmeyen, köleleştiren, toplumsallaştırmayan ve sisteme entegre eden tüm yönlerinin en güçlü şekilde eleştirilerek bu eleştirilerin pratikte hayatta geçirilmesi gerekir. Bu pratiğin sürekli, tutarlı, dürüst ve istikrarlı bir şekilde yürütülmesi gerekiyor. Aile, biz gençlerin de bir yaşam iddiası, kendi düşüncelerimizle yaşama isteği, kabul ve red ölçülerimizin olduğunu kabul edene kadar bu mücadelenin yürütülmesi gerekiyor. Bu durumda başta karşı çıkmalar, tehditler olacaktır ancak sonrası kabul etmedir. En son aşamasında da toplumu için mücadele eden bir evladın gururu kalır ailelere.

Şehit Andok Farqın mücadele tarihimizin en önemli fedai eylemlerinden birisini yapmadan

önceki son çözümlemesinde annesine, “Ben seni, ailemi hal-kımın mücadele saflarına katıldıktan sonra daha çok sevdim, çünkü sizler için neler yapacağımı daha net gördüm” şeklinde seslenmesi, asında APOCU felsefenin aile kavramına ne kadar derin anlam kattığının en güzel örneklerinden birisidir. Tam da burada karar artık bizimdir; ya Şehit Andok gibi bir bilinç ve pratik düzeyin sahibi olur, her bir şehit annesinin acısını, öfkesini yüreğimizde hisseder ve bu ruhla yaşama ve mücadeleye katılırız, kendimizle birlikte ailemizi ve topluluğumuzu da özgürleştiririz ya da devekuşu gibi başımızı kuma gömer, ‘görmezsek yoktur’ der sistemin sadık bir kulu oluruz. Peki sizce hangisi daha anlamlı ve yaşanmaya değer?

Zîn'i terk etmek, ülkeyi terketmek

Bence “Niye?” sorusu önemli bir soru. Dünyayı, etrafımızı ve kendimizi anlamak için çok önemli. Niye diye soruyorsak demek ki öğrenmeye meraklıyız, demek ki bir şeyleri anlamaya çalışıyoruz; sorguluyoruz ya da bir şeyi anlamışız ama kabullenemiyoruz, anlam vermek istemiyoruz.

Bu sorulardan bir tanesi benim aklıma çok takılıyor: Niye bu kadar Kürt genci ülkelerini terk edip kendilerini Avrupa'ya atıyorlar?

Önderliğin dediği gibi son yıllarda “ülke boşalıyor”. Yüzbinlerce Kürt genci ülkeyi terk edip Avrupa'ya ve dünyanın farklı ülkelerine göç ediyor. Şimdi

Kürdistan'ın durumunu, yakıcı savaşı hepimiz iyi biliyoruz, çok fazla detaya inmeye gerek yok. Böyle bir gerçekliğe rağmen binlerce Kürt genci akın akın Avrupa'ya göç ediyor. Burada bir çelişki, yani tartışılması gereken bir şey var. Bu kadar genç ülkeyi terk edip en tehlikeli yollarla Avrupa'ya gelmeyi

Faşist TC devleti ve Almanya, Fransa, İsviçre gibi işbirlikçi devletler mültecilerle kendi piyonları gibi oynuyorlar. Faşist TC rejimi yurtsever gençlere iki seçenek gösteriyor: Ya zindan kapıları ya da Avrupa kapısı. Şimdi yine kendimize sormak gerekiyor: Niye? Niye Avrupa devletleri o kadar mülteciyi kabul ediyor?

nasıl göze alabiliyor? Neden geliyorlar? Bazıları savaş koşullarında yaşamak istemiyor, bazıları zindana girmek için kaçıyor, bazıları ise çalışıp para kazanmak için geliyor. Ama bu cevaplar biraz da basit cevaplar ve bizim "Niye?" sorumuza yetince cevap olamıyor.

Kendinden korkuyor musun?

Bir gün bir gençlik kampında toplu halde Özel Savaş dersinden çıkmıştık. Tabii asimilasyon, sosyal medya ve göçmenleştirme siyaseti bu dersin özel alanlarıydı. Devletin bize karşı uyguladığı siyaseti düşününce insan kendisine sorar tabii: Devlet ve aile beni o kadar etkiliyorsa, o kadar manipüle ediyorsa, o zaman ben kimim? Söylediğim sözler ve yaptığım şeyler gerçekten özden mi geliyor yoksa sisteme göre mi hareket ediyorum? Bunları düşünürken bir sene önce Avrupa'ya göç etmiş bir arkadaşın yanında oturdum ve kendisine şu soruyu sordum: "Sen kendinden korkuyor musun?"

"Niye? İnsan kendisinden nasıl korkar?"

Mesela aile korkar. Aile senden korkar. Aile her Kürt gencinin alabileceği kararlardan korkar. Aile Özgürlük Hareketi'ne katılımdan korkar. Ama çocuklarını dünyanın öbür

ucuna atıp, çocuklarını en yoz yaşama itmekten korkmaz. Aile çocuklarının Avrupa gibi bir yerde çekeceği zorluklardan ve en kötü psikolojik etkilerinden korkmaz. Aile çocukların manevi olarak kapitalizme teslim olmasından da korkmaz. Aile çocuğun bağımsızlığından korkar. Yine sordum o arkadaşına:

"Kendinden korkuyor musun?"

"Yok, bence kendimden korkmuyorum."

"Peki o telefonu eline aldığın zaman yine 3 saatini sosyal medyada boş boş tüketeceğinden korkmuyor musun?"

"Yani... Aslında korkuyorum."

"Haftanın 5 günü para için çalışıyorsun. Sırf aile için. Bir gün makine gibi yaşayacağından korkmuyor musun? Ülleden Avrupa'ya göç etmişsin ve buraya bir türlü adapte olamıyorsun. Olamadığın için mutlu olamıyorsun. Bir gün tam teslim olup asimile olmaktan korkmuyor musun?"

Bekledi, düşündü.

Ve yine dönüyoruz çocukların en sevdiği soruya: Neden? Niye böyle bir şey soruyorum? Niye-tim ve amacım birilerini teşhir etmek değil. Aslında şunu netleştirmeye çalışıyorum: Bazen yaptığımızın anlamının farkına varamıyoruz, bazen konuşuyoruz ama bir şey de demiyoruz. Bazen gördüğümüz şeyleri

sorgulamıyoruz. Halbuki eğer bizi köleleştiren bir sistemde yaşıyorsak, demek ki kendi düşüncemizi bile sorgulamamız lazım. Bunu vurgulamak için aynı arkadaşın "Kürdistan özgürleşirse tabii ki Kürdistan'a geri dönerim!" sözlerini sizinle paylaşmak istiyorum. Bu sözü duyarken öfkelen dim. Niye? Çünkü Kürdistan herhangi bir yer, biraz toprak ve birkaç dağ değil. Kurdistan welat e, Kurdistan bir tutku, bir kimlik ve bir yaşam tarzıdır. Şimdi binlerce Kürt ve enternasyonalist Kürdistan'ı, yani o özgün yaşamı, kimliği ve tutkuyu özgürleştirmek için kan döküyor. Biz ise Kürdistan'ın kalbinden 3700 km uzaktayız ve "Kürdistan özgürleşirse tabii ki Kürdistan'a geri dönerim!" diyebiliyoruz. Peki ya Kürdistan seni kabul etmezse? Mem Zîn'i terk etseydi, Zîn'i yalnız bıraksaydı ve yıllar sonra dönseydi, acaba Zîn onu nasıl karşılardı? Sevinir miydi? O kalbine kazınan acı durur muydu?

Aileyi sevebiliyoruz, bir kadını bir erkeği sevebiliyoruz, telefonumuza bağımlı olabiliyoruz, peki Kürdistan'ı sevebiliyor muyuz? Güya aile için çalıştığımız zamanı ve verdiğimiz emeği Kürdistan'a da verebiliyor muyuz? Kürdistan'ı aile kadar sevebiliyor muyuz? Kürdistan olmadan Kürt olur

Avrupa'da dürüstlük, yurtseverlik, vicdan ve kültürel değerlerimizin yerini kapitalist modernitenin yalancılığı, vurdumduymazlığı, vicdansızlığı ve kültürsüzlüğü alıyor. Bunun en trajik örneği Avrupa'daki güya yurtsever işverenlerin mülteci Kürt gençlerini ucuz iş gücü olarak sömürmesidir.

mu, aile olur mu? Evet çok ilginç sorular. Ama cevapları da bir o kadar net. Zîn tabii ki öfkeli olurdu, Zîn kızgın olurdu, Mem'i kabul etmezdi: "Madem ki sen beni bırakabiliyorsun, o zaman ben de seni bırakırım. Madem ki sensiz de oluyordu, o zaman şimdi de sensiz olur."

Belki bizim Kürdistan ile aramızda bir mesafe var, Kürdistan'ı yanlış ele alma durumu var.

Avrupa cehennemi

Faşist TC devleti ve Almanya, Fransa, İsviçre gibi işbirlikçi devletler mültecilerle kendi piyonları gibi oynuyorlar. Faşist TC rejimi yurtsever gençlere iki seçenek gösteriyor: Ya zindan kapıları ya da Avrupa kapısı. Şimdi yine kendimize sormak gerekiyor: Niye? Niye Avrupa devletleri o kadar mülteciyi kabul ediyor? Çünkü kapitalizmin merkezi Avrupa kendisine güveniyor. Kürt gençlerini kendi sistemi içerisinde eriteceğine güveniyor. Güveniyor çünkü burada lükse alıştırtıyor ve sonrasında oluşan rahata düşkünlüğü senden geri almakla seni tehdit ediyor. İsteddiği gibi hareket etmediğin zaman senden kimlik ve oturma almayı biliyor ve insanları parayla terbiye etmeyi zaten ustaca uyguluyor.

Yani buradaki sorun çalışma

yürütmek, derneğe gitmek, eylemlere katılmak veya diğer rutin çalışmalarda yer alıp almak değil. Bahsettiğim husus çok daha farklı. Sen yine bazı yurtseverlik görevlerini yerine getirebilirsin. Belki verdiğin emek de çok fazla. Ama Kürdistan'ı terk etmek ve kendini sisteme kaptırmak, aile için haftada 50 saat çalışmak ve özgür bir Kürdistan'ı beklemek çelişkili bir durum. Mesele "Ben siyasi olarak geldim, farklı seçeceğim yoktu" değil. Sonuçta buraya gelen herkesin sisteme ayak durması dayatılıyor; iş bulması lazım, aileye para yetiştirmesi lazım, oturma almak için sıkı kanunları esas alması lazım. Ve zaten Kürdistan ile aramızda bir mesafe var, Kürdistan'ı yanlış ele alma durumu var, yoksa Kürdistan'ı terketmeyi aklımıza bile getirmemiş olurduk.

Avrupa'ya gelen gençler sadece soğuk havaya değil, soğuk bir topluma, bireyciliğe de alıştırtılıyor. Burada ailece bir arada oturduğun zaman bile herkesin telefonu elinde, yürürken yemek yeniliyor, kimse kimseye güvenmiyor, insanlara iyilik yaptığın zaman bile niyetin sorgulanıyor. Para kazanmak için ya Paris'in kirli caddelerinde inşaat işini yürütürsün, ya Almanya'da bir Kürt'ün lokantasında az ücret için çalışırsın ya da belki İsviçre'de hamallık

yaparsın, belki de temizlik işine girersin. Her gün seni aşağılayan bakışları çekersin, ülkede var olan samimi yoldaşlıkları da burada bulamazsın çünkü herkes ya para ya da kendisini yaşatmanın peşinde. Bu kadar stresin içinde yurtseverliğimize ne kadar zaman ayırıyoruz, ne kadar yurtsever yaşıyoruz? Yaşamımız gittikçe paranın etrafında dönünce, ne kadar Kürdistan'ı düşünebiliyoruz? Gerçekçi olalım. Avrupa yaşamı insanı kötü etkiliyor. Avrupa'da dürüstlük, yurtseverlik, vicdan ve kültürel değerlerimizin yerini kapitalist modernitenin yalancılığı, vurdumduymazlığı, vicdansızlığı ve kültürsüzlüğü alıyor. Bunun en trajik örneği Avrupa'daki güya yurtsever işverenlerin mülteci Kürt gençlerini ucuz iş gücü olarak sömürmesidir.

Kader mi karar mı?

Avrupa'ya göç eden gençlerin durumunu devletin "özel savaş politikası" ile açıklayabiliriz. Fakat biz insanız, robot değiliz. Kimse bizim yaşam tarzımızı bizim irademiz dışında belirleyemez. Manipüle edilebiliyor muyuz? Evet, ama her birimiz aynı zamanda bu manipülasyonun farkındayız da. Peki buna karşı özgürce düşünüp mücadele edilebiliyor muyuz?

Her insan kendi “kaderini” kendisi belirler, her insanın karar gücü, özgür iradesi ve düşünme özgürlüğü vardır. Yani şartlar ne kadar zor olursa olsun, günler ne kadar karanlık olursa olsun, eğer sen kendi kararını kendin verebiliyorsan ve kendi kararlarının gerektirdiklerinden korkmuyorsan o zaman özgür bir karar verirsin, doğru bir karar verirsin.

Misal, bir gün Heval Sakine Diyarbakır Zindanı’nda Esat Oktay’ın yüzüne tükürüyor. Neden? Çünkü tutumunu ortaya koyuyor. Tutumu net: Sen bizi istediğin gibi aşağılayamazsın, bizim irademizi kıramazsın. Ve bu kararı verirken rahatlığa bakmıyor tabii. İşkenceleri

göze alarak ve korkmadan bu adımı atıyor. Belki kendinden korksaydı hiç sesi çıkmazdı, susardı, teslim olurdu. Ama kalbindeki özgürlük ateşi her gün ve her adımda yükseliyordu. Demek ki her insanın içinde var bir ateş, bir çağrı, bir öfke, bir umut, bir dilek... Ve bu dilekler ve umutlar ailenin ya da toplumun istediklerinden farklı olunca birey korkar kendisinden. Kendi istediklerinden de, kendi eksikliklerinden de. Ve bir Kürt genci Kürdistan’ı doğru anlamadığı zaman Özgürlük Dağları’na gitmekten de korkar. Biz aileyi doğru çözmediğimiz zaman ve kendimizi anlamadığımız zaman da “Niye?” sorularını anlayamaz, yanlış

karar veririz. Ve bu yanlış kararlar bizi Amed’den, Dêrik’ten, Nisêbîn’den, Dersim’den, Pazarçix’tan, Gimgim’dan Toronto’ya, Berlin’e, Bern’e, Tokyo’ya, Marsilya’ya, Stockholm’a kadar götürebilir.

Hepimizin kaderi aslında özgür irademize ve ülkemize olan bağlılığımızdan ibarettir. Niye? Çünkü özgür düşünmeye, özgür hareket etmeye ve özgür yaşamaya hasret ve hazır olan gençleriz; Mem gibi Zîn’i sevmeye, yani Kürdistan’ı sevmeye hazır olan da biziz. Önder APO’nun dediği gibi, “Özgür ortam, büyük düşünmek ve özgür seçimi yapmakla gerçekleşir.”

Dağlar ve Toprak

Gecenin sessizliği çökünce gözlerime
 İnceden bir sızı akıverir yüreğime
 Adına hasret mi desem
 Adına yokluk mu desem
 Adına özlem mi desem
 Adına sensizlik mi desem
 Adına gurbet mi sila mı desem
 Adına sevdâ mı aşk mı desem
 Bir bütün sen oluveriyor gecenin sesi
 Dağlar çığlık çığlığa haykırıyor
 Attığım her adımda başka bir isyan
 Bir başka çığlık olur dağların sesi
 Ağıt yakar nice sevdalı gençlerine
 Botan'da Çiçek olur dağlar
 Cûdî'de Rüstem
 Hakkari'de Revan olur, Mehmet olur
 Baz olur Mordem olur Rizgar olur
 Zagroslar'da Rojîn'e ağıt yakar dağlar
 Gözleri kapalı İstanbul'u dinleyenler varken ben
 Yüreğim sonuna kadar açık
 Seni dinliyorum dağlar
 Dêrik'te Xebat'a yanıyorsun
 Garzan'da Arjîn'e ağılıyorsun
 Gözyaşlarıyla yeni yeni Berfîn'leri filizlendiriyor
 Erzurum'da Mahîrleri uğurluyorsun
 İçtiğin kanla besleniyorsun dağlar
 Bağrına düşen her bir bedende yüceliyorsun
 gönlümde
 Daha bir kutsal oluyorsun
 Kerboran'da Armanç oluyorsun
 Erciş'te şair yürekli bir Aram
 Hazro'da şahin bakışlı bir Ciwan oluyorsun
 Dirbêsiyê'de Canda'ya sevdalanıyorsun
 Ovalardan kendine çekiyorsun
 Sevdalanıyorsun bağrına alıyorsun
 Sevdalandırıyorsun doruklarına çıkartıyorsun
 Çınar'da Rüstem oldun, yetmedi
 İki aylık Hebûn'u aldın bağrına
 Çermik'te çekik gözlü Türkmen bir Haki oldun
 Ağlattın anaları yürekleri yaktın
 Düşleri yarım bıraktın
 Amed'de durmaksızın yükseliyor
 Yeni yeni bedenleri alıyorsun bağrına
 Efsaneleştiriyorsun Amed'i
 Efsaneleri alarak, efsane öyküleri bırakarak
 Ergani'de Rojhat Yoldaş'ı uğurladın
 Licê'de Nûman Komutan'ı karşıladın

Serxwebûn'u gönderdin Hanî'ye
 Axîn'in ağıtlarıyla ağlattın ve haykırttın Amed'i
 Şimdi çığlık çığlığa dağlar
 Her bir adımda bir başka ağıt, yeni bir Axîn
 Nasıl kıydın, nasıl alabildin bağrına
 Toprağa sığmazdı ki o yiğit o güzel bedenler
 Yerinde duramazdılar ki
 Nasıl bir kalıba koydun
 Bedenlerini yoldaşlarımın
 Ya kinimi öfkemi nefretimi
 Nasıl bir kalıba koymayı başaracaksın
 Başarabilecek misin? Zeytin gözlü güzel yüzlü
 sırma saçlı Roza'yı Gevaş'ta mı
 hapsedeceksin toprağa
 Hapsedebileceğini mi zannediyorsun
 O toprak isyankar yürekleri
 dizginleyebilir mi sanıyorsun
 Delibaş Harûn'u Siverek'te mi dizginleyeceksin?
 Durdurabilecek misin öfkelerimizi
 Yolculuğumuz sende sonlanacak belki
 Son durağımız olacaksın toprak
 Ey zıtlıkları diyalektikleri
 eşzamanlı yaşatan hayat
 Nasıl ki tohum can verdiğinde
 sana minnettar kalıyorsak
 Bizden uzaklaştırdığın her bedende de
 öfke duyuyoruz sana
 Aslında öfkemiz sana değil
 Yoldaşlarımızı zamansız
 bağrına gönderen düşmanadır
 Özgürlüğü yakalayamadığımız zamanadır
 Zamanı yakalayamayan
 Hızına ulaşamayan kendimizdir
 Her daim bize analık eden
 Bizi kollayan
 Bizi bağrına basan toprak
 Son durağımız olacaksın
 dağlardaki özgürlük yolculuğumuzda
 Ama kolay ölmek de yakışmaz bize
 Geleceksem koynuna
 büyük bir zihniyet ölümüyle gelmeliyim
 Sen beni sarıp sarmaladığında
 Özgürlüğü de sarıp sarmalayan
 yoldaşlarım olabilmeli
 İntikamların hırsı yüreğin öfkesi
 dindiği dem buluşmalıyız seninle
 İşte o zaman ağıtlarla değil
 Türkülerle sarmalısın beni

KOMBŪNA
CIWANAN

A HAVÎNÊ

SWISRE

06.-10.08.2019

PIRTÛKÊN KU EM PÊŞNIYAR DIKIN

BOOK RECOMMENDATIONS - BUCHEMPFEHLUNGEN - PRÉSENTATION DU LIVRE

Yazar: Nguyen Duc Thuan
Yayınevi: Oda Yayınları
Basım tarihi: 1976

Bu herhangi bir roman değildir. Vietnam zindanlarında Amerikan emperyalistlerine karşı verilen mücadelenin destanıdır. Faşizme karşı mücadelenin, zindanlarda da devam ettiğini göstermesi bakımından öğreticidir.

Yazar, Nguyen Duc Thuan, 1956'da Saygon polisi tarafından tutuklandı. 1964'e kadar Poulo-Condor zindanlarının "kaplan kafeslerinde" birine kapatıldı. Bu yaptında, cezaevinde kendisi ve tutuklu yoldaşları tarafından sürdürülen mücadeleleri ve oradaki yaşamı ayrıntılarıyla anlatmakta.

Auteur: Michel Foucault
Editeur: Gallimard
Date de parution: 1975

Sous-titré Naissance de la prison, Surveiller et punir est un ouvrage majeur de Michel Foucault paru aux éditions Gallimard en février 1975. L'essai étudie l'émergence historique de la prison. Foucault s'y efforce de délégitimer le principe même de l'emprisonnement : « la prison est dangereuse, quand elle n'est pas inutile », opposition qu'il étendra à la punition elle-même : « il y a honte à punir ».

Autor: Ehmedê Xanî
Verlag: Institut für Kurdische Studien Berlin
Veröffentlichung: 2018

Liebe, Verrat und Schicksal – davon erzählt das Epos Mem u Zîn. Es entstammt der Feder des kurdischen Gelehrten, Dichters und Mystikers Ehmedê Xanî. Zur Geschichte selbst: Mem, Sohn eines Schreibers am Fürstenhof, trifft am Neujahrsfest (Newroz) – als Mädchen verkleidet – auf Zîn, die Schwester des Fürsten von Botan, die ihrerseits als Mann verkleidet ist. Beide verlieben sich ineinander, doch wird ihnen ihre Zuneigung missgönnt und ihre Verbindung endet schließlich auf tragische Weise.

Alişer Rembo
(Necdet Önder)

Avareş Amed
(Muhammed Tara)

Brusk Serhat
(Ömer Davut Orak)

Karker Botan
(Welat Çetin)

Kendal Alan
(Metin Akgül)

Münzür Dicle
(Mazlum Serhat Gündüz)

Serdem Reşit
(Muhammed Yıldız)

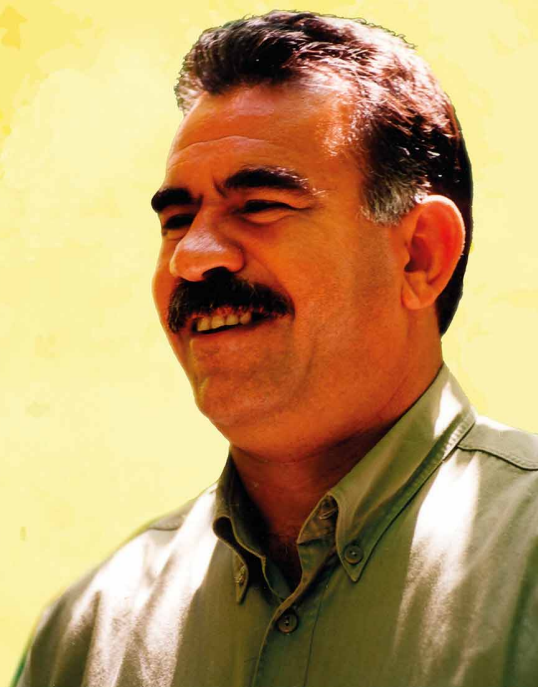
Sinan Rapo
(Vedat Bingöl)

Welat Dilbirin
(Ali Öğmen)

2020 MESA DIRÊJ

KOMBÛN
08.09.2019 BONN

BI RÊBERTÎ RE BIMEŞE
DAGIRKERÎ BINBIXE

